EL ARE O INIMĂ DE GHEAȚĂ, DAR PENTRU EA AR FI ÎN STARE SĂ ARDĂ LUMEA DIN TEMELII.

twisted LOVE

Lumina din întunericul lui

ANA HUANG

Ana Huang este o autoare de *romance* contemporan și de romane New Adult pline de pasiune. Cărțile Anei propun personaje variate, precum și povești cu happy-end emoționante, uneori intortocheate, presărate cu replici amuzante și multe scene picante. Pe lângă citit și scris, Ana adoră călătoriile și ciocolata caldă și are multiple relații cu iubiți ficționali.

1

AVA

EXISTĂ LUCRURI MAI RELE DECÂT SĂ RĂMÂI BLOCAT LA DRACU-N praznic, și pe furtună.

De exemplu, aș putea fugi de un urs turbat care se pregătește să mă atace. Sau aș putea fi legată de un scaun, într-un subsol întunecos, și forțată să ascult la nesfârșit melodia *Barbie Girl*, a celor de la Aqua, până când aș prefera să-mi rod un braț decât să mai aud refrenul.

Dar, doar pentru că lucrurile puteau fi mai rele, nu înseamnă că nu erau deja nasoale.

Oprește-te! Gândește pozitiv!

O mașină o să apară... chiar acum.

M-am uitat la telefon. Am încercat să-mi stăpânesc frustrarea când aplicația a afișat mesajul că „îmi caută o mașină". Exact același mesaj pe care îl afișa de o jumătate de oră.

În mod normal, situația asta nu m-ar fi stresat atât de mult. La urma urmei, măcar aveam un telefon care funcționa și o stație de autobuz care mă apăra cât de cât de ploaia torențială. Dar petrecerea de rămas-bun organizată în cinstea lui Josh urma să înceapă într-o oră, iar eu trebuia să iau tortul-surpriză

de la cofetărie. În plus, în curând avea să se întunece. Oi fi eu o fată optimistă, dar nu sunt proastă. Nimeni — și cu atât mai puțin o studentă care habar n-are să lupte — nu vrea să fie singur, la dracu-n praznic, după lăsarea întunericului.

Ar fi trebuit să mă duc la cursurile alea de autoapărare, împreună cu Jules, așa cum îmi propusese ea.

Mi-am trecut opțiunile în revistă. Autobuzul care oprea aici nu circula în weekend și majoritatea prietenelor mele nu aveau mașină. Bridget avea la dispoziție o mașină, dar urma să stea până la șapte la evenimentul de la ambasadă. Aplicația de taxi nu părea să funcționeze și, pe deasupra, nu văzusem nicio mașină trecând pe-aici de când începuse ploaia. Și în niciun caz n-aș fi făcut autostopul. Am văzut prea multe filme de groază și știu cât de riscant e.

Îmi rămânea o singură soluție. *Chiar* nu voiam s-o folosesc, dar nu aveam de ales.

Am căutat în agenda telefonului, am spus o rugăciune în gând și am apăsat butonul de apelare.

A sunat o dată. De două ori. De trei ori.

Haide, răspunde! Nu știam ce ar fi fost mai rău: să fiu ucisă ori să vorbesc cu fratele meu. Sigur, exista șansa ca frate-miu să mă omoare cu mâna lui pentru că mă băgasem în situația asta.

În cele din urmă, mi-a răspuns la telefon.

— Ce s-a întâmplat?

Am strâmbat din nas auzind cum mă întâmpinase.

— Bună și ție, frate drag! De ce crezi că s-a întâmplat ceva?

Josh a pufnit.

— Păi m-ai *sunat*. Tu suni doar când ai probleme.

Adevărat. Locuiam unul lângă altul — apropo, nu fusese ideea mea —, așa că nu era nevoie să-l sun des, fiindcă oricum ne întâlneam, vrând-nevrând.

Am încercat să mă eschivez:

— N-aș spune că am *probleme*. Am rămas... blocată. N-am în apropiere niciun mijloc de transport public și nici nu găsesc taxiuri.

— Doamne, Ava! Unde ești?

I-am spus.

— Ce naiba cauți acolo? E la o oră distanță de campus!

— Nu mai fi așa de teatral! Am avut o ședință foto pentru o logodnă. În plus, e un drum de jumătate de oră, nu de o oră. Cel mult patruzeci și cinci de minute, dacă e trafic.

Un tunet a zguduit crengile copacilor din apropiere. Am tresărit și m-am retras în stația de autobuz. Nu că m-ar fi ajutat cu ceva. Ploaia bătea dintr-o parte. Picăturile grele mă loveau așa de tare, că mă durea.

Din telefon a răzbătut un foșnet urmat de un geamăt.

Mi-am zis că n-am auzit bine, dar a urmat un alt geamăt.

Am făcut ochii mari de groază.

— Faci *sex*? am șoptit, deși nu era nimeni în jur care să mă audă.

Sendvișul pe care îl înfulecasem înainte să plec la ședința foto amenința să iasă din mine. Nu există nimic — repet: nimic! — mai grețos decât să auzi cum o rudă de-a ta face sex. Gândul ăsta mi-a întors stomacul pe dos.

— Strict vorbind, nu fac sex.

Josh nu părea stânjenit.

Nu era nevoie să fii geniu ca să interpretezi răspunsul lui vag. Da, poate că nu făcea sex, dar *ceva sexual* se întâmpla, iar eu chiar nu voiam să știu ce.

— Josh Chen! m-am răstit la el, cu reproș.

— Care-i problema? Tu m-ai sunat!

Probabil că a acoperit telefonul cu mâna, pentru că următoarele cuvinte au răsunat înăbușit. Am auzit un râset de femeie. A urmat un scâncet, iar eu aș fi vrut să-mi dezinfectez urechile, ochii, *creierul*.

— Unul dintre băieți a luat mașina mea și s-a dus să cumpere gheață, a spus Josh. Dar nu-ți face griji! Te salvez eu. Trimite-mi locația ta prin GoogleMaps și ține telefonul la îndemână! Mai ai sprayul paralizant pe care ți l-am dat anul trecut, de ziua ta?

— Da. Apropo, mersi mult! E exact ce-mi trebuie.

Eu dorisem să primesc cadou o husă nouă pentru aparatul meu foto, dar Josh îmi cumpărase opt sprayuri paralizante. Nu le folosisem niciodată, așa că toate cele opt recipiente — mai puțin cel din poșeta mea — stăteau bine-mersi undeva, în fundul dressingului.

Sarcasmul meu i-a trecut lui frate-miu pe la ureche. Deși era un medicinist de nota zece, uneori nu-i pica fisa.

— Cu plăcere! mi-a răspuns. Stai acolo! El o să ajungă la tine în curând. O să vorbim mai târziu despre lipsa ta totală de autoconservare.

— Dar am autoconservare! am protestat.

„Autoconservare" o fi termenul corect? m-am întrebat.

— Nu e vina mea că nu sunt... Stai! Cum adică „el"? Josh!

Prea târziu. Închisese deja.

Normal! Tocmai când voiam să-mi dea detalii, m-a lăsat baltă pentru una dintre partenerele lui de sex. Având în vedere că Josh era întruchiparea termenului „supraprotector", mă miram că nu se panicase aflând unde eram. De când cu „Incidentul", își asumase responsabilitatea de-a avea grijă de mine mai ceva ca o gardă de corp. Îl înțelegeam. Copilăria noastră fusese extrem de tulbure. Cel puțin așa mi s-a spus. Deși îl iubeam enorm, uneori grija lui constantă față de mine devenea copleșitoare.

M-am așezat pe bancă. Am așteptat ca misteriosul „el" să apară. Putea fi oricine. Josh nu ducea lipsă de prieteni. Dintotdeauna fusese foarte popular: baschetbalist, președinte al asociației de elevi, rege al Balului Bobocilor în liceu, membru în asociația studențească Sigma și unul dintre cei mai cunoscuți studenți din campus.

Eu eram opusul lui frate-miu. Nu duceam lipsă de popularitate, dar nu-mi plăcea să fiu în centrul atenției și preferam să am un grup mic de prieteni apropiați, în loc de un grup mare de cunoștințe prietenoase. Pe când Josh era sufletul petrecerii, eu stăteam într-un colț și visam cu ochii deschiși la toate locurile pe care voiam să le vizitez, dar în care probabil nu aveam să ajung niciodată.

Mai ales că fobia mea îmi stătea în cale.

A naibii fobie! Știam că totul era doar în mintea mea, dar o *simțeam la nivel fizic*: greață, puls accelerat, o frică ce mă paraliza.

Partea bună e că măcar nu-mi era teamă de ploaie. Puteam evita oceanele, lacurile și piscinele, dar nu și ploaia. Da, ar fi fost nasol dacă aș fi fost speriată de ploaie.

Nu știam de cât timp stăteam înghesuită în această stație minusculă de autobuz. Mă înjuram singură fiindcă refuzasem propunerea familiei Grayson de-a mă duce înapoi în oraș, cu mașina, după ședința foto. N-am vrut să-i deranjez și crezusem că în jumătate de oră voi găsi o mașină care să mă ducă până în campusul Thayer. Însă cerul se dezlănțuise imediat după plecarea soților Grayson. Așa că uite-mă aici!

Se întuneca. Tonurile stinse de gri se amestecau cu albastrul rece al amurgului. Începeam să-mi fac griji că misteriosul „el" nu va mai apărea. Pe de altă parte, Josh nu mă dezamăgise nici-

[illegible] de aici, așa cum fusese rugat,

mâine n-ar mai fi avut picioare. Josh era student la Medicină, dar nu îl deranja deloc să apeleze la violență atunci când situația o cerea; mai ales când situația cu pricina mă implica pe mine.

Fasciculul unor faruri a despicat perdeaua de ploaie. Am mijit ochii într-acolo. Inima mea bătea de nerăbdare, dar și din pricina unui început de teamă. Exista posibilitatea ca șoferul să fie prietenul lui Josh, dar la fel de posibil era să fie un potențial psihopat. Această parte a statului Maryland nu e dubioasă, dar niciodată nu poți fi sigur.

Când ochii mei s-au obișnuit cu lumina farurilor, am respirat ușurată. Două secunde mai târziu am înțepenit iar.

Vestea bună: recunoscusem Aston Martinul lucios și negru care oprise lângă mine. Îi aparținea unuia dintre prietenii lui Josh, deci nu aveam să ajung subiect de știri în seara asta.

Vestea proastă: persoana care conducea mașina era *ultimul* om care voiam — sau la care mă așteptam — să mă ia de-aici.

Nu era genul de persoană care îi face o favoare unui prieten, salvându-i surioara rătăcită. Omul ăsta emana o aură amenințătoare. Lăsa impresia că, dacă îl supărai, avea să te distrugă. Era așa de calm și de chipeș, încât n-ai fi observat că lumea din jurul tău se prăbușește decât când te-ai fi transformat într-o moviliță de cenușă la picioarele lui încălțate cu pantofi Tom Ford.

Mi-am trecut vârful limbii peste buzele uscate.

Mașina a oprit în fața mea și geamul din dreptul locului pasagerului s-a deschis.

— Urcă!

Nu ridica niciodată tonul. Nu ridicase vocea, dar l-am auzit limpede, în ciuda zgomotului ploii.

Alex Volkov era o forță a naturii. Îmi venea să cred că până și vremea se înclina în fața lui.

— Sper că nu aștepți să-ți deschid portiera, a zis când a văzut că nu mă mișc.

Părea la fel de nemulțumit ca mine de situația asta.

Ce gentleman!

Am strâns din buze, ca să nu-i răspund sarcastic. M-am ridicat de pe bancă și am urcat în mașină. Mirosea a rece și a scump, a apă de colonie și a piele fină. Nu aveam la mine nimic pe care să-l pun sub mine, pe scaun. Nu-mi rămânea decât să mă rog să nu stric tapițeria scumpă.

— Mulțumesc c-ai venit să mă iei! Chiar apreciez gestul, am spus, în încercarea de a destrăma tăcerea.

Am eșuat lamentabil.

Alex nu mi-a răspuns. Nici măcar nu s-a uitat la mine în timp ce înaintam pe curbele alunecoase ale șoselei care ducea către campusul meu. Conducea la fel cum mergea, la fel cum vorbea și cum respira: ferm și controlat, emanând o undă de pericol care îi avertiza pe cei suficient de proști încât să-l calce pe nervi că acest lucru era echivalent cu o condamnare la moarte.

Alex era opusul lui Josh. Încă mă uimea că erau prieteni buni.

Eu, una, credeam că Alex e un nemernic. Probabil că avea motive personale să se poarte așa. Poate că suferise un fel de traumă care îl transformase într-o ființă fără sentimente. Din frânturile de informații pe care le adunasem de la Josh, îmi dădusem seama că Alex avusese o copilărie chiar mai urâtă decât a noastră. Însă niciodată nu reușisem să aflu mai multe detalii de la Josh. Tot ce știam era că părinții lui Alex muriseră când el era mic și îi lăsaseră moștenire o grămadă de bani. De când intrase în posesia lor, la vârsta de optsprezece ani, îi înmulțise de patru ori. Nu că ar fi avut nevoie de ei. Pe când era în liceu, Alex inventase un nou software de modelare financiară care îl transformase în multimilionar înainte de a împlini douăzeci și unu de ani.

Avea un IQ de 160. Alex Volkov era un geniu. Fusese singura persoană din istoria Academiei Thayer care parcursese în doar trei ani programul de MBA, care de obicei durează cinci ani. Acum, la vârsta de douăzeci și șase de ani, era directorul de operațiuni al uneia dintre cele mai de succes companii de dezvoltare imobiliară din țară. Alex Volkov era o legendă. Și perfect conștient de statutul lui.

Spre deosebire de el, eu credeam că mă descurc bine dacă îmi aminteam să mănânc în timp ce jonglam cu cursurile, cu activitățile extracurriculare și cu cele două joburi ale mele: serviciul de recepție de la galeria McCann și activitatea mea secundară ca fotograf de evenimente. Absolviri, logodne, petreceri aniversare pentru câini — le bifasem pe toate.

Am încercat iar să fac conversație, fiindcă nu suportam liniștea:

— Mergi la petrecerea lui Josh?

Alex și Josh erau cei mai buni prieteni de când fuseseră colegi de cameră la Thayer, în urmă cu opt ani. De atunci, Alex se alătura în fiecare an familiei mele, de Ziua Recunoștinței și de alte sărbători. În ciuda acestui fapt, încă nu îl cunoșteam. Dacă subiectul nu avea legătură cu Josh, eu și Alex vorbeam rareori.

Răspunsul lui a venit prompt:

— Da.

Bine... Deci nu avea chef de conversație.

Mintea mi-a zburat la nenumăratele lucruri pe care trebuia să le fac în weekendul ăsta: să editez fotografiile de la ședința foto a familiei Grayson, să lucrez la candidatura pentru bursa oferită de organizația World Youth Photography, să-l ajut pe Josh să termine de împachetat după...

La naiba! Uitasem de tortul pentru Josh.

Îl comandasem cu două săptămâni în urmă, de la Crumble & Bake. Era desertul preferat al lui Josh: o negresă cu trei straturi de blat, cu fulgi de ciocolată și umplută cu budincă de ciocolată. Se răsfăța cu dulciuri doar de ziua lui, dar, din moment ce avea să fie plecat din țară pentru un an, mi-am zis că are voie să-și încalce propria regulă.

Am afișat cel mai mare și mai luminos zâmbet de care eram capabilă.

— Să vezi ce chestie... Nu mă omorî! Trebuie să mergem la Crumble & Bake.

— Nu! mi-a tăiat-o Alex. Deja suntem în întârziere.

Alex a oprit la culoarea roșie a unui semafor. Ajunseserăm în oraș. Prin geamul ud de ploaie am întrezărit contururile neclare ale unei cafenele Starbucks și ale unui restaurant Panera.

Zâmbetul meu nu s-a clintit.

Am insistat:

— O să facem doar un ocol *mic*. Va dura cel mult cincisprezece minute. Trebuie să iau tortul lui Josh. Am comandat Ciocolată Mortală, prăjitura aia care-i place la nebunie. Josh o să stea un an în America Centrală, iar acolo nu au nicio cofetărie C&B. Josh pleacă în două zile, deci...

— Taci!

Degetele lui Alex s-au încleștat pe volan. Mintea mea zănatică și influențată de hormoni a observat imediat cât de frumoase erau.

Poate că sună nebunește. La urma urmei, cine are *degete* frumoase? Răspuns: Alex. La nivel fizic, Alex era frumos pe de-a-ntregul: ochi verzi ca jadul, care străluceau sub sprâncenele întunecate; maxilar proeminent și pomeți eleganți, parcă cioppliți în piatră; trup zvelt și păr des, castaniu-deschis, perfect

aranjat. Parcă ar fi fost o statuie dintr-un muzeu italian, care căpătase viață.

M-a cuprins o dorință nebună de a-i ciufuli părul, ca unui copil, ca să nu mai arate perfect. Era enervant de arătos. Dar, fiindcă nu doream să mor prematur, mi-am ținut mâinile acasă.

— Dacă te duc la Crumble & Bake, o să taci? m-a întrebat.

În mod sigur regreta că mă luase cu mașina.

Zâmbetul meu s-a lățit.

— Da.

A strâns din buze.

— Bine.

Ura!

Unu la zero pentru Ava Chen!

Când am ajuns la cofetărie, mi-am desfăcut centura de siguranță. Am ieșit pe jumătate din mașină, dar Alex m-a prins de braț și m-a tras înapoi pe scaun. Contrar așteptărilor mele, atingerea lui nu era rece. Era de-a dreptul arzătoare. Mi-a ars pielea până când i-am simțit fierbințeala în adâncul stomacului.

Am înghițit în sec. *Hormoni idioți!*

— Ce-i? Deja am întârziat. Cofetăria o să se închidă curând.

— Nu poți ieși așa! mi-a răspuns Alex.

Avea o grimasă de dezaprobare.

— Așa cum? am întrebat, cuprinsă de nedumerire.

Purtam blugi și un tricou. Nimic scandalos.

Alex a făcut un semn spre pieptul meu. M-am uitat în jos și am scos un sunet îngrozit. Tricoul meu era alb. Ud. *Transparent!* Nu doar puțin, încât să vezi *oarecum* conturul sutienului, dacă te uitai bine. Era total transparent. Se vedea tot: sutienul meu roșu, din dantelă, și sfârcurile întărite.

Mi-am încrucișat brațele peste piept. Îmi simțeam obrajii arzând. Probabil că aveau aceeași culoare ca a sutienului.

— Așa am arătat de la bun început?

— Da.

— Ai fi putut să-mi spui.

— Ți-am spus. Acum.

Deși nici măcar nu eram o persoană violentă, uneori îmi venea să-l omor.

Nu, chiar nu-mi plăcea violența. Nu mâncasem turtă dulce ani întregi, după ce mă uitasem la *Shrek*, pentru că aveam senzația că aș mânca familia lui Gingy sau — mai rău — pe Gingy însuși.

Dar Alex avea ceva care scotea ce era mai rău din mine.

Am răsuflat prelung și mi-am lăsat brațele să coboare, uitând de tricoul meu transparent până când privirea lui Alex s-a îndreptat din nou spre pieptul meu.

Îmi era nespus de jenă, dar mă săturasem să stau aici și să mă cert cu el. Crumble & Bake urma să închidă în zece minute, iar timpul trecea.

Poate din cauza bărbatului de lângă mine, a vremii sau a lungii perioade pe care o petrecusem blocată într-o stație de autobuz, frustrarea mea s-a revărsat pe loc.

— În loc să te porți ca un nesimțit și să te holbezi la sânii mei, n-ai vrea să-mi împrumuți haina ta? Chiar vreau să iau tortul ăla și să-mi trimit fratele — cel mai bun prieten al tău — așa cum se cuvine în altă țară.

Îngrozită, am dus o mână la gură. Tocmai rostisem cuvântul „sâni" în fața lui Alex Volkov și îl acuzasem că se holbează la pieptul meu! *În plus*, îi spusesem că se poartă ca un nesimțit!

Sfinte Dumnezeule, dacă mă trăsnești acum, promit că nu mă supăr!

Ochii lui Alex s-au îngustat. Se număra în top cinci reacții emoționale pe care reușisem să i le smulg în opt ani, de când ne cunoșteam. Era mare lucru!

— Crede-mă, nu mă holbam la sânii tăi, m-a contrazis el cu voce atât de rece, încât ar fi putut transforma în gheață picăturile de ploaie de pe pielea mea. Și chiar dacă n-ai fi sora lui Josh, tot nu ești genul meu.

Au! Nici pe mine nu mă interesa Alex, dar niciunei fete nu îi place să fie respinsă atât de direct.

— Mă rog... Nu-i nevoie să fii nesimțit, am mormăit. Cofetăria închide în două minute. Dă-mi haina ta. Dup-aia putem pleca de aici.

Plătisem online. Tot ce aveam de făcut era să iau tortul.

Un mușchi de pe maxilarul lui a zvâcnit.

— Îl iau eu. Nici măcar cu haina mea pe tine nu te las să ieși așa din mașină!

Alex a scos o umbrelă de sub scaunul șoferului și a coborât din Aston Martin cu o mișcare fluidă. Pășea grațios ca o panteră și cu o intensitate greu de descris. Dacă ar fi vrut, ar fi putut deveni un top-model de talie mondială. Însă mă îndoiam că ar fi făcut vreodată ceva atât de atipic pentru caracterul lui.

S-a întors în mai puțin de cinci minute, ducând sub braț o cutie roz cu verde. Mi-a trântit-o în poală, a închis umbrela și a ieșit în marșarier din locul de parcare, fără să clipească.

— Tu zâmbești vreodată? am întrebat.

Am privit cu atenție cutia, ca să mă asigur că nu încurcaseră comenzile.

Nu greșiseră. Era ceea ce comandasem: Ciocolată Mortală.

— Zâmbitul te-ar putea ajuta să te tratezi de boala ta, am completat.

Alex părea plictisit.

— Ce boală?

— Se numește „Prăjină-în-fund-alită".

Deja îi spusesem că e nemernic, deci ce mai conta încă o insultă?

Mi s-a părut că i-am văzut gura zvâcnind. Alex a răspuns:

— N-are cum să mă ajute. Boala e cronică.

— Nu cumva ai făcut o glumă?

— Explică ce căutai acolo! mi-a cerut, ignorându-mi întrebarea.

Alex a schimbat subiectul așa de repede, că m-a buimăcit.

A făcut o glumă! N-aș fi crezut, dacă n-aș fi auzit cu propriile urechi.

— Am avut o ședință foto cu niște clienți. E un lac frumos în...

— Scutește-mă de detalii! Nu-mi pasă.

— Dar *tu* ce cauți aici? i-am întors-o, cu un mârâit. Nu cred că-ți place s-o faci pe șoferul pentru alții.

— Eram prin zonă. În plus, ești sora mai mică a lui Josh. Dac-ai fi murit în stația aia de autobuz, frate-tu ar fi devenit mult prea plicticos pentru gusturile mele.

Alex a parcat în fața casei mele. Alături, în casa lui Josh, luminile erau aprinse. Prin ferestre am văzut că locul gemea de oameni care dansau și râdeau.

— Josh n-are pic de bun-gust la prieteni! am răbufnit. Nu știu ce vede la tine. Sper ca prăjina din fundul tău să-ți atace un organ vital!

Apoi, pentru că sunt bine-crescută, am zis:

— Mersi că m-ai adus!

Am ieșit din mașină cu o falcă-n cer și cu una-n pământ. Ploaia se transformase în burniță. Dinspre un ghiveci aflat lângă ușa din față adia un miros de pământ umed și de hortensii.

Aveam de gând să fac duş, să mă schimb, apoi să prind ultima parte a petrecerii lui Josh. Speram că nu avea să-mi facă morală fiindcă întârziasem. Nu aveam chef de aşa ceva.

Nu ţin niciodată supărare mult timp, dar în clipa asta sângele îmi fierbea în vene. Voiam să-l pocnesc în mutră pe Alex Volkov.

Era aşa de rece şi de arogant şi de... şi... Era enervant, pur şi simplu.

Bine că măcar nu trebuia să am de-a face cu el des. De obicei, Josh se întâlnea cu el în oraş, iar Alex nu-l vizita la Thayer, deşi era el însuşi absolvent al Academiei.

Slavă Domnului! Aş fi luat-o razna dacă aş fi fost nevoită să-l văd pe Alex mai mult decât de câteva ori pe an.

2

ALEX

— Ar trebui să mergem într-un loc mai... retras.

Blonda și-a plimbat jucăuș degetele pe brațul meu. Ochii ei căprui erau plini de dorință. Și-a trecut limba peste buza de jos.

— Sau nu, a adăugat tipa. Facem orice-ți place.

Buzele nu mi s-au curbat suficient pentru a zâmbi, dar îndeajuns pentru a-i transmite ce gândeam: *N-ai face față la ce mi-ar plăcea să facem.*

În ciuda rochiei scurte și strâmte și a cuvintelor sugestive, fata lăsa impresia că se așteaptă la dulcegării și la „tandrețuri" în pat.

Mie nu-mi plăceau nici dulcegăriile, nici „tandrețurile".

Eu făceam sex într-un anumit fel și le-o trăgeam doar unui anumit gen de femei: celor cărora le plăcea acel fel. Nici sex foarte brutal, dar nici cu dulcegării. Fără săruturi, fără privit ochi în ochi. Femeile acceptau, însă apoi, la un moment dat, încercau să mă facă să mă răzgândesc, iar eu le arătam ușa. Nu tolerez oamenii care nu sunt capabili să respecte o înțelegere simplă, clară.

Când aveam chef de sex, trebuia să mă limitez la câteva tipe. Le foloseam prin rotație. Știam la ce să ne așteptăm.

Blonda asta nu se afla pe lista mea.

I-am zis:

— Nu în seara asta.

Am învârtit gheața în pahar și am adăugat:

— E petrecerea de rămas-bun a prietenului meu.

M-am uitat la Josh. Și el se bucura de atenția femeilor de la petrecere. Stătea întins pe canapea — una dintre puținele piese de mobilier rămase după ce împachetase totul, deoarece urma să petreacă următorul an în străinătate — și zâmbea în timp ce trei femei se atârnau de el. Dintre noi doi, el era cel fermecător. În timp ce eu îi făceam pe ceilalți să se simtă aiurea, el îi ajuta să se simtă în largul lor, iar abordarea lui față de sexul frumos era opusă în comparație cu a mea. Deviza lui era: cu cât mai multe fete, cu atât mai bine. Probabil că și-o trăsese deja cu jumătate din populația feminină a orașului Washington D.C.

— Ni se poate alătura și el, mi-a zis blonda.

S-a apropiat până când sânii ei mi-au atins brațul, după care a adăugat:

— Nu mă deranjează.

— Nici pe mine, a intervenit prietena ei.

Era o brunetă minionă. Până acum fusese tăcută, dar mă privise cu poftă, de parcă aș fi fost o friptură suculentă.

— Eu și Lyss facem *totul* împreună, a declarat bruneta.

Apropoul ei nu ar fi putut fi mai clar de-atât.

Majoritatea tipilor ar fi profitat de ocazie, dar eu deja mă plictisisem de conversația asta. Nimic nu-mi alunga cheful de sex mai mult decât sâcâiala femeilor.

Nu m-am deranjat să-i răspund. În schimb, mi-am plimbat privirea de jur împrejur, căutând ceva mai interesant care să-mi

rețină atenția. Dacă petrecere asta ar fi fost organizată pentru oricine altcineva, n-aș fi venit. Având în vedere slujba mea de COO[1] al Grupului Archer și... „proiectul" meu suplimentar, aveam destule pe cap. Nu-mi trebuia să particip la adunări sociale inutile. Dar Josh era cel mai bun prieten al meu — unul dintre puținii oameni a căror companie o puteam suporta mai mult de o oră, iar luni urma să plece pentru un an, ca medic voluntar în America Centrală.

Așa ajunsesem aici, prefăcându-mă că sunt în largul meu.

Am auzit un râs zglobiu. Imediat, ochii mi s-au îndreptat într-acolo.

Ava. Bineînțeles.

Sora mai mică a lui Josh era tot timpul atât de dulce și de veselă, încât aproape că mă așteptam să încolțească flori sub pasul ei.

Stătea într-un colț, cu prietenii ei. Fața îi strălucea de însuflețire și râdea de o replică de-a unui amic de-al ei. M-am întrebat dacă era un râs adevărat sau unul fals. Majoritatea oamenilor — la fel ca zâmbetele lor — sunt falși. Se trezesc în fiecare dimineață și își pun o mască, în funcție de ce își doresc să facă în ziua respectivă și în funcție de ce vor să vadă ceilalți. Le zâmbesc celor pe care îi urăsc, râd la glume care nu sunt amuzante și îi lingușesc pe cei pe care speră, în secret, să-i răstoarne de la putere.

Nu-i judecam. Ca toată lumea, și eu aveam măștile mele. Dar, spre deosebire de alții, nu mă atrăgeau deloc lingușirea și conversațiile inutile.

Cunoscând-o pe Ava, râsul ei era sincer.

---

[1] Director de operațiuni (în engl.).

Săraca fată! Lumea avea s-o mănânce de vie îndată ce părăsea Academia Thayer.

Dar asta nu era problema mea.

— Salut!

Josh a apărut lângă mine, ciufulit și rânjind cu gura până la urechi. Însoțitoarele lui dispăruseră. Ba nu! Uite-le acolo! Dansau pe o melodie de-a lui Beyoncé de parcă dădeau probă pentru un job la un club de striptease. Câțiva tipi le priveau salivând. Le-ar fi prins bine să aibă niște standarde mai de soi și să gândească mai puțin cu capul... de jos.

— Mersi că ai venit, omule! mi-a zis prietenul meu. Scuze că nu te-am salutat până acum! Am fost... ocupat.

— Am văzut.

Am observat că avea o urmă de ruj în colțul gurii.

— Ai ceva pe față.

A rânjit iar.

— Urme de bună purtare. Apropo, nu întrerup nimic aici, nu?

M-am uitat la blondă și la brunetă. Fiindcă nu reușiseră să-mi stârnească interesul, acum se sărutau.

Am scuturat din cap.

— Nu întrerupi nimic. Pun pariu pe o sută de dolari că n-o să supraviețuiești un an întreg la dracu-n praznic. Fără femei, fără petreceri... O să te-ntorci acasă înainte de Halloween.

— Văd că nu prea ai încredere în mine, Alex. Vor fi și femei acolo, iar petrecerea e oriunde sunt și eu.

Josh a scos o bere dintr-o ladă frigorifică și a desfăcut-o.

— Chiar voiam să vorbim despre asta. Adică despre ce-o să se întâmple când n-o să fiu aici, a adăugat el.

— Nu-mi spune că ai devenit sentimental! Dacă mi-ai cumpărat o brățară a prieteniei, să știi că plec.

— Du-te naibii, omule! a râs Josh. E vorba despre Ava.

Paharul meu s-a oprit la un centimetru de buze. Pe urmă am băut și arsura dulce a whiskyului mi s-a scurs pe gâtlej. Urăsc berea. Are gust de urină. Dar, din moment ce era băutura obișnuită la petrecerile lui Josh, aduceam întotdeauna o sticlă cu whisky Macallan ori de câte ori mergeam acasă la prietenul meu.

— Ce-i cu ea?

Josh și sora lui erau apropiați, dar câteodată se certau atât de mult, că-mi venea să le lipesc gurile cu scotch. Așa fac frații. O chestie pe care eu nu aveam s-o experimentez niciodată.

Brusc, am simțit că whiskyul mi se acrește în gură. Cu o grimasă, am lăsat paharul deoparte.

Josh și-a frecat maxilarul. Deodată, era serios.

— Îmi fac griji pentru ea, Alex. Știu că e adultă și că-și poate purta singură de grijă — cu excepția cazului în care rămâne singură în câmp, la mama dracului. Apropo, mersi c-ai luat-o cu mașina! Dar niciodată nu a fost singură atâta timp. Uneori, Ava are cam prea multă... încredere în ceilalți.

Bănuiam încotro bătea Josh. Și nu-mi plăcea deloc.

I-am zis:

— Nu va fi singură. Are prieteni.

Am gesticulat spre prietenii ei. O roșcată voluptuoasă, cu o fustă aurie care o făcea să arate ca un glob disco, tocmai se urcase pe masă și își legăna fundul pe melodia rap care răsuna din difuzoare.

Josh a pufnit disprețuitor.

— Cine, Jules? Tipa aia e nebună rău. Iar Stella e la fel de naivă ca Ava. Bridget, deși are gardă de corp, nu prea stă prin preajma soră-mii.

— Nu e cazul să-ți faci griji, l-am asigurat pe Josh. Vor fi în siguranță. În orașul ăsta, rata infracționalității e aproape zero.

— Da, dar m-aş simţi mai împăcat dacă cineva de încredere ar avea grijă de ea, ştii?

Rahat! Trenul se îndrepta către prăpastie, iar eu nu puteam face nimic să-l opresc.

— Alex, nu te-aş ruga să mă ajuţi, fiindcă ştiu că eşti ocupat. Dar Ava s-a despărţit de fostul ei iubit acum două săptămâni. Tipul o urmăreşte. Am ştiut dintotdeauna că e un ratat, dar Ava nu m-a ascultat. Ai putea să stai cu ochii pe ea doar atât cât să te asiguri că nu e omorâtă, răpită sau ceva de genul ăsta? Ţi-aş rămâne dator.

— Deja îmi eşti dator pentru toate ocaziile când ţi-am salvat pielea, am zis ironic.

Josh a rânjit.

— Da, şi te-ai distrat salvându-mă. Câteodată eşti prea serios. Deci accepţi?

M-am uitat iar la Ava, măsurând-o de sus până jos. Avea douăzeci şi doi de ani. Era cu patru ani mai mică decât mine şi decât Josh şi reuşea să pară deopotrivă mai tânără şi mai în vârstă decât noi. Ceva în felul în care se purta dădea de înţeles că le văzuse pe toate — bune, rele şi foarte urâte —, dar tot credea în bunătate.

O atitudine prostească, şi totuşi admirabilă.

Probabil a simţit că mă holbez la ea. S-a oprit din conversaţie şi s-a uitat direct la mine. Când mi-a întâlnit privirea neclintită, s-a înroşit. Se schimbase. Nu mai purta blugi şi tricou. Acum era îmbrăcată într-o rochie mov, vaporoasă.

Rochia era drăguţă, dar mintea mea s-a întors la călătoria cu maşina, de adineauri, când tricoul ud se lipise de Ava ca o a doua piele, iar sfârcurile i se întăriseră, frecându-se de dantela roşie, provocatoare a sutienului. Am vorbit serios când am zis că Ava nu e genul meu, dar trebuie să recunosc că priveliştea aia

mi-a plăcut. Îmi și închipuiam că ridic tricoul, trăgându-i cu dinții sutienul deoparte și cuprinzând cu buzele acei muguri dulci și tari...

M-am smuls repede din fantezia șocantă. Ce naiba era în neregulă cu mine? Era *sora* lui Josh. Inocentă, cu ochi ca de căprioară și atât de dulce, că mi se făcea rău. Ava era la polul opus față de femeile sofisticate și plictisite pe care le preferam atât în pat, cât și în afara patului. Nu eram nevoit să le menajez sentimentele; știau foarte bine că nu trebuie să se atașeze de mine. Ava era foarte sentimentală. În plus, avea și un pic de îndrăzneală.

O urmă de zâmbet mi-a revenit pe buze când mi-am amintit de felul în care își luase rămas-bun de la mine: *Sper ca prăjina din fundul tău să-ți atace un organ vital.*

Nu era nici pe departe cea mai urâtă replică pe care mi-o servise cineva, dar reacția ei fusese mai agresivă decât mă așteptasem. Niciodată n-o auzisem spunând ceva de rău despre cineva. Faptul că o enervam atât de tare îmi stârnea o plăcere perversă.

— Alex! a insistat Josh.

Mi-am luat ochii de la Ava și de la rochia ei mov.

— Nu știu ce să zic, omule. Nu sunt dădacă.

— Atunci, bine că Ava nu e bebeluș! mi-a întors-o el. Uite, știu că-ți cer mult, dar ești singura persoană în care pot avea încredere că n-o să... știi tu...

— Că n-o să i-o trag?

— Doamne, omule!

Josh a făcut o față de parcă înghițise o lămâie.

— Nu folosi expresia asta când vorbești despre soră-mea! E scârbos. Dar... da. Amândoi știm că Ava nu-i genul tău și, chiar dacă ar fi, nu te-ai da la ea.

O urmă de vinovăție m-a cutreierat când mi-am amintit de fantezia de acum câteva momente. Dacă începeam să am fantezii cu Ava Chen — tocmai cu ea, dintre toate femeile! —, era musai să sun o tipă de pe lista mea, ca să mă descarc.

— Dar e mai mult de-atât, a continuat Josh. În afară de familia mea, ești singura persoană în care am încredere. Și știi cât de îngrijorat sunt pentru Ava, mai ales din cauza fostului ei iubit.

Fața i s-a întunecat.

— Jur că, dacă-l văd pe nemernicul ăla...

Am oftat și i-am zis:

— O să am grijă de ea. Nu-ți face griji!

Aveam să regret. Știam asta, și totuși acceptasem să-mi amanetez viața pentru tot anul următor. Nu făceam multe promisiuni, dar când le făceam, le respectam. Mă dedicam lor. Dacă-i promiteam lui Josh c-o să am grijă de Ava, exact asta urma să fac. Și nu vorbesc doar despre a-i trimite lui Ava câte un mesaj, o dată la două săptămâni.

Acum Ava era sub protecția mea.

O senzație cunoscută — una sinistră — mi-a cuprins gâtlejul ca-n menghină și a început să strângă din ce în ce mai tare, până când am rămas fără aer. Puncte luminoase îmi jucau în fața ochilor.

Sânge. Peste tot.

Pe mâinile mele. Pe haine. Împroșcat pe covorul crem, care îi plăcea mamei atât de mult. Îl cumpărase din Europa, în ultima ei călătorie în străinătate.

M-a cuprins un impuls irezistibil de-a spăla covorul și de a îndepărta stropii de sânge din fibrele moi, dar nu mă puteam mișca.

Tot ce puteam face era să stau pe loc și să mă uit la scena grotescă din sufrageria mea. O cameră care, cu mai puțin de jumătate de oră mai devreme, fusese plină de căldură, de râsete și de dragoste. Acum era rece și fără viață, precum cele trei cadavre care zăceau la picioarele mele.

Am clipit. Totul a dispărut: luminile, amintirile, senzația de strangulare.

Dar aveau să se întoarcă. Mereu se întorceau.

— Ești cel mai tare! mi-a zis Josh.

Acum, după ce fusesem de acord să-mi asum un rol pe care n-ar fi trebuit să-l preiau, amicul meu zâmbea iar. Eu nu eram un protector, ci un distrugător. Sfărâmam inimi, îmi zdrobeam adversarii de afaceri și nu-mi păsa de consecințe. Dacă cineva era suficient de prost încât să se îndrăgostească de mine sau să mă supere — două lucruri pe care îi avertizam constant pe ceilalți să nu le facă niciodată —, putea fi convins că avea să sufere.

— O să-ți aduc..., la dracu', nu știu, orice vrei! a exclamat Josh. Cafea. Ciocolată. Toate bunătățile pe care le au acolo. Și îți rămân dator.

M-am forțat să zâmbesc. N-am apucat să-i răspund, fiindcă mi-a sunat telefonul.

— Scuză-mă un minut! Trebuie să răspund.

— Nicio problemă, omule.

Atenția i-a fost distrasă de blonda și de bruneta care se dăduseră la mine ceva mai devreme. Acum își găsiseră un public mult mai receptiv.

Când am pășit în curtea din spate și am răspuns la telefon, tipele deja își strecuraseră mâinile sub tricoul lui Josh.

— Дядько! am zis, folosind cuvântul ucrainean pentru „unchi".

I-am auzit vocea răgușită după zeci de ani de fumat:

— Alex! Sper că nu te deranjez.

— Nu mă deranjezi.

Am aruncat o privire prin ușa glisantă, din sticlă, la petrecerea din interior. Încă dinainte de a începe facultatea, Josh locuise în aceeași casă mare, cu două etaje, de lângă campusul Academiei Thayer. Locuiserăm împreună până când am absolvit facultatea și m-am mutat în Washington, pentru a fi mai aproape de locul meu de muncă și pentru a scăpa de mulțimea de studenți beți și gălăgioși care umblau prin campus și prin cartierele din jur, în fiecare seară.

Toată lumea venise la petrecerea de rămas-bun a lui Josh. Adică jumătate din populația din Hazelburg, unde se afla Academia Thayer. Prietenul meu era cel mai îndrăgit tip din oraș. Probabil că tuturor aveau să le lipsească petrecerile pe care le organiza el tot atât cât avea să le lipsească Josh însuși.

Chiar dacă Josh se plângea mereu că e copleșit de atâta învățat, tot găsea timp pentru distracție și sex. Dar aceste activități nu îi afectau performanțele academice. Ticălosul avea o medie impecabilă.

— Te-ai ocupat de problemă? m-a întrebat unchiu-miu.

Am auzit un sertar deschizându-se și închizându-se. Apoi, clicul slab al unei brichete. Îl îndemnasem de nenumărate ori să renunțe la fumat, dar nu mă băga în seamă. Obiceiurile vechi mor greu. Mai ales *obiceiurile vechi* și *proaste*. Iar Ivan Volkov ajunsese la vârsta la care nu se mai sinchisea să-și schimbe metehnele.

I-am răspuns:

— Încă nu.

Luna atârna pe cer, aruncând panglici de lumină care șerpuiau prin întunericul de cerneală al curții din spate. Lumină și umbră — fețele aceleiași monede.

— Dar o să mă ocup. Suntem aproape.

Aproape de dreptate. De răzbunare. De mântuire.

De șaisprezece ani mă măcinau aceste trei obsesii. Erau în toate gândurile mele din timpul zilei, iar noaptea — în toate visele și coșmarurile mele. Datorită lor trăiam. Chiar și în situațiile în care fusesem distras de altceva — jocul de șah al politicii corporatiste, plăcerea trecătoare de-a mă afunda în căldura unui corp de femeie —, ele stăteau la pândă în conștiința mea, conducându-mă spre culmi mai mari, acolo unde ambiția domnea și unde mila nu-și avea locul.

Șaisprezece ani pare mult timp, dar sunt expert în jocul cu bătaie lungă. Nu contează câți ani trebuie să aștept, atâta timp cât sfârșitul merită osteneala.

Iar sfârșitul omului care mi-a distrus familia avea să merite osteneala.

— Bine.

Unchiul a tușit, iar eu m-am strâmbat.

Într-o bună zi, o să-l conving să renunțe la fumat. Cu mulți ani în urmă, viața îndepărtase până și ultima picătură de sentimentalism din mine. Dar Ivan era singura mea rudă în viață. Mă primise în casa lui, mă crescuse ca pe propriul fiu și era alături de mine la fiecare curbă primejdioasă a drumului meu către răzbunare. Măcar atât puteam să fac: să-l conving să se lase de fumat.

— Familia ta își va găsi pacea în curând, mi-a spus unchiul meu.

Poate. Oare eu aveam să-mi găsesc pacea? Iată o întrebare la care era mult mai complicat să găsesc un răspuns.

— Săptămâna viitoare are loc o ședință de consiliu, am spus, schimbând subiectul. Voi fi în oraș, deci o să fiu prezent.

Unchiul meu era CEO-ul oficial al firmei Archer Group, compania de dezvoltare imobiliară pe care o înființase cu un deceniu în urmă, cu ajutorul meu. Încă din adolescență am avut fler pentru afaceri.

Sediul central al firmei Archer Group era în Philadelphia, dar avea filiale în toată țara. Dat fiind că locuiam și lucram în Washington, acolo era adevăratul centru de comandă, însă ședințele de consiliu aveau loc tot în Philadelphia.

Aș fi putut prelua funcția de CEO cu ani în urmă, conform acordului pe care îl încheiasem cu unchiul meu atunci când înființaserăm compania, dar poziția de director de operațiuni îmi permitea să mă bucur de mai multă flexibilitate până când terminam ce aveam de făcut. Oricum, toată lumea știa că eu țineam în mâini frâiele companiei. Ivan era un CEO acceptabil, dar strategiile mele fuseseră cele care îl catapultaseră în topul *Fortune 500*, în doar un deceniu.

Am mai vorbit puțin cu unchiul meu despre afaceri, pe urmă am încheiat conversația și m-am întors la petrecere. Rotițele din mintea mea s-au pus în mișcare. Am trecut în revistă evenimentele serii: promisiunea făcută lui Josh, atenționarea unchiului meu cu privire la mica poticnire din planul de răzbunare. În următorul an trebuia să mă descurc cu amândouă.

Rearanjam în minte piesele de puzzle ale vieții mele în diferite feluri, ducând fiecare scenariu până la sfârșit, cântărind argumentele pro și contra și cercetându-le ca să găsesc posibile defecte. În cele din urmă, am luat o decizie.

— Totu-i în regulă? mi-a strigat Josh de pe canapea.

Blonda îl săruta pe gât, iar mâinile brunetei îi cercetau zona prohabului.

3

AVA

Jules a căscat.

Traversam amândouă curtea din față, îndreptându-ne spre casa lui Josh.

— Sper că apreciezi ce prietenă bună sunt. M-am trezit la prima oră ca să-l ajut pe frate-tău să facă ordine în casă și să împacheteze, deși nici măcar nu-mi place de el.

Am râs și am luat-o de braț.

— Jules, promit că-ți cumpăr o *mocha caramel* de la The Morning Roast!

— Da, da, bine...

A tăcut puțin, după care a adăugat:

— Una mare și cu topping crocant?

— Normal!

— Bine.

A căscat iar.

— În cazul ăsta, merită osteneala.

Jules și Josh nu se plăceau. Mereu mi s-a părut ciudat, având în vedere că erau foarte asemănători: sociabili, fermecători, deștepți foc și topeau inimile celor din jur.

Jules era un fel de întrupare a Jessicăi Rabbit[1]: păr roșu strălucitor, piele albă ca laptele și rotunjimi care mă făceau să oftez de invidie. În general, eram mulțumită de felul în care arătam, dar aveam sâni destul de mici și aș fi vrut să port o mărime mai mare la sutien fără a fi nevoie să apelez la chirurgia plastică.

Ironia sorții e că Jules se plângea că sânii ei mari îi provoacă dureri de spate. Ar trebui să existe un sistem care să le permită femeilor să trimită și să primească mărimi de cupe la sutien doar apăsând un buton.

După cum am spus, de cele mai multe ori eram mulțumită de felul în care arătam, dar adevărul e că nimeni — nici măcar supermodelele și vedetele de la Hollywood — nu este imun la îndoiala de sine.

În afară de nemulțumirile legate de propriii sâni, Jules era cea mai încrezătoare persoană pe care am întâlnit-o vreodată; cu excepția lui frate-miu, al cărui orgoliu era atât de mare, încât în el ar fi putut încăpea toată Coasta de Est a Statelor Unite, ba chiar și tot statul Texas. Da, avea motive să fie cu nasul pe sus, având în vedere că dintotdeauna se bucurase de succes pe toate planurile. În plus, deși mă irita s-o recunosc, nici el nu arăta rău. Avea un metru nouăzeci, păr negru, des și o osatură a feței bestială, despre care pomenea foarte des. Eram convinsă că, dacă ar fi putut, Josh ar fi fost în stare să comande o statuie care să-l reprezinte și s-o pună pe gazonul din fața casei.

Jules și Josh nu au explicat niciodată de ce se antipatizau atât de mult, dar bănuiam motivul: se regăseau foarte mult unul în celălalt.

---

[1] Personaj din romanul *Who censored Roger Rabbit?*, al autorului Gary K. Wolf.

Ușa din față era deja deschisă, așa că nu ne-am obosit să batem.

Spre surprinderea mea, casa era destul de curată. Săptămâna trecută Josh dusese într-un depozit cea mai mare parte a mobilierului. Acum singurele lucruri care mai trebuiau împachetate erau canapeaua (pe care cineva avea s-o ia mai târziu), câteva ustensile de bucătărie rătăcite și ciudata pictura abstractă din sufragerie.

— Josh, unde ești?

Vocea mea a răsunat în spațiul mare și gol. Jules s-a așezat pe podea și și-a strâns genunchii la piept, cu o expresie morocănoasă. Nu era o persoană matinală.

— Sunt în dormitor! a răsunat răspunsul lui Josh.

Am auzit o bufnitură puternică la etaj, urmată de o înjurătură înăbușită. Peste un minut, Josh a apărut ducând o cutie mare, din carton.

— Chestii de donat, a explicat, punând cutia pe blatul de bucătărie.

Am strâmbat din nas.

— Te rog, pune-ți un tricou!

Josh a rânjit.

— Adică s-o lipsesc pe J.R. de priveliștea asta? Nu sunt chiar așa de crud.

Nu eram singura care credea că Jules seamănă cu Jessica Rabbit; Josh vorbea despre ea folosind inițialele personajului de desene animate — J.R. —, ceea ce o enerva îngrozitor. Dar, dacă e să fiu sinceră, o enerva tot ce făcea Josh.

Jules a ridicat capul și a comentat încruntată:

— Ce să-ți zic! La sala de fitness din campus am văzut abdomene mai ferme decât al tău. Ascult-o pe Ava și îmbracă-te, până nu vomit ce-am mâncat aseară!

— Protestezi cam mult, a zis Josh, plesnindu-se peste abdomenul musculos. Singurul lucru pe care-l vei da afară e...

— Bine, gata!

Am gesticulat larg cu brațele, ca să pun capăt conversației înainte de-a o lua într-o direcție care m-ar fi traumatizat pe viață.

— Gata cu vorbăria! Hai să împachetăm! Doar nu vrei să ratezi avionul.

Din fericire, Josh și Jules au fost liniștiți în următoarea oră și jumătate, cât timp am împachetat obiectele rămase și le-am încărcat în SUV-ul pe care Josh îl închiriase pentru mutare.

În curând, doar tabloul lui rămăsese de împachetat.

Mi-am îndreptat privirea către pânza enormă.

— Te rog, Josh, spune-mi că-l donezi și pe ăsta! Nici nu știu cum o să încapă în mașină.

— Nu, lasă-l aici! a răspuns Josh. *Lui* îi place.

— Cui îi place?

Din câte știam, nimeni nu stabilise să închirieze casa în care locuise Josh. Dar luna iulie încă nu se terminase, iar eu mă așteptam ca locul ăsta să fie închiriat cât ai clipi atunci când semestrul avea să înceapă.

— Vei vedea, a zis frate-miu cu un rânjet.

Rânjetul ăsta nu-mi plăcea deloc.

Deodată, am auzit zgomotul unui motor puternic.

Zâmbetul lui Josh a crescut.

— De fapt, vei vedea chiar acum.

Eu și Jules ne-am uitat una la alta, pe urmă am dat fuga la ușă.

Un Aston Martin a oprit pe alee. Portiera s-a deschis și Alex a coborât. Nimeni n-avea dreptul să arate atât de bine în jeanși,

cu ochelari de soare tip aviator și cu o cămașă neagră, cu mânecile suflecate.

Și-a scos ochelarii de soare și ne-a cântărit cu ochi reci, netulburat de comitetul de primire care-l aștepta pe treptele de la intrare.

Doar că eu nu mă simțeam tocmai primitoare.

— Dar... e Alex, am băiguit.

— Și arată al naibii de bine, a completat Jules.

Prietena mea m-a înghiontit, iar eu m-am încruntat. Cui îi păsa că Alex arăta bine? Tot nemernic era.

Josh a bătut palma cu Alex.

— Salut, omule! Unde-ți sunt lucrurile?

— Cei de la firma de mutări o să le aducă mai târziu.

Alex s-a uitat pieziș la Jules, care îl cerceta de parcă amicul lui frate-miu era o jucărie nouă. Cu excepția lui Josh, Alex era singurul tip care nu cedase niciodată în fața farmecelor ei, iar chestia asta o intriga. Adora tipii care nu se lăsau vrăjiți de ea, mai ales că majoritatea băieților îi cădeau la picioare fără ca ea să miște un deget.

Am ridicat o mână. Inima mi se izbea de coaste, cuprinsă de panică.

— Stai puțin! Cum adică? Doar nu te muți *aici*!

Josh mi-a cuprins umerii cu un braț. Ochii lui sclipeau poznaș.

— Ba se mută aici. Fă cunoștință cu noul tău vecin, surioară!

Ochii mei săreau de la el la Alex, care părea foarte plictisit de această conversație.

— Nu!

Exista un singur motiv pentru care Alex Volkov și-ar fi părăsit penthouse-ul confortabil din D.C. și s-ar fi mutat înapoi

la Hazelburg. Aş fi pus pariu pe noul meu aparat foto că nu o făcuse din nostalgie pentru perioada facultăţii.

— Nu, nu, nu, nu, nu! am insistat.

— Ba da, ba da, ba da, ba da.

M-am holbat la frate-miu.

— N-am nevoie de dădacă, Josh. Am douăzeci şi doi de ani.

Josh a ridicat din umeri.

— Cine-a zis c-o să ai dădacă? Alex o să se îngrijească de casă în lipsa mea. O să mă mut înapoi aici la anul, când mă întorc, deci e logic ca el să rămână aici.

Am izbucnit:

— Ce vrăjeală! De fapt, vrei să mă supravegheze.

— E doar un avantaj al faptului că Alex va locui aici.

Expresia lui Josh s-a îmblânzit.

— Nu strică să ai aproape pe cineva pe care te poţi baza cât timp nu sunt aici, mai ales având în vedere situaţia cu Liam.

M-am strâmbat când am auzit numele fostului meu iubit. Liam mă sâcâia cu apeluri şi mesaje încă de când îl surprinsesem înşelându-mă, acum o lună şi jumătate. Ba chiar a apărut de câteva ori la galeria unde lucram şi m-a implorat să-i mai dau o şansă. N-am fost devastată de despărţire. Fuseserăm împreună doar pentru câteva luni şi nu mă îndrăgostisem de el, dar situaţia asta mi-a răscolit iar nesiguranţa. Josh îşi făcea griji că Liam avea să-şi iasă din fire, dar, dacă e să fim cinstiţi, Liam era un tip dintr-o familie bogată, care purta haine Brooks Brothers şi juca polo. Mă îndoiam că ar fi făcut ceva care să-i strice freza perfectă.

Eram mai degrabă jenată că mă întâlnisem cu el decât îngrijorată pentru siguranţa mea.

— Mă descurc şi singură.

I-am dat la o parte braţul care se sprijinea pe umărul meu.

— Sună la firma de mutări și zi-le să anuleze transportul! i-am cerut lui Alex, care ne ignora și își butona telefonul. Nu ești obligat să te muți aici. N-ai treabă în D.C.?

— De aici, cu mașina, ajung în Washington în douăzeci și cinci de minute, a răspuns Alex, fără să ridice privirea.

— Dacă te interesează, eu vreau să te muți aici, a intervenit Jules.

Ce trădătoare!

— Tunzi iarba la bustul gol? a continuat prietena mea. Eu îți recomand s-o faci.

Alex și Josh s-au încruntat.

Josh a îndreptat un deget către ea.

— Hei, să nu faci tâmpenii cât o să lipsesc!

Jules l-a luat peste picior:

— Mi se pare amuzant: crezi că ai un cuvânt de spus în viața mea.

— Nu-mi pasă ce faci cu viața ta. Îmi fac griji doar atunci când o amesteci pe Ava în prostiile tale.

— Hai să-ți zic ceva, Josh: n-ai niciun drept să decizi în numele lui Ava. E o persoană independentă.

— E sora mea!

— E cea mai bună prietenă a mea!

— Amintește-ți când aproape c-a fost arestată din cauza ta...

— Termină cu chestia asta! s-a burzuluit Jules. Au trecut trei ani de-atunci.

Mi-am masat tâmplele. Se purtau ca niște copii.

— Oameni buni, nu vă mai certați! Josh, nu mai încerca să-mi controlezi viața! Jules, nu-l mai provoca!

Josh și-a încrucișat brațele la piept.

— În calitate de frate mai mare, e datoria mea să te protejez și să pun pe cineva să mă înlocuiască, cât lipsesc.

Mai văzusem privirea asta. O știam foarte bine. Frate-miu nu avea de gând să negocieze.

— Și l-ai găsit pe Alex, nu? am întrebat resemnată.

— Nu înlocuiesc pe nimeni, a zis Alex cu răceală. Dacă nu faci prostii, noi doi n-o să avem probleme.

Am gemut de iritare și mi-am acoperit fața cu mâinile.

Avea să fie un an lung.

4

AVA

Două zile mai târziu, Josh era deja în America Centrală, iar Alex se mutase în locul lui. Îi văzusem pe cei de la firma de mutări cărând un televizor uriaș, cu ecran plat și cutii de diferite dimensiuni în casa de alături. Acum vedeam zilnic Aston Martinul lui Alex.

Dat fiind că nu mă ajuta cu nimic să mă agit din pricina situației, am decis să fac din lămâi limonadă.

Vara, galeria McCann era închisă în zilele de marți. Nu programasem nicio ședință foto, așa că mi-am petrecut după-amiaza cocând vestitele mele prăjituri *red velvet*.

Tocmai le împachetasem într-un coș drăguț, când am auzit zgomotul inconfundabil al mașinii lui Alex. A oprit pe alee. O portieră s-a trântit.

La naiba! OK, eram gata. Pregătită.

Mi-am șters pe coapse palmele transpirate. N-ar trebui să am emoții fiindcă îi duceam omului prăjituri, pentru Dumnezeu! În ultimii opt ani, Alex mâncase cu noi, de Ziua Recunoștinței. Chiar dacă era putred de bogat și foarte arătos, totuși era om. Unul intimidant, dar la fel ca toți ceilalți.

În plus, i se trasase sarcina de-a avea grijă de mine. N-aveam ce să pățesc, nu-i așa?

Ceva mai calmă, am luat coșul, cheile și telefonul și m-am dus spre casa lui. Slavă Domnului că Jules era la stagiatura ei de Drept! Dacă-mi mai zicea o dată cât de atrăgător era Alex, aveam să urlu.

Într-un fel, credeam că Jules îl lăuda anume ca să mă enerveze, dar pe de altă parte, îmi făceam griji că, de fapt, era interesată de el. Dacă cea mai bună prietenă a mea se cupla cu cel mai bun prieten al fratelui meu, ar fi apărut situații cu care nu voiam să am de-a face.

Am sunat la ușă, încercând să-mi potolesc bătăile inimii. Așteptam ca Alex să deschidă. Aș fi vrut să las coșul pe trepte și să fug acasă, dar ar fi fost o lașitate, iar eu nu eram lașă. Sau cel puțin nu de obicei.

A trecut ceva timp.

Am sunat iar.

În cele din urmă, am auzit zgomot slab de pași. Ușa s-a deschis și m-am trezit față în față cu Alex. Își scosese sacoul, dar în rest încă purta hainele cu care fusese la birou: cămașă Thomas Pink albă, pantaloni și pantofi Armani, cravată Brioni albastră.

Ochii lui mi-au privit pe îndelete părul (strâns într-un coc), fața (fierbinte ca nisipul ars de soare) și hainele (maioul meu preferat și pantaloni scurți) înainte de a coborî spre coș. Expresia lui a rămas indescifrabilă.

— Poftim! Sunt pentru tine.

I-am întins coșul.

— Am făcut prăjituri. E un dar de bun-venit.

repetat Alex.

Vorbeam ca o prostănacă.

— Știu că nici ție nu-ți convine să locuiești aici, la fel cum nici mie nu-mi convine să fii...

La naiba! N-a sunat bine.

— Dar, dacă tot suntem vecini, trebuie să facem pace.

Alex a ridicat o sprânceană.

— N-am știut că e musai să facem pace. Doar nu ne războim.

— Nu, dar...

Am respirat prelung, frustrată. Evident, simțea nevoia să complice situația.

— Încerc să mă port drăguț. Va trebui să ne suportăm reciproc pentru un an. Vreau să ne fac viața mai ușoară. Ia prăjiturile și gata! Poți să le mănânci, să le arunci, să hrănești cu ele șarpele tău Nagini. Sau orice altceva.

Gura lui Alex a zvâcnit.

— Nu cumva tocmai m-ai comparat cu Voldemort?

— Ce? Nu! De fapt, *poate că da*. Nu pari genul de om care ține în casă un animal pufos.

Mi-a luat coșul din mână.

— Ai dreptate. Dar nici șarpe nu am. Mulțumesc!

Eram năucită. Alex Volkov mi-a *mulțumit*? Mă așteptam să ia prăjiturile și să-mi trântească ușa în nas. Niciodată nu-mi mulțumise. Poate o singură dată, când îi întinsesem farfuria cu piure de cartofi.

A adăugat:

— Vrei să intri?

Era un vis. Sigur visam. Șansele ca Alex să mă invite în casa lui erau mai mici decât ca eu să rezolv în minte o ecuație de gradul doi.

M-am ciupit. Ooo! Bine, deci nu e un vis. Doar o întâmplare incredibil de ciudată.

M-am întrebat dacă extratereștrii îl răpiseră pe adevăratul Alex și-l înlocuiseră cu un impostor mai amabil și mai civilizat decât originalul.

— Sigur!

Eram extrem de curioasă. Voiam să văd cum amenajase locuința lui Josh.

Se mutase în urmă cu două zile, așa că mă așteptam să văd cutii împrăștiate peste tot, dar locul era atât de ordonat, încât părea că Alex locuia aici de ani întregi.

O canapea gri, elegantă și un televizor cu ecran plat, cu diagonala de doi metri dominau camera de zi. Am văzut o măsuță de cafea lăcuită în alb, lămpi *industrial-chic* și pictura abstractă a lui Josh. În bucătărie avea un espressor. În dining, o masă cu blat de sticlă și scaune cu perne albe. În rest, nu prea era multă mobilă. O diferență enormă, față de stilul dezordonat, dar primitor al lui Josh: tot felul de cărți, echipamente sportive și obiecte pe care le adunase în călătoriile lui.

M-am uitat la o sculptură ciudată, din metal, care arăta ca un creier explodat. Probabil costase mai mult decât chiria mea pe o lună.

— Ești minimalist, nu?

— De ce să am lucruri pe care nu le folosesc și care nu-mi plac?

Alex a pus prăjiturile pe măsuța de cafea și s-a dus la barul din colț.

— Vrei ceva de băut?

— Nu, mersi.

M-am așezat pe canapea. Nu știam ce să fac și nici ce să spun.

Și-a turnat whisky într-un pahar și s-a așezat în fața mea, însă nu suficient de departe. I-am simțit parfumul: ceva lemnos, cu o notă picantă. Cel mai probabil, un parfum scump.

Mirosea atât de bine, încât aş fi vrut să-mi îngrop faţa în gâtul lui. Dar bineînţeles că ar fi reacţionat urât.

— Relaxează-te! a zis el sec. Nu muşc.

— Sunt relaxată.

— Ţi s-au albit degetele.

M-am uitat în jos şi mi-am dat seama că strângeam atât de tare marginea canapelei, încât încheieturile chiar mi se albiseră.

— Îmi place cum ai aranjat pe-aici, i-am zis.

M-am strâmbat. *Ce replică răsuflată!*

— Dar nu ai fotografii. De fapt, nu văd niciun obiect personal, nimic care să-mi confirme că mă aflu într-o casă adevărată, nu într-un showroom de mobilă.

— De ce aş avea nevoie de fotografii?

Nu-mi dădeam seama dacă glumea. *Probabil că nu.* Alex nu glumea — cu excepţia acelei scăpări de acum câteva zile, când fusesem în maşina lui.

— Pentru amintiri, am zis. Ca să-ţi aminteşti de anumiţi oameni şi de anumite momente din viaţa ta.

Parcă i-aş fi explicat unui copil un concept simplu.

— N-am nevoie de poze ca să-mi amintesc. Amintirile sunt aici.

Alex şi-a atins tâmpla.

Nu m-am dat bătută:

— Da, dar amintirile oamenilor pălesc. Pozele nu.

Cel puţin nu cele digitale.

Şi-a pus paharul gol pe măsuţa de cafea. Ochii i s-au întunecat.

— Ale mele nu pălesc. Am o memorie superioară.

Am pufnit dispreţuitor.

— Ce părere bună ai despre tine!

Alex a schiţat un rânjet.

— Nu mă laud. Am hipertimesie. Memorie autobiografică superioară. Caută pe Google, dacă nu mă crezi!

Nu mă așteptasem să aud asta.

— Adică ai memorie fotografică?

— Nu. E ceva diferit. Persoanele cu memorie fotografică își amintesc detalii dintr-o scenă la care au asistat pentru o perioadă scurtă. Persoanele cu memorie autobiografică superioară își amintesc aproape totul din viața lor. Toate conversațiile, detaliile, emoțiile pe care le-au simțit...

Ochii ca de jad ai lui Alex s-au transformat în smaralde întunecate.

— ... indiferent că vor sau nu.

— Josh nu mi-a pomenit niciodată de chestia asta.

Deloc, nicio aluzie! Și doar erau prieteni de ani buni.

— Josh nu-ți spune tot.

Nu auzisem niciodată de hipertimesie. Suna fantastic, ca desprins dintr-un film SF. Dar îmi dădeam seama că Alex spunea adevărul. Cum ar fi dacă eu mi-aș aminti *tot*?

Mi-a crescut pulsul.

Ar fi minunat. Și groaznic. Deși existau amintiri pe care voiam să le păstrez în inimă la fel de vii ca și cum s-ar derula iar, chiar în fața ochilor mei, pe altele preferam să le dau uitării. Nu mi-aș putea imagina cum e să nu am alinarea de-a ști că evenimentele urâte prin care trec vor păli în cele din urmă, până când vor rămâne doar șoapte din trecut. Dar, pe de altă parte, amintirile mele erau învălmășite; nu aveam nicio amintire de dinainte de vârsta de nouă ani, când se petrecuseră acele evenimente oribile din viața mea.

— Cum e să ai o asemenea memorie? am șoptit.

Cât de ironic! Iată-ne aici: eu, fata care nu-și amintea aproape nimic, și Alex, bărbatul care își amintea totul.

Alex s-a aplecat spre mine. M-am forțat să nu mă îndepărtez de el. Era prea aproape, prea copleșitor, prea *mult*.

— E ca și cum în fața ochilor ți s-ar derula filmul vieții tale. Uneori e o dramă. Alteori e un horror.

Tensiunea plutea în aer. Transpiram așa de tare, că maioul mi s-a lipit de piele.

— Fără comedii sau filme de dragoste?

Încercasem să fac o glumă, dar replica mea suna a flirt.

Ochii lui Alex s-au aprins. Undeva, în depărtare, a răsunat un claxon. O picătură de sudoare mi s-a prelins printre sâni. Ochii lui au urmărit-o pentru câteva clipe, apoi un zâmbet mohorât a apărut pe buzele lui.

— Du-te acasă, Ava! Fii cuminte!

Mi-a luat un minut să-mi vin în fire și să mă ridic de pe canapea. Aproape că am fugit pe ușa din față. Inima îmi bătea cu putere și genunchii îmi tremurau. Fiecare întâlnire cu Alex, oricât de scurtă, mă dădea peste cap.

Eram agitată și oarecum îngrozită.

Dar nu mă simțisem niciodată atât de vie.

5

ALEX

Am izbit cu pumnul fața manechinului, savurând durerea ascuțită care mi-a străpuns brațul. Mușchii îmi ardeau și transpirația îmi picura de pe frunte în ochi, încețoșându-mi vederea, dar nu m-am oprit. O făcusem de atâtea ori, că nu aveam nevoie să văd unde lovesc.

Mirosul de sudoare și de adrenalină îngreuna aerul. Aici era singurul loc în care îmi permiteam să dezlănțui furia pe care o țineam ascunsă în toate celelalte domenii ale vieții mele. Începusem antrenamentele Krav Maga cu zece ani în urmă, pentru autoapărare, dar de atunci deveniseră catharsisul meu, sanctuarul meu.

Când am terminat lupta cu manechinul, mă durea tot corpul și eram plin de transpirație. Mi-am șters sudoarea de pe față și am luat o înghițitură de apă. Azi fusese multă agitație la birou, iar eu aveam nevoie să mă descarc.

— Sper că te-ai mai eliberat, a zis sec Ralph.

Era proprietarul centrului de antrenament și instructorul meu personal, încă de când mă mutasem în D.C.

Scund și îndesat, avea un corp musculos, de luptător, și o față amenințătoare, dar în adâncul sufletului era un ursuleț de pluș. Însă m-ar fi snopit dacă i-aș fi zis chestia asta lui sau altcuiva.

— Arăţi de parcă ai ceva personal cu Harper.

Ralph boteza toate manechinele de antrenament după personaje din serialele de televiziune sau după oameni din viaţa reală pe care nu-i plăcea.

— Am avut o săptămână de rahat, Ralph.

Eram singuri în sala de antrenament, aşa că am vorbit mai liber decât îmi permiteam să vorbesc de obicei. Pe lângă Josh, Ralph era singura persoană pe care o consideram un prieten adevărat.

— Aş fi în stare să mă bat cu cineva chiar acum.

Manechinele sunt bune pentru antrenament, dar există un motiv întemeiat pentru care Krav Maga e o luptă corp la corp. Totul ţine de interacţiunea dintre tine şi adversarul tău şi de reacţiile rapide. N-ai cum să reacţionezi rapid când adversarul tău e un obiect neînsufleţit.

— Hai să ne luptăm! a zis Ralph. Dar trebuie să terminăm fix la şapte, fără prelungiri. O să vină o serie nouă.

Am ridicat din sprâncene.

— Serie nouă?

AKM — adică Academia Krav Maga — li se adresa practicanţilor de Krav Maga de nivel mediu până la avansat şi era specializată în sesiuni individuale sau în cele cu grupuri mici. Aici nu se lucra cu mulţi oameni odată, aşa cum se întâmplă în majoritatea altor centre.

Ralph a ridicat din umeri.

— Da. Acum o să lucrăm şi cu începători. Doar un curs, să vedem cum merge. Missy m-a bătut la cap până când am fost de acord. A spus că oamenii sunt interesaţi să înveţe tehnici de autoapărare şi că noi avem cei mai buni instructori din oraş.

Ralph a râs zgomotos.

— După treizeci de ani de căsnicie, Missy știe cum să-mi gâdile orgoliul.

— În plus, e benefic pentru afacere, am completat eu.

AKM nu prea avea concurență în zonă și probabil că exista o cerere mare pentru cursuri. Îm plus, o mulțime de tineri își puteau permite tarifele pe care le practica Academia.

Ochii lui Ralph au sclipit.

— Da, și asta.

Am luat altă gură de apă, îngândurat. *Lecții pentru începători...*

Ar fi o idee bună ca Ava să ia lecții de Krav Maga. De fapt, i-ar prinde bine oricui, bărbat sau femeie. Autoapărarea este o abilitate pe care nu îți dorești să fii nevoit s-o folosești vreodată, dar care poate face diferența dintre viață și moarte atunci când *trebuie* să o folosești. Nu poți face cine știe ce doar cu spray paralizant.

I-am trimis un mesaj rapid înainte de-a începe lupta cu Ralph.

În continuare, nu-mi convenea s-o fac pe dădaca, dar de săptămâna trecută, când îmi făcuse o ofertă de pace, eu și Ava încheiaserăm un „armistițiu" — așa s-a exprimat ea. În plus, când îmi dau cuvântul să fac ceva, o fac până la capăt. Fără jumătăți de măsură sau amânări.

Îi promisesem lui Josh c-o să am grijă de sora lui și asta aveam de gând să fac. S-o înscriu la lecții de autoapărare, să îmbunătățesc jalnicul sistem de alarmă al casei ei. Că tot veni vorba despre asta, Ava a făcut o criză de nervi când compania de securitate a trezit-o la șapte dimineața, ca să instaleze noul sistem. Eram hotărât să fac orice era nevoie. Cu cât se ținea mai mult departe de necazuri, cu atât mai puțin trebuia să-mi fac griji pentru ea. Așa, mă puteam concentra mai mult la afacerea mea și la planul meu de răzbunare.

Totuși, mi-ar fi plăcut mai multe prăjituri *red velvet*. Au fost bune.

Nu m-ar fi deranjat deloc să mi le aducă purtând pantalonii ăia scurți și maioul pe care le purtase acum câteva zile, când venise la mine acasă. Pe neașteptate, prin minte mi-a fulgerat imaginea picăturii de sudoare care se scursese pe pielea ei bronzată, până în decolteu.

Am gemut când pumnul lui Ralph m-a lovit în stomac. *Rahat!* Așa-mi trebuie, dacă-mi las gândurile să rătăcească.

Am strâns din dinți și m-am concentrat din nou asupra antrenamentului. Am îndepărtat orice gând despre Ava Chen și despre decolteul ei.

O oră mai târziu, îmi simțeam membrele fără vlagă și eram plin de vânătăi.

M-am strâmbat și m-am întins pe podeaua sălii. Zumzetul de voci se strecura prin ușa închisă, până la noi.

Ralph m-a bătut pe umăr.

— Trebuie să plec, Alex. A fost o luptă pe cinste! Dacă ai noroc, poate c-o să mă învingi într-o bună zi.

Am rânjit.

— Du-te naibii! Pot să te înving dacă vreau.

O dată, a fost cât pe-aci să-l înving. Și totuși, mă bucuram că nu eram cel mai bun, cel puțin deocamdată. Astfel, aveam un scop la care să năzuiesc. Dar aveam să câștig. Mereu câștigam.

Râsul lui Ralph s-a rostogolit prin aerul încărcat de mirosul transpirației.

— Puștiule, n-ai decât să crezi asta, dacă te-ajută. Ne vedem marți.

După ce-a ieșit din cameră, mi-am verificat telefonul.

Nu primisem niciun mesaj.

Mi-am încrețit fruntea. Îi trimisesem lui Ava un mesaj în urmă cu aproape o oră. De obicei răspundea rapid, cu excepția cazului în care avea vreo ședință foto. Dar nu programase niciuna pentru azi. Știam acest lucru pentru că o obligasem să-mi promită că mă va anunța de fiecare dată când are o ședință foto. O puneam să-mi spună unde se duce, numele clienților și datele lor de contact. De fiecare dată, mă asiguram că clienții ei sunt inofensivi. E plină lumea de nebuni.

Am trimis un alt mesaj. Am așteptat.

Nimic.

Am sunat-o. N-a răspuns.

Fie își deconectase telefonul — deși îi spusesem să n-o facă niciodată —, fie avea probleme.

Sânge. Peste tot.

Pe mâinile mele. Pe hainele mele.

Pulsul mi s-a întețit. Am simțit iar pe gât strânsoarea aceea atât de cunoscută.

Am închis ochii și m-am gândit la o altă zi, invocând o altă amintire — când participasem la prima mea lecție de Krav Maga, la șaisprezece ani —, până când petele roșii ale trecutului meu au dispărut.

Am deschis ochii din nou. Furia și îngrijorarea se contopiseră, formând un ghem în stomacul meu. Nu m-am obosit să-mi schimb hainele de antrenament. Am ieșit din Academie și am plecat spre casa lui Ava.

— Ai face bine să fii acolo, am mormăit.

Am blocat un Mercedes care a încercat să-mi taie fața, la Dupont Circle. I-am arătat degetul mijlociu. Șoferul, un tip dichisit, s-a uitat urât la mine.

Dacă nu știi să conduci, dă-te la o parte!

Când am ajuns acasă la Ava, încă nu primisem răspuns. Tâmplele îmi pulsau periculos de tare.

Dacă încerca să mă ignore, o așteptau mari probleme.

Iar dacă era rănită, intenționam să îngrop persoana responsabilă la doi metri sub pământ. În bucăți.

Jules a deschis ușa. Am trecut direct la subiect.

— Unde e?

— Cine? a întrebat, privindu-mă cu nevinovăție.

Nu m-am lăsat prostit. Jules Ambrose era una dintre cele mai periculoase femei pe care le-am întâlnit vreodată. Cel care credea altceva, din cauza felului în care arăta Jules și a atitudinii ei jucăușe, era un idiot.

— Unde-i Ava? am mârâit. Nu răspunde la telefon.

— Poate e ocupată.

— Nu-ți bate joc de mine, Jules! Poate că are probleme. Îl cunosc pe șeful tău. Un cuvânt ar fi suficient ca să-ți iei adio de la stagiatură.

Făcusem cercetări despre toți prietenii lui Ava. Jules făcea un curs introductiv de legislație[1]. Se pregătea să intre la Drept, iar stagiatura dintre penultimul și ultimul an de facultate al unui student este esențială dacă acesta dorește să fie admis la o facultate de Drept foarte bună.

Orice urmă de cochetărie s-a topit. Jules a mijit ochii.

— Nu mă amenința!

— Nu te juca cu mine!

Ne-am țintuit din priviri. După câteva secunde, s-a dat bătută.

[1] *Pre-law* (în engl.). În SUA, studenții universitari pot opta pentru o specializare care să-i pregătească în vederea efectuării unor studii aprofundate într-un anumit domeniu — de exemplu, Medicina sau Dreptul.

— Ava e cu un prieten. Nu i s-a întâmplat nimic. Așa cum am zis, probabil că e ocupată. Doar nu stă lipită de telefonul ei.

— Dă-mi adresa!

— Ești sexy, dar te porți ca un un nemernic.

— *Adresa!*

Jules a oftat.

— Îți spun doar dacă mă iei cu tine. Vreau să mă asigur că nu faci vreo tâmpenie.

Eram deja în drum spre mașină.

Cinci minute mai târziu, goneam spre Washington D.C. Aveam de gând să-l pun pe Josh să-mi deconteze toate cheltuielile cu benzina, doar așa, de-al naibii.

— De ce-ți faci atâtea griji? s-a interesat Jules. Ava are propria viață. Nu e un cățel. Nu e obligată să alerge la tine de fiecare dată când o chemi.

Am oprit la un semafor. Jules a coborât oglinda și s-a rujat. Mă simțeam de-a dreptul iritat.

— Deși zici că ești prietena ei cea mai bună, nu ești *destul de îngrijorată* pentru Ava. Doar o cunoști. Știi că răspunde la mesaje la câteva minute după ce le primește, nu?

— Păi, poate e la baie. Sau la cursuri ori la muncă. Nu răspunde imediat când doarme, când se spală, când e la vreo ședință foto...

M-am răstit la ea:

— A trecut aproape o oră de când i-am scris!

Jules a ridicat din umeri.

— Poate că face sex.

Mi-a tresărit un mușchi în maxilar. Nu eram sigur care variantă a lui Jules era mai nasoală: cea care încerca să mă convingă să tund gazonul fără să port tricou sau cea căreia îi plăcea să mă provoace.

De ce nu locuia Ava cu o altă prietenă de-a ei? De exemplu, Stella părea mai cooperantă. Iar Bridget nu ar fi spus niciodată tâmpeniile pe care le debita Jules, fiindcă avea un anumit statut.

Dar uite că mă pricopsisem cu pericolul ăsta roșcat!

Nu e de mirare că Josh se plângea mereu de Jules.

— Ai spus că Ava e cu un prieten, i-am reamintit.

Am virat pe strada unde se afla casa așa-zisului prieten.

Jules a precizat:

— Cu un prieten *bărbat*.

Și-a desfăcut centura de siguranță, cu un zâmbet senin.

— Mersi pentru plimbare și pentru conversație! A fost... revelator.

Nu m-am sinchisit s-o întreb ce vrea să zică.

Jules nu se grăbea să coboare din mașină. Am ieșit din Aston Martin. Am lovit nerăbdător, cu pumnul, în ușa de la intrare.

S-a deschis după câteva clipe. Un bărbat slăbănog, cu ochelari, ne privea nedumerit.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Unde-i Ava?

— E sus, dar cine...

L-am împins cu umărul și am intrat. N-a fost greu. Tipul cântărea maximum 80 de kilograme.

— Hei, nu te duce acolo! mi-a strigat. Are treabă cu cineva.

La naiba! Dacă Ava *făcea* sex — la gândul ăsta, sângele mi-a năvălit în tâmple —, era un motiv în plus să-i întrerup. Studenții excitați sunt unele dintre cele mai periculoase ființe.

Mă întrebam dacă se împăcase cu fostul ei iubit. Josh mi-a spus că idiotul o înșelase. Ava nu părea să fie genul de fată care se întoarce în genunchi la un tip, după ce respectivul s-a purtat urât cu ea. Dar n-aș fi băgat mâna în foc pentru Domnișoara

Rază de Soare și Petale de Trandafir. Într-o zi, avea să intre în belele din cauză că ierta prea ușor.

Odată ajuns la etajul doi, nu a trebuit să ghicesc în ce cameră se afla Ava. Am auzit sunete prin ușa întredeschisă din capătul holului. În spatele meu, Jules și Ochelaristul au urcat treptele în goană. Deși eram deja la etaj, amețitul ăla o ținea una și bună că n-am voie să urc!

Habar n-am cum de oamenii au reușit să supraviețuiască atât de mult. Majoritatea sunt niște idioți.

Am deschis ușa larg și am încremenit.

Nu era vorba despre sex. *Era ceva mai rău.*

Ava stătea în mijlocul încăperii, îmbrăcată într-un compleu de lenjerie neagră, de dantelă, care nu prea lăsa loc de imaginație. Se cuibărise pe pat, lângă un tip cu păr blond, care ținea în mână un aparat foto. Șușoteau și râdeau, uitându-se la displayul aparatului. Erau atât de absorbiți de micul lor tête-à-tête, încât nu au observat că au companie.

Tâmplele îmi zvâcneau.

Vocea mea a despicat aerul.

— Ce dracu' se-ntâmplă aici?

De fapt, nu era o întrebare. Știam ce se întâmpla. Decorul, patul răvășit, ținuta lui Ava... Erau în toiul unei ședințe foto. Iar Ava era fotomodelul. Avea pe ea un compleu din dantelă cum numai prin *Playboy* vezi.

Lenjeria ei abia dacă acoperea părțile esențiale. Bretelele subțiri i se înfășurau pe după gât, iar în partea din față plonjau către buric. Abia dacă îi acoperea fundul și zona dintre picioare.

N-o văzusem niciodată așa. Nu era vorba doar despre cum era îmbrăcată. Totul mă zăpăcea. Părul negru, pe care de obicei îl purta drept, i se revărsa pe spate, în valuri. Era machiată.

Smokey-eye și buze roșii, lucioase. Pielea aurie și rotunjimile ei mi s-au întipărit în creier, pentru totdeauna.

Eram sfâșiat între dorință — dar era sora celui mai bun prieten al meu, ce naiba! — și furia inexplicabilă stârnită de gândul că alți bărbați aveau s-o vadă îmbrăcată așa.

Când m-a zărit, ochii lui Ava s-au mărit de groază.

— Alex, ce faci aici?

— Am încercat să-l opresc, a gâfâit Ochelaristul.

Iată dovada că a fi slab nu înseamnă că ești în formă!

— A venit pentru tine, dragă, i-a răspuns Jules. Apropo, arăți foarte sexy. Abia aștept să văd pozele.

S-a rezemat de tocul ușii. Ochii ei de culoarea chihlimbarului străluceau amuzați.

— N-o să vezi *nicio poză*! am izbucnit. *Nimeni* n-o să vadă vreo poză.

Am tras pătura de pe pat și i-am aruncat-o lui Ava, ca să se acopere.

Am adăugat:

— Plecăm acum! Iar tipul ăsta va șterge toate pozele din aparat.

Ava a rămas cu gura căscată.

— Nu, nu plec! Și el nu va șterge nimic. Nu-mi spui tu ce să fac!

Ava a aruncat pătura pe podea și și-a ridicat sfidător bărbia.

— Nu ești tatăl și nici fratele meu! Și chiar dacă *ai fi*, nu ai dreptul să-mi spui ce să fac cu timpul meu liber!

M-am răstit la ea:

— Individul ăsta face poze cu tine pe jumătate dezbrăcată! Știi cât de mult rău pot să facă, dacă apar pe internet? Ce te faci dacă le vede un potențial angajator?

— M-am oferit să pozez! a răbufnit Ava. O fac de bunăvoie. E fotografie artistică. Oamenii fac chestii de-astea *tot timpul*.

Nu e ca și cum aș poza pentru un site porno. De unde știai că sunt aici?

— Eu i-am spus. Ups! a zis Jules, care nu părea să regrete deloc.

Sângele îmi fierbea în vene.

— Dar e ca și cum ai poza pentru un site porno! i-am trântit-o. Îmbracă-te!

— Nu!

A rostit apăsat cuvântul „nu". M-a sfredelit cu privirea.

Blondul a intervenit:

— Hei, omule, nu vreau să mă bag, dar, cum a zis și ea, ce facem noi aici e artă. O să editez pozele până când fața ei va fi în umbră. Nimeni nu va ști că e ea. Am nevoie de fotografii pentru portofo... Ce faci? a strigat când i-am smuls aparatul din mâini și am început să șterg fotografiile.

I-am aruncat o privire severă, iar tipul a tăcut.

— Oprește-te! s-a rățoit Ava. Te porți ridicol.

A încercat să-mi ia aparatul din mâini, însă în zadar.

— Știi cât a durat să facem pozele astea? *Oprește-te!* Ești...

Mă trăgea întruna de brațe. Nu m-am clintit.

— Ești...

Altă smucitură, același rezultat.

— ... irațional!

— Te protejez, fiindcă nu ești capabilă să te protejezi singură.

M-am mohorât și mai mult când am văzut pozele: Ava întinsă pe pat, privind seducător către obiectiv. Oare cât durase ședința ei foto cu Blondul? Era foarte limpede ce-i trecuse Blondului prin minte, cât trăgea pozele. Același lucru care i-ar fi trecut prin minte oricărui bărbat heterosexual, dacă ar fi fost în locul lui: sex.

Blondul nu avea să se mai bucure mult timp de ochii lui, fiindcă aveam de gând să i-i scot cu mâna mea.

Ava a făcut un pas înapoi, pe urmă s-a aruncat spre aparatul de fotografiat. Încerca să mă ia pe nepregătite. Mă așteptam s-o facă, dar tot mi-a scăpat un geamăt când s-a izbit de mine. S-a agățat de mine ca o maimuță. Sânii ei mi-au atins un braț, iar părul ei mi-a gâdilat pielea.

Atingerile astea mi-au înfierbântat sângele.

Era așa de aproape, că o auzeam respirând. Am încercat să ignor rotunjimea sânilor și cât de netedă era pielea ei. Erau gânduri periculoase, înnebunitoare, și nu trebuiau să apară în mintea mea. Nici acum, nici altă dată.

— Dă-mi aparatul! mi-a ordonat Ava.

Era chiar distractiv: avea impresia că poate să-mi poruncească.

— Nu.

Ava a mijit ochii la mine.

— Dacă nu mi-l dai, jur pe Dumnezeu c-o să ies în stradă îmbrăcată așa!

M-a săgetat un fulger de furie.

— N-ai îndrăzni!

— Pune-mă la încercare!

Fețele noastre erau la câțiva centimetri distanță și vorbeam atât de încet, încât nimeni nu ne putea auzi.

Dar, pentru orice eventualitate, m-am aplecat și i-am șoptit la ureche:

— Dacă pui un picior afară îmbrăcată așa, nu numai că voi șterge toate pozele din aparat, dar voi distruge cariera „prietenului" tău. Va fi nevoit să facă doar poze de pașaport ca să se întrețină.

I-am zâmbit glacial.

— Și n-ai vrea să se-ntâmple asta, nu?

Există două moduri de a-i amenința pe oameni: să ataci direct sau să-i ataci pe cei dragi lor. Nu mă deranja deloc să apelez la oricare dintre cele două.

Gura lui Ava tremura. Mă credea în stare s-o fac. Așa și trebuia. Vorbeam foarte serios. Deși nu eram nici senator, nici lobbyist, averea mea obscen de mare, dosarele mele groase, cu materiale compromițătoare, și relațiile mele cu oameni sus-puși, consemnite de-a lungul anilor, îmi asigurau o influență considerabilă în Washington.

— Ești un nemernic.

M-am îndreptat de spate.

— Da, sunt. Să nu uiți asta! Îmbracă-te!

Ava nu a ripostat, dar nici nu s-a mai uitat la mine. A intrat în baie, ca să se schimbe.

Blondul și Ochelaristul se uitau la mine cu gura căscată, de parcă diavolul însuși apăruse la ei acasă. În tot acest timp, Jules zâmbea de parcă se uita la cel mai distractiv film.

Am terminat de șters fotografiile și i-am dat Blondului aparatul foto.

— Să n-o mai rogi niciodată pe Ava să facă asta!

Îl dominam cu înălțimea mea, delectându-mă cu tremurul umerilor lui. Tipul se străduia să nu se ghemuiască într-un colț, ca un iepure speriat.

— Dar, dac-o s-o faci, voi ști. Și n-o să-ți placă deloc ce-o să se-ntâmple.

— Bine, a chițăit Blondul.

S-a deschis ușa de la baie. Ava a trecut pe lângă mine și i-a șoptit ceva Blondului. Tipul a dat din cap. I-a pus mâna pe braț. Am strâns din dinți.

— Să plecăm! am îndemnat-o.

Tonul meu era dur. Mai dur decât intenționasem.

Ava s-a uitat urât la mine și mi-a trântit-o:

— O să plecăm când o să fiu gata.

Oare cum se descurcase Josh cu ea atâția ani? După două săptămâni, deja îmi venea s-o strâng de gât.

I-a mai șoptit ceva Blondului, pe urmă a trecut pe lângă mine fără să-mi adreseze vreun cuvânt. Jules ne-a urmat, rânjind.

Înainte să plec, i-am mai aruncat o privire amenințătoare fotografului.

Cât timp am condus spre Thayer, în mașină a fost liniște deplină. Jules stătea pe bancheta din spate, butonându-și telefonul, în timp ce Ava se uita pe geam, cu fața împietrită și cu umerii încordați.

Nu mă deranjează liniștea. Chiar mi-o doresc. Puține lucruri mi se păreau mai iritante decât vorbăria neîncetată și fără rost: cum e vremea, cum e cel mai nou film, cine s-a despărțit de cine... Cui îi pasă?

Totuși, la jumătatea drumului, ceva mi-a dat ghes să pornesc radioul. Am dat volumul la minimum. Aproape că nu puteam auzi muzica.

— Am făcut-o pentru binele tău, i-am spus lui Ava.

Ava s-a tras și mai departe de mine. Nu a zis nimic.

Foarte bine. N-avea decât să stea supărată oricât avea chef. Singurul meu regret era că nu făcusem bucăți aparatul foto al Blondului.

Nu-mi păsa de tăcerea ei. Absolut deloc.

6

AVA

— ... Apoi a zis: „Niciodată să nu-i mai ceri lui *Ava* să facă așa ceva! Dac-o faci, vă omor pe tine și toată familia ta".

După această frază teatrală, Jules a sorbit din *mocha* ei cu sirop de caramel.

Stella s-a aplecat spre ea, cu ochii mari.

— Du-te de-aici! Nu cred c-a zis asta.

I-am aruncat lui Jules o privire dezaprobatoare.

— Nici n-a zis asta, i-am răspuns Stellei, apoi m-am răsucit spre Jules: Nu mai exagera!

— De unde știi ce-a spus Alex? a ripostat Jules. Tu erai la baie.

M-am încruntat la ea. Prietena mea a oftat.

— Bine, n-a zis *întocmai* cuvintele astea — cel puțin nu ultima parte —, dar ideea generală a fost aceeași. L-a amenințat pe Owen.

Jules a luat o bucată din prăjitura ei cu merișoare.

Mi-am făcut de lucru urmărind cu degetul, absentă, modelele de pe fața de masă.

Jules, Stella, Bridget și cu mine eram în cafeneaua The Morning Roast, acolo unde ne adunam săptămânal, în fiecare

marți. Jules tocmai făcuse o descriere exagerată a ceea ce se întâmplase sâmbătă, acasă la Owen.

Vinovăția mă apăsa.

— Săracul Owen! am spus. Mi-aș fi dorit să nu-l fi implicat în treaba asta.

Atâtea ore de fotografiat se duseseră pe apa sâmbetei!

De un an și jumătate lucram cu Owen, la galeria McCann, ca asistent de galerie. Tata nu spusese niciodată pe față că nu e de acord să-mi fac o carieră în domeniul fotografiei, dar a zis răspicat că n-o să-mi dea bani pentru echipamente foto. Mi-a plătit taxa de facultate și s-a ocupat de alte cheltuieli legate de școală, dar, dacă voiam un obiectiv foto nou, un aparat sau un trepied, trebuia să fac singură rost de bani.

Încercam să nu mă las afectată de dezaprobarea lui tăcută. Eram mai mult decât norocoasă că urma să absolv facultatea fără să am datorii la bănci. În plus, nu mi-a fost niciodată teamă de munca grea. Faptul că munceam ca să-mi cumpăr echipament foto mă făcea să-l prețuiesc și mai mult. Îmi plăcea slujba mea de la galeria McCann. Era una dintre cele mai prestigioase galerii de fotografie din nord-estul Statelor Unite. Îmi plăceau și colegii mei. Însă nu eram convinsă că Owen va dori să mai aibă de-a face cu mine, după ceea ce îi făcuse Alex.

Mă înroșeam de furie când îmi aminteam de atitudinea arogantă a lui Alex.

Nu-mi venea să cred că avusese curajul de-a veni acasă la Owen și de a-mi spune ce să fac și ce să nu fac. Îl amenințase pe prietenul meu. Se comportase de parcă aș fi fost o servitoare sau angajata lui. Nici măcar Josh nu mersese atât de departe.

Furioasă, am înfipt lingurița în iaurtul meu.

— Se pare că am ratat o fază interesantă, a oftat Bridget. Toate lucrurile interesante se întâmplă în lipsa mea.

Bridget participase la un eveniment, la consulatul Eldorrei din New York, așa cum îi ceruse regina Eldorrei.

Ați auzit bine. Bridget era o prințesă adevărată, a doua în succesiunea la tronul unei țări europene mici, dar bogate. Chiar arăta ca o prințesă: păr blond, ochi albaștri, adânci. Era subțirică și înaltă. Semăna cu Grace Kelly la tinerețe.

N-am știut cine era Bridget până când ea, Jules, Stella și eu fuseserăm repartizate în același apartament de cămin, la facultate.

M-aș fi așteptat ca o prințesă să aibă propria cameră.

Tocmai de-asta Bridget era minunată. În ciuda educației foarte alese, era cu picioarele pe pământ. Nu făcea mare caz de rangul ei și insista să trăiască întocmai ca o studentă obișnuită, ori de câte ori se putea. Academia Thayer era cea mai potrivită alegere pentru Bridget. Datorită apropierii de Washington și excelentelor cursuri de politică internațională pe care le oferea, Academia Thayer era un furnicar de odrasle de politicieni și de descendenți ai familiilor regale din toată lumea. Cu câteva zile în urmă îi auzisem pe fiul președintelui Camerei Reprezentanților și pe moștenitorul unui magnat al petrolului certându-se pe tema jocurilor video.

N-ai cum să inventezi așa ceva. E pe bune!

— Crede-mă, *nu* a fost amuzant, m-am plâns eu. A fost umilitor. Îi datorez lui Owen cel puțin o cină.

Am primit un mesaj nou. De la *Liam*. Iar!!

Am ascuns repede notificarea, înainte s-o vadă prietenele mele. N-aveam chef de Liam și de scuzele lui.

— *Au contraire*, mie mi s-a părut foarte haios, a declarat Jules, terminându-și prăjitura. Păcat că nu ați văzut ce față avea Alex. Era *furios*.

— Și de ce ți se pare haios? a intervenit Stella, după ce și-a pozat ceașca de *latte*.

Stella era bloggeriță de modă și de lifestyle, cu peste 400.000 de urmăritori pe Instagram. Eram obișnuite ca prietena noastră să imortalizeze totul pentru contul ei de Instagram. În mod ironic, deși era foarte prezentă pe rețelele de socializare, Stella era cea mai timidă din grupul nostru. Susținea că „anonimitatea" pe care i-o oferă internetul o ajută să fie ea însăși online.

— N-ai auzit ce-am spus? i-a răspuns Jules. Alex era *furios*.

A rostit apăsat ultimul cuvânt, de parcă ar fi avut vreo însemnătate.

Nedumerite, Bridget, Stella și eu ne-am holbat la ea.

Jules a oftat, exasperată de lipsa noastră de perspicacitate.

— Când a fost ultima dată când vreuna dintre noi l-a văzut supărat, fericit sau trist pe Alex Volkov? Omul ăla nu-și trădează deloc emoțiile. I-a dat Dumnezeu frumusețe, dar l-a lăsat fără suflet și fără emoții.

— Cred că e psihopat, a spus Stella, roșind. Nicio persoană normală nu se controlează *atât* de mult, tot timpul.

Încă eram supărată pe Alex, dar, în mod ciudat, m-am simțit obligată să-i iau apărarea:

— L-ați întâlnit doar de câteva ori. Alex nu-i așa de rău când nu e...

— Rău? m-a completat Bridget.

— Vreau să spun că Alex e cel mai bun prieten al lui Josh, iar eu am încredere în judecata fratelui meu.

Jules a pufnit cu dispreț.

— Vorbești despre Josh, care a purtat anul trecut, de Halloween, un costum de șobolan?!

Am strâmbat din nas, iar Bridget și Stella au izbucnit în râs.

— Am spus că am încredere în judecata lui frate-miu, nu în *gusturile* lui în materie de modă.

— Scuze! a intervenit Stella. N-am vrut să te supăr.

Și-a înclinat capul, iar buclele ei întunecate și lucioase i s-au revărsat pe un umăr.

Eu și fetele glumeam deseori, zicând că Stella e un fel de Organizație a Națiunilor Unite datorită moștenirii sale genetice multiculturale: germană și japoneză din partea mamei, afro-americană și portoricană din partea tatălui ei. Din toate astea a rezultat o fată înaltă de un metru optzeci, cu picioare lungi, piele măslinie și ochi verzi, migdalați. Ar fi fost recrutată imediat ca topmodel, însă Stella nu era interesată de așa ceva.

— A fost doar o observație, dar ai dreptate. Nu-l cunosc destul de bine încât să-l judec. Îmi retrag cuvintele.

Am bătut în retragere:

— Nu sunt supărată. Doar că...

Am ezitat. Ce naiba făceam? Alex n-avea nevoie să-l apăr. Și oricum nu era de față, să ne audă.

Chiar dacă ar fi fost aici, nu i-ar fi păsat de vorbele noastre.

Dacă exista o persoană căreia nu-i pasă de ce cred alții despre ea, persoana asta era Alex Volkov.

Jules a fluturat din mână.

— Fetelor, n-ați priceput. Ideea e că Alex *a manifestat* o emoție. Una stârnită de Ava. Ne-am putea distra cu chestia asta.

O, nu! Când Jules vorbea despre „distracție", de obicei intram în belele.

— Ce fel de distracție? s-a interesat Bridget, intrigată.

— Bridge, nu-i cânta în strună! i-am zis.

Am înghiontit-o pe sub masă. Blonda s-a strâmbat.

— Îmi pare rău. Pur și simplu, în ultimul timp am avut parte doar de...

S-a uitat cu precauție în jur, să se asigure că nimeni altcineva nu putea s-o audă. Nimeni nu era prin preajmă — cu excepția bodyguardului ei, Booth, care stătea la o masă, în spatele nostru, și se prefăcea că citește un ziar. De fapt, supraveghea cu atenție împrejurimile.

— Am avut parte doar de evenimente diplomatice și îndatoriri ceremoniale. E teribil de plictisitor. Între timp, bunicul meu este bolnav, frate-miu se poartă ciudat, iar eu am nevoie de ceva care să mă distragă de la toate astea.

Bunicul și fratele ei erau Regele Edvard și Prințul Moștenitor Nikolai de Eldorra. Erau oameni, ca toți ceilalți, dar chiar și după ani de prietenie cu Bridget, încă nu mă obișnuisem să vorbim atât de dezinvolt despre familia ei, de parcă nu ar fi fost capete încoronate.

— Am o teorie, a anunțat Jules.

S-a aplecat spre noi. Și noi ne-am aplecat spre ea, dornice să auzim ce avea de spus. Eram sigură că n-o să-mi convină ceea ce se pregătea să spună.

Am avut dreptate.

— Cumva, Ava îl sensibilizează pe Alex, a zis Jules. Ar trebui să vedem cât de departe merge chestia asta și *cât de multe emoții* îi poate stârni Ava.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Muncești cam mult la stagiatura ta! am luat-o eu peste picior. Cred că ți-a afectat creierul. Vorbești aiurea.

M-a ignorat și a continuat:

— Eu o numesc...

A făcut o pauză teatrală.

— ... Operațiunea Emoție.

A ridicat privirea și a schițat un gest dramatic, ca și cum cuvintele urmau să se materializeze în aer, ca prin farmec.

— Ce nume creativ! a tachinat-o Stella.

— Ascultați-mă! Toate suntem de părere că Alex e un robot, da? Dar dacă *Ava* poate dovedi contrariul? Să nu-mi spuneți că nu vreți să-l vedeți pe Alex comportându-se ca un om adevărat, măcar o dată!

Am izbucnit:

— Nu! E cea mai tâmpită idee pe care am auzit-o în viața mea.

Am aruncat paharul din carton în cel mai apropiat coș de gunoi și aproape că am lovit un student care trecea pe-acolo. Purta un hanorac inscripționat cu numele Academiei Thayer.

Am revenit la discuția noastră și la propunerea ridicolă a lui Jules.

— Nu-mi respinge ideea până n-o încerci! mi-a zis prietena mea cea mai bună.

Exasperată, am ridicat mâinile în aer.

— La ce bun să facem așa ceva? Și cum să procedăm?

— Simplu.

Jules a scos din poșetă un pix și un carnețel și a început să mâzgălească.

— Noi alcătuim o listă de emoții, iar tu încerci să-l faci să le simtă, câte una pe rând. Va fi ca un test. Ca un control medical anual, ca să te asiguri că Alex-Robotul funcționează cum trebuie.

Bridget i-a spus:

— Câteodată mă sperie cum gândești.

— Nu! am repetat. N-o s-o fac.

— Testul ăsta pare de-a dreptul josnic, a comentat Stella, bătând darabana în masă, cu unghiile ei perfect lăcuite. Jules, ce emoții vrei să-l faci să simtă?

Am protestat pe loc:

— Stel!

Stella mi-a aruncat o privire vinovată.

— Ce-i? Sunt curioasă.

Un zâmbet răutăcios s-a lățit pe chipul lui Jules.

— Deja l-am văzut furios, deci au rămas următoarele emoții: fericirea, tristețea, frica, dezgustul... Și gelozia.

Am pufnit:

— Fii serioasă! Alex n-o să fie niciodată invidios pe mine.

Era un COO multimilionar, cu IQ-ul unui geniu. Eu eram o studentă cu două joburi și care mânca lapte cu cereale la cină. Între noi nu avea cum să existe concurență.

Jules m-a lămurit:

— N-am vorbit despre invidie, Ava. Mă refer la gelozie. Alex să fie gelos *din cauza* ta.

Bridget s-a însuflețit:

— Crezi că Alex o place pe Ava?

— *Nu!*

Obosisem să repet cuvântul ăsta.

— Alex e cel mai bun prieten al lui frate-miu, iar eu nu sunt genul lui. Mi-a spus-o chiar el.

Jules a fluturat din mână, ca și cum ar fi vrut să alunge un țânțar.

— Pfff! Bărbații nu știu ce vor. În plus, nu vrei să te răzbuni pentru ce i-a făcut lui Owen?

— Nu! am zis pentru a nu știu câta oară. Nu sunt de acord cu ideea asta țicnită.

Peste trei sferturi de oră, am decis că Etapa I a Operațiunii Emoție avea să înceapă peste trei zile.

~

Eram supărată pe mine însămi.

Cumva, Jules reușea *întotdeauna* să mă convingă să fac lucruri pe care nu voiam să le fac. De exemplu, odată am condus patru ore, până în Brooklyn, ca să asistăm la concertul unei trupe,

fiindcă ei i se părea că solistul e sexy. Am rămas blocate pe autostradă când mașina noastră închiriată s-a stricat. Altă dată m-a convins să-i scriu o poezie de dragoste unui tip drăguț, de la cursul meu de engleză. Iubita lui — în legătură cu a cărei existență nu fusesem informată — a găsit poezia și m-a fugărit prin tot căminul.

Jules e cea mai convingătoare persoană pe care o știu. E o calitate bună pentru un viitor avocat, dar nu e benefică pentru o prietenă nevinovată — adică eu —, care vrea să se țină departe de belele.

Ceva mai târziu, în aceeași seară, m-am băgat în pat și am închis ochii, încercând să-mi stăpânesc năvala gândurilor. Operațiunea Emoție fusese gândită drept un experiment distractiv și amuzant, dar mă neliniștea. Și nu doar pentru că ideea lui Jules era răutăcioasă. Tot ce avea legătură cu Alex mă neliniștea.

M-am înfiorat gândindu-mă cum s-ar răzbuna Alex dacă ar afla ce plănuiserăm noi.

În cele din urmă, m-am scufundat într-un somn superficial, agitat.

Ajutor! Mami, ajută-mă!

Am încercat să țip, dar nu am reușit. Nu trebuia să deschid gura. Eram sub apă și, dacă deschideam gura, toată apa ar fi năvălit înăuntru și nu i-aș mai fi văzut niciodată pe mami, pe tati și pe Josh. Așa mi s-a spus.

Mi s-a mai spus și să nu mă apropii de lac când sunt singură, dar eu am vrut să stârnesc unde frumoase în apă. Îmi plăcea să le privesc. Îmi plăcea să văd cum aruncarea unei pietricele în apă are un efect atât de mare.

Dar acum undele mă sufocau. Mii și mii de unde mă trăgeau în adâncuri, tot mai departe de lumina de deasupra.

Plângeam, însă lacul îmi înghițea lacrimile și îmi sugruma spaima. Am rămas singură cu gândurile și rugămințile mele.

N-o să scap niciodată de-aici, n-o să scap niciodată de-aici, n-o să scap niciodată de-aici!

Mami, ajută-mă!

N-am mai rezistat. Am țipat, am țipat cât de tare am putut. Am țipat până când am răgușit și am simțit c-o să leșin. Poate că de vină era apa care se năpustea în gâtlejul meu, umplându-mi pieptul.

Atât de multă apă... Peste tot. N-aveam aer. Nu era suficient aer.

Dădeam din mâini și din picioare, în speranța că asta o să mă ajute cumva, dar în zadar. Mă scufundam mai tare.

Unde era mami? Ar fi trebuit să fie aici. Mămicile trebuie să fie mereu cu fetițele lor.

Chiar fusese *cu mine, pe doc, privindu-mă. Însă apoi dispăruse. Oare se întorsese? Oare se scufunda și ea în apă?*

Venea întunericul. Îl vedeam, îl simțeam. Creierul mi s-a încețoșat, iar ochii mi s-au închis.

Nu mai aveam putere să țip, așa că am șoptit:

— Te rog, mami...

Am sărit în capul oaselor. Inima îmi bătea ca o tobă, iar ecourile țipetelor mele se risipeau încet. Așternuturile mi se răsuciseră în jurul picioarelor. Le-am dat la o parte. Încă mă simțeam ca în vis: prinsă în capcană, fără putința de-a mă elibera.

Cifrele roșii ale ceasului digital anunțau că era 4:44 dimineața.

M-a cuprins groaza. În cultura chineză, cifra patru e considerată aducătoare de ghinion deoarece, în chineză, cuvântul „patru" sună foarte asemănător cu „moarte". *Sì* — patru; *sǐ* — moarte. Singura diferență între pronunția celor două e o inflexiune.

N-am fost niciodată superstițioasă, dar mă treceau fiorii ori de câte ori mă trezeam, pe la patru dimineața, dintr-un coșmar.

Se întâmpla foarte des. Nici nu-mi aminteam când mă trezisem la altă oră. Uneori mă trezeam fără să-mi amintesc coșmarul pe care tocmai îl avusesem, dar rareori aveam norocul ăsta.

Am auzit zgomot de pași pe hol. M-am grăbit să-mi compun o expresie mai liniștită. Ușa mea s-a deschis și Jules s-a strecurat înăuntru. A aprins lampa. Când am văzut-o ciufulită și epuizată, m-a răscolit vinovăția. Muncea mult și avea nevoie de somn. Cu toate acestea, după ce aveam un coșmar, mereu venea în camera mea ca să vadă cum mă simt, deși insistam să rămână în patul ei.

— Cât de urât a fost visul? a întrebat în șoaptă.

S-a așezat lângă mine și mi-a întins o cană cu ceai de cimbrișor. Citise undeva că ceaiul ăsta ajută atunci când ai coșmaruri, așa că începuse să mi-l prepare. Chiar mă ajutase pentru o vreme. Nu mai avusesem vise urâte de două săptămâni. Un adevărat record. Dar se pare că norocul meu se terminase.

Mâinile îmi tremurau atât de tare, că mi-am vărsat ceai pe tricou.

— N-a fost ceva neobișnuit. Du-te să te culci, J.! Azi o să susții prezentarea aia.

Jules și-a trecut o mână prin părul ciufulit.

— Dă-o naibii de prezentare! M-am trezit deja. În plus, e aproape cinci. Pun pariu că zeci de obsedați de fitness fac jogging afară chiar acum.

Am zâmbit timid.

— Îmi pare rău. Să știi că putem să izolăm fonic camera mea.

Nu știam cât m-ar fi costat, dar eram dispusă să plătesc. Nu voiam s-o trezesc aproape în fiecare noapte.

— Nici gând! a protestat Jules. Nu-i nevoie. Ești prietena mea cea mai bună.

M-a luat în brațe. M-am abandonat în îmbrățișarea ei mângâietoare. Sigur, uneori mă trezeam în situații dubioase din cauza ei, dar era cea mai apropiată prietenă a mea încă din primul an de facultate. N-aș fi vrut pe nimeni altcineva lângă mine.

— Toată lumea are coșmaruri, a completat Jules.

— Nu ca ale mele.

Încă de la vârsta de nouă ani aveam coșmaruri îngrozitoare. Mă temeam că nu sunt simple vise urâte, ci amintiri reale. Înainte de vârsta aceea, totul era ca în ceață. O pânză presărată cu umbrele vieții mele de dinaintea Întunericului, așa cum numeam granița dintre copilăria mea uitată și anii mei de mai târziu.

— Termină, Ava! Nu-i vina ta că visezi urât. Nu mă deranjează. Vorbesc serios.

Jules a zâmbit.

— Doar mă cunoști. N-aș spune niciodată că e în regulă, dacă nu ar fi așa.

Am râs și am pus cana goala pe noptieră.

Am strâns-o de mână.

— Ai dreptate. Acum mă simt bine. Du-te înapoi la culcare sau la alergat, fă-ți o *mocha caramel* sau orice vrei tu!

A strâmbat din nas.

— Eu să alerg? Nici gând! Eu și exercițiile cardio ne-am despărțit de mult. Cât despre cafea, știi că nu pot să umblu cu espressorul. De-aia îmi cheltui toți banii la The Morning Roast.

S-a uitat la mine cu luare-aminte. O cută mică i-a apărut între sprâncene.

— Strigă-mă dacă ai nevoie de ceva! O să fiu la parter. Plec la muncă abia pe la șapte.

— Bine. Te iubesc!

— Și eu te iubesc!

Jules mi-a dat o ultimă îmbrățișare, apoi a ieșit. Ușa s-a închis în spatele ei cu zgomot abia auzit.

M-am întins iar în pat și mi-am tras așternuturile până sub bărbie. Încercam să adorm din nou, deși știam că e inutil. Chiar dacă eram sub pătură, într-o cameră bine izolată termic, în toiul verii, tot simțeam fiori. Un presentiment mă avertiza că trecutul nu este niciodată trecut cu adevărat, iar viitorul nu e niciodată așa cum ne dorim.

7

ALEX

— TE ROG, N-O FACE!

Mi-am turnat cafea în ceașcă, m-am sprijinit de blatul de bucătărie și am luat o înghițitură înainte să-i răspund.

— Nu știu de ce mă mai suni, Andrew. Eu sunt doar COO-ul firmei. Trebuie să vorbești cu Ivan.

— Vrăjeală! a izbucnit Andrew. Tu tragi sforile. Toată lumea o știe.

— În cazul ăsta, toată lumea greșește. N-ar fi prima dată când se întâmplă.

M-am uitat la ceasul meu Patek Philippe ediție limitată, sigilat ermetic și rezistent la apă. Ceasul din oțel inoxidabil îmi ușurase contul cu douăzeci de miare. Îl cumpărasem la o lună după ce împlinisem paisprezece ani, atunci când îmi vândusem software-ul de modelare financiară în schimbul unei sume cu opt cifre.

Am intervenit:

— E timpul pentru meditația mea de seară.

Nu practicam meditația. Era o informație bine știută.

— Multă baftă, Andrew! Sunt sigur că vei avea o carieră înfloritoare ca muzicant ambulant. Ai cântat în orchestra liceului, nu?

Vocea lui Andrew a devenit rugătoare.

— Alex, te rog! Am familie. Am copii. Fata cea mare începe facultatea în curând. Indiferent ce ai împotriva mea, nu-mi amesteca angajații și copiii în treaba asta!

— Dar n-am nimic împotriva ta, Andrew, am spus relaxat, sorbind iar din cafea.

Majoritatea oamenilor nu beau cafea atât de târziu de teamă că nu vor putea dormi, dar eu nu aveam această problemă. Mereu îmi venea greu să adorm.

— Sunt doar afaceri, Andrew. Nimic personal.

Mă deruta că oamenii nu înțeleg treaba asta. Problemele personale nu-și au locul în lumea corporatistă. Aici e care pe care. Nu aveam de gând să devin pradă.

Doar cei mai puternici supraviețuiesc, iar eu plănuiam să rămân în vârful lanțului trofic.

— Alex!

Nu mai voiam să-mi aud numele rostit. Toată ziua mă strigau oameni care cerșeau timp, bani, atenție sau — cel mai rău — afecțiune. O adevărată povară!

— Noapte bună, Andrew!

Am încheiat apelul, ca să nu-i las timp să mă implore iar. Nu e nimic mai trist decât să vezi — sau, în acest caz, să auzi — un director de firmă care se milogește.

Preluarea ostilă a companiei Gruppmann Enterprises avea să continue așa cum fusese planificat. În mod normal, n-aș fi dat doi bani pe firma asta, însă era un pion util pentru marele meu plan.

Archer Group era o companie de dezvoltare imobiliară, dar peste zece-douăzeci de ani avea să fie mult mai mult. Telecomunicații, comerț electronic, finanțe, energie... Lumea avea multe să-mi ofere. Gruppmann Enterprises era un element minor în

industria finanțelor, însă, totodată, era o rampă de lansare spre ambițiile mele. Înainte de-a mă lupta cu rechinii, voiam să elimin toți peștișorii.

În plus, Andrew era un nemernic. Știam din surse sigure că încheiase înțelegeri financiare cu câteva dintre fostele lui secretare, ca să nu fie târât prin tribunale, în procese de hărțuire sexuală.

Am blocat numărul lui Andrew. Aveam de gând să-mi concediez asistenta personală pentru că permisese ca numărul meu de telefon să ajungă în mâinile unei persoane din afara listei mele de contacte permise. Fata asta greșise de mai multe ori: documente cu erori, întâlniri programate în momente nepotrivite, apeluri ratate din partea unor VIP-uri. Asta era ultima picătură. Nu o concediasem până acum fiindcă voiam să-i fac o favoare tatălui ei, un congresman care dorea ca fiică-sa să obțină „experiență de muncă adevărată". Dar experiența ei urma să se încheie mâine-dimineață, la ora opt.

Aveam să discut cu taică-său mai târziu.

Tăcerea plutea în aer. Am pus ceașca de cafea în chiuvetă și am mers spre living. M-am scufundat în canapea și am închis ochii, lăsând anumite imagini să mi se deruleze prin minte. Nu practicam meditația. Asta era versiunea mea perversă de terapie.

29 octombrie 2006.

Prima mea aniversare ca orfan.

Sună deprimant, dar de fapt nu a fost trist. Pur și simplu... a fost.

Nu făceam mare caz de zilele mele de naștere. Era lipsit de sens. Sunt pur și simplu niște date din calendar pe care oamenii le sărbătoresc pentru că îi fac să se simtă speciali, deși, în realitate, ei nu sunt deloc așa. Cum să fie deosebite zilele de naștere, când toată lumea are una?

Altădată crezusem că sunt deosebite pentru că părinții mei făcuseră mereu mare caz de ele. Într-un an, au dus toată familia și

Înainte de „Ziua Z" nu-l văzusem pe unchiul Ivan. El și tatăl meu se certaseră când aveam șapte ani. De atunci nu își mai vorbiseră. Chiar și așa, unchiul mă primise în casa lui, în loc să mă lase să rătăcesc prin sistemul de plasament. A fost drăguț din partea lui.

— Nu vreau să mă joc, i-am zis.

Băteam darabana în masă. Poc. Poc. Poc. Unu. Doi. Trei. Trei împușcături. Trei corpuri prăbușite la podea. Am strâns din pleoape și m-am forțat să-mi alung din cap imaginile acelea. Dar, la fel cum se întâmpla încă din Ziua Z, se întorceau mereu.

Nu voiam să am de-a face cu ele acum, în mijlocul unei săli de joc împuțite, cu covor albastru, ieftin și cu pete pe fața de masă.

Uram „harul" memoriei perfecte. Dar, cum nu puteam face nimic în privința asta — poate doar dacă m-aș fi descotorosit de propriul creier —, am învățat să-l tolerez. Aveam de gând să-l transform într-o armă, într-o bună zi.

— Și atunci ce vrei? m-a întrebat unchiul Ivan.

Mi-am îndreptat privirea către el. După câteva secunde, și-a ferit ochii.

Înainte, oamenii nu procedau așa. După asasinarea familiei mele, se comportau diferit. Când mă uitam la ei, se uitau în altă parte, însă nu pentru că le-ar fi fost milă de mine, ci pentru că se temeau de mine. Instinctul lor de supraviețuire le striga să fugă fără să se uite înapoi.

Părea ridicol ca niște adulți să se teamă de un băiat de doisprezece ani. Nu-i puteam condamna. Aveau motive să se teamă. Într-o bună zi, aveam să sfâșii lumea cu mâinile goale, s-o forțez să plătească pentru ceea ce-mi răpise.

— Vrei să știi ce vreau, unchiule? am zis, cu vocea subțiratică a unui băiat care încă nu ajunsese la pubertate. Vreau răzbunare!

Am deschis ochii și am expirat încet, lăsând amintirea să se îndepărteze. În acel moment, în sala de jocuri, îmi găsisem scopul. Îl contemplam în fiecare zi, de paisprezece ani.

După moartea familiei mele, m-au obligat să merg la psihoterapie pentru câțiva ani. De fapt, am fost la mulți terapeuți, pentru că niciunul nu făcea progrese cu mine. Unchiul meu i-a tot înlocuit, în speranța că vreunul dintre ei va reuși să mă ajute. În zadar.

În schimb, toți mi-au spus același lucru: concentrarea mea obsesivă asupra trecutului împiedica procesul de vindecare. Trebuia să-mi concentrez energia asupra unor activități mai constructive. Câțiva au sugerat să mă apuc de pictat, în timp ce alții mi-au spus să mă apuc de sport.

Eu le-am sugerat să-și bage sugestiile în fund.

Terapeuții ăia nu înțelegeau. Nu *voiam* să mă vindec. Voiam să ard. Voiam să sângerez. Voiam să simt fiecare împunsătură arzătoare a suferinței.

Și, în curând, persoana care-mi provocase durerea asta avea s-o simtă și ea. De o mie de ori mai intens decât mine.

8

AVA

Operațiunea emoție: etapa tristețe.

Am venit „înarmată", gata de „război".

M-am machiat, mi-am periat părul și mi-am pus rochia de vară preferată: era din bumbac, cu margarete galbene pe poale. Era atât drăguță, cât și confortabilă și lăsa la iveală decolteul doar puțin, suficient cât pentru a trezi interesul. Liam o adora. Ori de câte ori o purtam, ajungeam amândoi la el acasă și rochia mea sfârșea azvârlită pe podea.

Dorisem să arunc rochia după ce ne-am despărțit, tocmai *pentru că* lui îi plăcea, dar m-am răzgândit. Refuzam să-l las pe fostul meu iubit să-mi strice plăcerile, indiferent că era vorba despre o rochie sau despre înghețata de ciocolată cu mentă. Liam mi-o cumpăra ori de câte ori aveam poftă.

M-am gândit că n-ar strica să arăt bine dacă mă duceam acasă la Alex, pentru o seară cu un maraton de filme.

Nu găsisem nicio metodă de a-l întrista care să nu presupună să mă port aiurea, așa că alesesem varianta mai neutră a filmelor triste. Filmele astea au efect asupra tuturor. Da, chiar și asupra bărbaților.

Îl văzusem pe Josh plângând la sfârșitul filmului *Titanic*, deși susținea că îi curg ochii din cauza unei alergii. Mă amenințase că, dacă spuneam cuiva că plânsese, avea să-mi arunce camera foto de pe Monumentul Washington.

Alergii? Da, cum să nu! După un deceniu, Josh încă susținea înverșunat că pe ușa aia plutitoare ar fi fost destul loc și pentru Jack[1]. Eram de acord cu frate-miu, dar asta nu înseamnă că nu puteam să râd de el.

Pentru că Alex era un pic mai rezervat decât Josh, am renunțat la *Titanic*. În schimb, am scos artileria grea: *O iubire de neuitat* (un film mai trist decât *Jurnalul*) și *Eu și Marley*.

Am bătut la ușa casei lui Alex. Spre surprinderea mea, a răspuns în două secunde.

— Bună!

Am tăcut.

M-am holbat.

Mă așteptam să-l văd pe Alex într-un costum de birou sau în îmbrăcăminte casual, deși nimic din garderoba lui nu era cu adevărat casual. Până și tricourile lui costaseră sute de dolari.

Acum purta o cămașă gri-închis, jeanși și un sacou Hugo Boss negru.

Mult prea elegant pentru o seară de joi.

— Voiai să ieși în oraș? l-am întrebat.

Am încercat să mă uit dincolo de el, ca să văd dacă are vreun musafir, dar corpul lui Alex umplea aproape tot cadrul ușii.

— Să mă dau la o parte, ca să vezi mai bine livingul? m-a întrebat sarcastic.

M-am înroșit la față. *M-a prins cu mâța-n sac.*

---

[1] Aluzie la o scenă dramatică din filmul artistic *Titanic*.

— Nu știu despre ce vorbești, am mințit. Nu pare nimic interesant. N-are culoare. Nici obiecte care să-l facă al tău.

Ce tot spun? Să mă oprească cineva!

— Și zugrăveala e urâtă.

Opriți-mă acum!

— Livingului tău i-ar prinde bine o atingere de femeie.

Să mă ia naiba!

Doar n-am zis asta!

Alex a strâns din buze. Dacă ar fi fost altcineva în locul lui, aș fi putut să jur că încearcă să nu râdă.

— Înțeleg. Culoarea zugrăvelii a fost decizia lui Josh, să știi.

— Când ai văzut-o, ar fi trebuit să intri la bănuieli, am comentat eu.

De data asta, un zâmbet minuscul a apărut pe buzele lui Alex.

— Ca să-ți răspund la întrebare, chiar *voiam* să ies în oraș. Am o întâlnire.

Am clipit. Alex avea o întâlnire. *Pur și simplu nu-mi venea să cred.*

Sigur că tipul ieșea cu femei. La urma urmei, *uite* cum arată! Pe de altă parte, nu văzusem niciodată dovezi că ar avea o viață amoroasă — cu excepția nenumăratelor femei care se aruncau de gâtul lui oriunde se ducea. Trăsesem concluzia că Alex e unul dintre acei workaholici care au o relație exclusivă cu slujba lor.

Eram vecini de mai bine de-o lună, și totuși nu-l văzusem aducând nici măcar o singură tipă acasă. Adevărul e că totuși nu-i urmăream casa nonstop, ca o obsedată.

Gândul că Alex ieșea la întâlniri era... ciudat.

Acesta era singurul cuvânt potrivit pentru a descrie senzația de disconfort apărută în pieptul meu, care îmi stârnea furnicături și-mi accelera pulsul.

I-am zis:

— A, atunci nu te rețin. Ne vedem mai târziu.

Am pășit în spate. Bineînțeles că era inevitabil să mă fac de râs. M-am împiedicat de un obiect invizibil. Alex s-a întins să mă prindă. Mi-a tresărit inima. A fost doar o zvâcnire mică, însă de-ajuns ca să mă tulbure și mai mult.

— Dacă tot ești aici, spune-mi de ce ai venit, a cerut Alex.

Încă mă ținea de braț. Atingerea lui fierbinte mă ardea până la os.

A adăugat:

— Probabil că te-ai plictisit să mă tot ignori.

Îl ocolisem zile întregi, după ce Alex năvălise ca o tornadă în casa lui Owen. Niciodată nu ținusem supărare atât de mult timp. Să fii supărat pe cineva e obositor, iar eu aveam lucruri mai bune de făcut. Dar intenția mea fusese să subliniez ceva: dacă se băga în viața mea și încerca să mă controleze, aveau să existe consecințe.

Am mijit ochii la el.

— Cam așa ceva. Să nu mai repeți faza cu Owen!

— Dacă n-o să mai defilezi pe jumătate goală în fața altor bărbați, nu va trebui să fac ce-am făcut.

— Nu defilam...

Deodată, mi-am dat seama de ceea ce tocmai spusese.

— *Alți* bărbați?

Alex mi-a dat drumul la braț. Ochii lui au devenit chiar mai glaciali decât de obicei.

— Spune-mi de ce ai venit, Ava! Te supără cineva?

Privirea i s-a ascuțit.

— E vorba despre Liam?

Evident, încerca să schimbe subiectul. Capul mi se învârtea.

— Nu, nu-i vorba despre Liam. Nu s-a întâmplat nimic. Jules e la o întâlnire, iar eu mă plictisesc. Am venit să văd dacă ai chef să petrecem puțin timp împreună.

Ar fi trebuit să găsesc o scuză mai puțin jalnică și mult mai convingătoare pentru a explica de ce venisem neanunțată la el acasă, într-o seară de joi, mai ales că noi doi nu eram prieteni. Dar acum era prea târziu.

Vedeți? De-aia n-o să fiu niciodată spion sau avocat. Jules ar fi dezamăgită de mine.

Alex nu părea impresionat.

— Nu te pricepi deloc să minți, Ava. Spune-mi adevăratul motiv pentru care ai venit!

La naiba! Trebuia să inventez o altă scuză. Nu puteam să-i spun despre Operațiunea Emoție.

Am încercat să născocesc ceva:

— M-am gândit că ți-ar prinde bine puțină companie, fiindcă Josh nu-i aici. De când a plecat, nu te-am văzut cu alți amici de-ai tăi. M-am gândit că, poate, te simți singur...?

Propoziția mea s-a transformat într-o întrebare. Mi-am dat seama cât de stupid era raționamentul meu. Viața lui Alex nu se desfășura doar în casa lui Josh. Poate că nu organiza săptămânal petreceri la el acasă, la fel ca Josh, dar probabil că Alex lua masa cu prietenii lui și se ducea la meciuri, ca majoritatea bărbaților.

— Dar acum e clar că nu te simți singur. La urma urmei, te duci la o întâlnire, am spus repede. O să mă întorc la mine. Uită că am venit! Distracție plăcută la întâlnire!

— Stai!

Am încremenit. Inima îmi bubuia în piept.

Alex a deschis ușa și a făcut un pas într-o parte.

— Intră!

Ce?!

— Şi cum rămâne cu întâlnirea ta?

— Asta mă priveşte. Nu ştiu ce se-ntâmplă cu tine, dar, din moment ce ai lăsat supărarea deoparte şi ai venit la mine, ca să petrecem timp împreună, ceva sigur e în neregulă.

O sămânţă de vinovăţie a înflorit în mine. Plănuisem ca vizita asta să fie un experiment nevinovat. Nu voiam să-şi anuleze planurile din cauza mea.

Cu toate acestea, gândul că nu se mai ducea să ia cina cu o femeie frumoasă şi misterioasă mă încânta cam mult.

L-am urmat pe Alex în sufragerie. Expresia de pe chipul lui, când a văzut ce filme adusesem, m-a făcut să pufnesc în râs.

— Nu eşti fan Mandy Moore? l-am tachinat, introducând DVD-ul în player şi ghemuindu-mă pe canapea.

Pe ecran a început să se deruleze genericul de început.

Încă aveam DVD-uri şi cărţi adevărate, tipărite. E o senzaţie magică atunci când ţii în mână obiectele tale preferate, în loc să le vezi pe un ecran.

— N-am nimic împotriva lui Mandy Moore, dar nu-mi plac filmele siropoase şi melodrama.

Alex şi-a scos sacoul şi l-a pus pe spatele canapelei. Cămaşa i se întindea pe umerii laţi, iar cei doi nasturi de sus erau desfăcuţi, dezvăluind o porţiune din piept şi claviculele sexy.

Nu crezusem că şi claviculele pot fi sexy, dar uite că mă înşelasem.

Am înghiţit în sec.

— Filmul ăsta nu e nici siropos, nici melodramă. E romantic.

— Mandy Moore nu moare la final? m-a iscodit Alex.

— Hei, ai dezvăluit cum se termină filmul! am mormăit.

Mi-a aruncat o privire neîncrezătoare.

— Ava, l-ai văzut deja.

— Dar tu l-ai văzut?

— Știu ce se-ntâmplă în film. Când a apărut, lumea vorbea întruna despre el.

I-am înghiontit piciorul.

— Sst! Începe filmul.

A oftat.

Îmi plăcea filmul *O iubire de neuitat*. Mă tot uitam la Alex, sperând să surprind măcar o reacție.

Nimic. Nici măcar în timpul nunții lui Jamie cu Landon.

— Cum de nu plângi? am întrebat, ștergându-mi lacrimile cu dosul palmei, după ce s-a terminat genericul de final. Filmul ăsta e *atât de trist*!

— E ficțiune, s-a strâmbat Alex. Nu mai plânge!

— Nu mă pot opri la comandă. E o reacție biologică.

— Reacțiile biologice pot fi controlate.

Nu m-am putut abține; m-am tras mai aproape de el, pe canapea, și i-am împins umerii în față, trecându-mi palma de-a lungul spatelui.

Mușchii i s-au încordat sub atingerea mea.

— Ce faci? a zis rar, cu voce măsurată.

— Caut panoul de comandă.

I-am pipăit spatele, încercând să nu mă las impresionată de mușchii puternici, bine lucrați. Nu îl văzusem pe Alex la bustul gol, dar îmi imaginam că arată superb.

— Sigur ești robot.

Am primit o privire împietrită drept răspuns. Ce v-am zis? Un robot!

— Trebuie să-ți schimbi bateriile sau te poți reîncărca la priză? l-am tachinat. Ar trebui să-ți spun R2-D...

Am țipat când m-a apucat de braț și m-a învârtit în loc, până când m-am trezit că-i încalec un picior. Sângele îmi vuia

în urechi. Mă strângea de încheietură; nu suficient ca să mă doară, dar destul pentru a mă avertiza că m-ar putea rupe în bucăți, dacă ar fi vrut.

Privirile ni s-au întâlnit, iar vuietul din urechile mele a crescut. În ochii lui glaciali, de nuanța jadului am zărit o scânteie ciudată, care a stârnit în mine un val de căldură.

— Nu sunt o jucărie, Ava, a zis Alex încet, înspăimântător. Să nu te joci cu mine dacă nu vrei să te rănești!

Am încercat să-mi domolesc frica.

— Știu că nu mi-ai face rău.

Scânteia misterioasă din ochii lui s-a transformat în furie.

— De-asta își face Josh atâtea griji pentru tine: ești tare naivă.

S-a aplecat spre mine. M-am silit să nu mă trag în spate. Prezența lui Alex clocotea de energie controlată. Aveam presentimentul tulburător că sub această fațadă de gheață se ascundea un vulcan care stătea să erupă. Dumnezeu să-l păzească pe cel care avea să fie în preajma lui Alex atunci când avea să răbufnească!

— Nu încerca să mă umanizezi. Nu sunt un erou torturat desprins din fanteziile tale romantice. *N-ai idee* de ce sunt capabil. Doar pentru că i-am promis lui Josh că voi avea grijă de tine nu înseamnă că te pot proteja de tine și de bunătatea ta naivă.

Fața și pieptul mi s-au înroșit. Eram sfâșiată între frică și furie; frică de privirea lui dură și neînduplecată, furie fiindcă îmi vorbise ca și cum aș fi fost un copil naiv, incapabil să-și înnoade șireturile fără să se rănească.

Am rostit printre dinți:

— Mi se pare că reacționezi exagerat la o simplă glumă. Îmi pare rău că te-am atins fără să-ți cer voie, dar ai fi putut să-mi

spui să mă opresc, în loc să-mi ții un discurs despre părerea ta cum că sunt o idioată neajutorată.

Nările i s-au umflat.

— Nu cred că ești o idioată neajutorată.

M-am înfuriat.

— Ba da, asta crezi! Și tu, și Josh credeți asta. Tot spuneți că vreți să mă „protejați", ca și cum n-aș fi o femeie în toată firea, perfect capabilă să se descurce singură. Doar pentru că văd binele din oameni, asta nu înseamnă că sunt idioată. Cred că optimismul este o trăsătură *bună* și îmi pare rău pentru oamenii care trec prin viață văzând ce-i mai rău în ceilalți.

— Poate că au văzut ce-i mai rău în ceilalți.

— Oamenii văd ceea ce vor să vadă, i-am întors-o eu. Există oameni oribili? Da. Se întâmplă lucruri groaznice în lume? Da. Dar există și oameni minunați. Se întâmplă și lucruri minunate, iar dacă te concentrezi prea mult asupra aspectelor negative, ratezi tot ce-i pozitiv.

Tăcere totală. Și cu atât mai stânjenitoare, cu cât încă stăteam pe piciorul lui Alex.

Eram sigură că va țipa la mine, dar, spre uimirea mea, chipul lui Alex s-a relaxat într-un zâmbet. Degetele lui mi-au atins șalele, iar eu aproape că am sărit cât colo.

— Optimismul îți stă bine. Îți place să porți ochelari cu lentile roz, Rază de Soare.

Rază de Soare? Eram sigură că o spusese în batjocură. Și totuși fluturii din pieptul meu s-au trezit la viață, înăbușindu-mi furia. *Trădătorii!*

— Mulțumesc de compliment! i-am zis Îi poți lua cu împrumut. Ai nevoie de ei mai mult decât mine.

Un chicot i s-a rostogolit din gâtlej. Din cauza șocului, mai c-am căzut pe podea. Seara asta era una a premierelor.

Mâna lui Alex a urcat pe șira spinării, până când mi-a ajuns la ceafă. A lăsat în urmă un șuvoi de furnicături.

— Se scurge ceva pe mine.

Nu se poate... Ce?!

Simțeam că mor de rușine.

— Tu... Nu... Nu-i adevărat! am izbucnit, împingându-l cât colo și sărind iute de pe piciorul lui.

Replica lui îmi stârnise un zvâcnet în pântec. *O, Doamne! Dar dacă are dreptate?* Nu m-am uitat la el, de frică să nu văd o pată pe blugii lui.

Trebuia să mă mut în Antarctica, să-mi construiesc un iglu și învăț să vorbesc limba pinguinilor, pentru că nu mi-aș mai putea arăta niciodată fața în Hazelburg, în Washington D.C. sau în oricare alt oraș unde exista posibilitatea să dau din nou de Alex Volkov.

Chicotul lui s-a transformat într-un râs în toată regula. În ciuda sentimentului meu de umilință, acest râs sincer avea un efect devastator. Era cu neputință să nu mă uit la fața lui, care se luminase de râs, și la sclipirea care transformase ochii lui frumoși într-unii de-a dreptul uluitori.

Fir-ar să fie! Poate că ar fi trebuit să fiu recunoscătoare că nu zâmbea niciodată. Dacă *așa* arăta când zâmbea, atunci femeile nu aveau nicio șansă în fața lui.

— Când am zis că se scurge, mă refeream la cum se topește inima ta iubitoare și naivă, a spus apăsat Alex. Despre ce credeai că vorbesc?

— Eu... tu...

Mai bine renunțam la planul cu Antarctica. Trebuia să mă mut pe Marte.

Râsul lui Alex s-a potolit, dar sclipirea din ochii lui nu a dispărut.

— Care e următorul film?

— Poftim?

A schițat un gest către DVD-ul de pe masă.

— Ai adus două filme. Care-i al doilea?

Schimbarea bruscă de subiect îmi convenea de minune. În ruptul capului nu voiam să discut despre chestii care „se scurg" de pe mine pe Alex.

I-am răspuns repede:

— *Eu și Marley*.

— Bagă-l!

Să-l bag... Aha! Se referea la DVD.

Trebuia să-ncetez să mă gândesc la prostii.

În timp ce rula genericul de început, m-am așezat cât mai departe de Alex și am pus două perne între noi, pentru orice eventualitate. N-a spus nimic, dar i-am văzut zâmbetul cu coada ochiului.

Eram atât de concentrată să *nu* mă uit la el, încât abia dacă eram atentă la film. O oră mai târziu, când pleoapele mele au coborât și m-a cuprins somnul, încă mă gândeam la zâmbetul lui.

9

ALEX

În timp ce o căram pe Ava la etaj, îl înjuram în gând pe Josh. Nemernicul ăsta mă punea mereu în situații în care nu voiam să fiu.

În cazul de față, situația cu pricina era să dorm în aceeași cameră cu soră-sa.

Sunt sigur că, dacă ar fi știut, el ar fi fost și mai puțin încântat decât mine. Nu amenajasem camera de oaspeți. Nu aveam niciodată vizitatori și nici nu-mi doream. Ploua cu găleata, așa că nu puteam s-o duc acasă la ea fără să ne udăm amândoi. Aș fi putut s-o las să doarmă pe canapea, dar ar fi fost al naibii de incomod.

Am deschis cu piciorul ușa camerei mele și am pus-o pe pat. Nu s-a mișcat.

Ochii mei zăboveau pe trupul ei, observând detalii pe care n-ar fi trebuit să le observ. Părul ei întunecat se răsfirase sub ea, ca o cortină din mătase neagră. Suficient de lung încât l-aș fi putut înfășura în jurul unui pumn. Rochia i se ridicase, dezvăluind o coapsă. Pielea ei părea nespus de catifelată. A trebuit să fac un efort considerabil ca să mă abțin s-o ating.

Mi-am adus aminte cum se înroșise când făcusem comentariul depre chestia care „se scurgea". Deși fusese o glumă despre inima ei naivă, mă simțisem ispitit s-o aplec pe genunchii mei, să-i ridic rochia și să aflu cât de tare se umezise.

Văzusem dorință în ochii ei mari și căprui. Se excitase. Dacă s-ar fi tras deoparte cu câteva secunde mai târziu...

Mi-am smuls ochii de la priveliștea pe care mi-o oferea Ava. Am strâns din dinți, încercând să alung gândurile nedorite care mi se înghesuiau în creier.

N-ar fi trebuit să mă gândesc așa la sora celui mai bun prieten al meu, dar ceva se schimbase. La un moment dat — nu știam nici când, nici în ce fel —, începusem s-o consider pe Ava nu sora mai mică a lui Josh, ci mai degrabă o femeie. O femeie frumoasă, cu o inimă pură, dar și aprigă. Într-o bună zi, femeia asta s-ar putea să-mi dea foarte mult de furcă.

N-ar fi trebuit să-i spun să intre. Ar fi trebuit să ies în oraș cu Madeline, așa cum plănuisem. Însă, ca să fiu sincer, nu prea suportam compania lui Madeline în afara dormitorului. Era superbă, bogată, sofisticată și înțelesese că nu avea să obțină de la mine decât o relație pur fizică, și totuși insista să o scot la masă înainte de fiecare partidă de sex. Îmi convenea doar pentru că femeia aia și-o trăgea ca o vedetă porno.

Deși fusese o idee proastă, perspectiva unei seri petrecute cu Ava mi se păruse mult mai atrăgătoare decât să mănânc din nou într-un restaurant de lux, unde Madeline se pisicea și se prefăcea că suntem un cuplu, de față cu cei mai importanți și influenți oameni din Washington.

În afară de sex, Madeline nu avea alte pretenții de la aranjamentul nostru, dar îi plăceau lucrurile care dovedesc un statut social superior, iar eu, unul dintre cei mai bogați și mai râvniți

burlaci din oraș — după cum afirma cea mai recentă ediție a publicației *Mode de Vies* —, eram un astfel de „lucru".

Nu mă deranja. Eu o foloseam pe ea, ea pe mine. Ne alegeam amândoi cu orgasme. Era o înțelegere reciproc avantajoasă, dar înțelegerea mea cu Madeline era pe cale să se încheie. Reacția ei de nemulțumire când o sunasem ca s-o anunț că nu pot ajunge la întâlnire în seara asta îmi pecetluise decizia.

Nu avea niciun drept asupra mea, iar dacă ea credea că mă voi răzgândi după câteva cine luate în oraș și câteva partide de sex oral, se înșela amarnic.

Am ridicat-o pe Ava, ca s-o bag sub așternuturi. Mă așteptasem să doarmă cu un zâmbet visător, precum cel pe care îl avea mereu când era trează. În schimb, sprâncenele îi erau încrețite, buzele se transformaseră într-o linie subțire și respira superficial.

Aproape că am mângâiat-o pe frunte. Am reușit să mă stăpânesc.

M-am schimbat într-o pereche de pantaloni de trening, am stins lumina și m-am întins pe cealaltă jumătate a patului. Un gentleman ar fi dormit pe canapea sau pe podea, dar, dintre toate insultele pe care oamenii mi le aruncaseră de-a lungul anilor, „gentleman" nu se număra printre ele.

Mi-am dus mâinile la ceafă, încercând să ignor prezența de lângă mine. Nu puteam să adorm. În loc să mă gândesc la o anumită zi din albumul meu mental, mi-am lăsat mintea să rătăcească după bunul plac.

27 noiembrie 2013.

Josh a sărit din mașină.

— Crede-mă, omule, taică-miu o să fie încântat că are cu cine să vorbească despre fotbal. Pentru el, cea mai mare dezamăgire e că-mi place baschetul.

Am rânjit și l-am urmat pe aleea ce ducea spre casa impunătoare, din cărămidă, a familiei sale. Se afla în suburbiile Marylandului. Nu era la fel de mare precum vila de la periferia orașului Philadelphia, în care locuiam cu unchiul meu, dar sigur costase cel puțin vreun milion sau două. Garduri groase se întindeau de-a lungul aleii de piatră care ducea până la ușa masivă de mahon. O coroană din flori toamnatice, împodobită cu o fundă lucioasă, atârna de ciocănelul de alamă al ușii.

— Cred că soră-mea a făcut-o, a zis Josh, observând că mă uitam la flori. Tata urăște chestiile astea, dar lui Ava îi plac.

Știam puține despre sora lui, în afară de faptul că era cu câțiva ani mai mică decât noi și că-i plăcea fotografia. De Crăciun, Josh îi cumpărase un aparat foto DSLR la mâna a doua, de pe eBay, deoarece ea îi tot bătea apropouri despre aparat ori de câte ori vorbeau la telefon.

Mai întâi am făcut cunoștință cu tatăl lui Josh. Stătea în sufragerie, uitându-se la meciul Cowboys contra Lions, așa cum se aștepta Josh. Michael era mai scund decât fiul lui, dar fața lui chipeșă și privirea pătrunzătoare îl făceau să pară mai înalt, deși avea doar vreun metru șaptezeci.

— Îmi pare bine să vă cunosc, domnule!

Când i-am strâns mâna, i-am susținut privirea.

Michael a mormăit un răspuns.

Josh era un chinezo-american de a treia generație, deci tatăl lui se născuse în SUA. Michael fusese un fiu-model, un elev de nota zece, care urmase școli de top și fondase o companie de succes, în ciuda faptului că proprii părinți nici nu terminaseră liceul. La fel ca tatăl meu — cu excepția faptului că al meu se născuse în Ucraina și emigrase în SUA în adolescență.

Simțeam o apăsare în piept. Când Josh aflase că nu am alte rude cu care să sărbătoresc Ziua Recunoștinței, în afară de unchiul

meu, căruia nu-i păsa de sărbătoarea asta, mă invitase să sărbătoresc cu familia Chen. Eram atât recunoscător, cât și oarecum iritat. Uram să fiu compătimit.

— Josh, ai... O!

Vocea din spatele meu s-a curmat deodată.

M-am răsucit și am cântărit-o din ochi, cu răceală, pe mica brunetă din fața mea. De fapt, nu era chiar atât de scundă. Avea vreun metru șaizeci, dar, în comparație cu mine, care aveam aproape doi metri, era minionă. Cu buzele ei ca un boboc de trandafir și cu fața delicată, semăna cu o păpușă.

Mi-a zâmbit, iar eu mi-am înăbușit o strâmbătură. Nu-i normal ca zâmbetele să fie așa de luminoase.

— Bună! Sunt Ava, sora lui Josh. Tu ești Alex, nu?

Mi-a întins o mână.

M-am zgâit îndelung la palma ei; suficient de mult încât zâmbetul ei a dispărut, înlocuit de o expresie de jenă. Josh m-a înghiontit în coaste.

— Omule, ce faci? mi-a zis din vârful buzelor.

Într-un final, i-am strâns mâna. Era mică și delicată. Nu m-am putut abține să mă gândesc cât de ușor ar fi fost s-o zdrobesc.

Fata asta și zâmbetul ei plin de soare nu ar supraviețui nici măcar o zi în lumea reală, unde monștrii pândesc la fiecare colț și oamenii își ascund intențiile sinistre în spatele măștilor.

Un țipăt m-a smuls din amintiri. Trupul de lângă mine se zvârcolea, cuprins de suferință.

— Oprește-te!

Vocea ei era plină de teroare pură.

— Nu! Ajutor!

Am aprins lampa de pe noptieră și am țâșnit din pat, cu pistolul în mână. Întotdeauna țineam aproape o armă. Imediat după ce mă mutasem acasă la Josh, instalasem un sistem de securitate

de ultimă generație. Nu știam cum de reușise intrusul să pătrundă fără a declanșa alarma. Avea să regrete amarnic.

Însă când m-am uitat în jur, n-am văzut pe nimeni altcineva în cameră.

— Te rog, oprește-te!

Ava se zvârcolea în pat. Avea ochii larg deschiși, dar nu vedea ce era în jur.

— El...

Se îneca, de parcă nu avea destul aer.

Un coșmar.

Umerii mi s-au relaxat pentru o clipă, apoi s-au încordat din nou.

Nu avea un coșmar; avea terori nocturne. Judecând după reacția ei, erau unele de-a dreptul oribile.

A țipat din nou. Inima mi s-a oprit pentru câteva clipe. Aproape că-mi doream *să fie* un intrus aici, ca să pot lupta cu ceva concret.

Nu puteam s-o trezesc și nici s-o imobilizez. E cel mai neindicat lucru pe care i-l poți face cuiva atunci când suferă de terori nocturne. Nu-mi rămânea decât să aștept să treacă.

Am lăsat lampa aprinsă și am decis să fiu atent la ea, ca să nu se rănească.

Da, uram să mă simt neajutorat, însă știam mai bine decât oricine că nimeni nu ne poate purta bătăliile în locul nostru.

O jumătate de oră mai târziu, Ava nu mai țipa. Mi-am continuat veghea. Oricum nu puteam dormi. Din cauza insomniei, dormeam doar două sau trei ore pe noapte. Deseori, când aveam ocazia, trăgeam un pui de somn ziua.

Mi-am deschis laptopul și am început să verific niște documente de afaceri. Telefonul a scos un sunet, anunțând că primisem un mesaj.

Josh: Băi, m-am plictisit.

Se pare că nu eram singurul care nu putea dormi în noaptea asta.

Eu: Și ce vrei să fac eu?

Josh: Distrează-mă!

Eu: Du-te dracu'! Nu sunt maimuța ta.

Josh: Am pufnit așa de tare, că s-a trezit colegul de cameră. E musai să te costumezi în maimuță de circ la anul, de Halloween!

Eu: Da, dacă tu te îmbraci într-un cur.

Eu: Dar deja ești un cur.

Josh: Ce amuzant! Nu-ți da demisia de la job, că n-ai avea succes făcând stand-up comedy!

Josh: P.S. Crezi că n-am tupeul să mă costumez în cur? O s-o fac fie și numai ca să te șantajez cu pozele în care o să apari drept maimuță.

Eu: Idiotule, îi spui ăluia pe care vrei să-l șantajezi cu ce îl șantajezi?!

În timp ce eu și Josh ne tachinam, am aruncat o privire spre Ava. Dormea cu fața îngropată într-una dintre pernele mele. Un firicel de vinovăție — sau cel puțin bănuiam că era vinovăție — s-a strecurat în inima mea. Era ridicol! Doar nu i-o trăsesem.

În plus, să dorm în același pat cu sora celui mai bun prieten al meu nu era cel mai nasol lucru pe care îl făcusem vreodată... sau pe care aș fi fost dispus să-l fac.

10

AVA

Ceva mirosea delicios, a mirodenii. Aș fi vrut să mă înfășor în aroma asta ca într-o pătură.

M-am ghemuit mai aproape de sursa mirosului, bucurându-mă de căldura plăcută de sub obrazul meu. Nu voiam să mă trezesc, dar îi promisesem lui Bridget că în dimineața asta o să facem muncă de voluntariat împreună, la un adăpost pentru animale, înainte de tura mea de după-amiază la galerie.

Mi-am permis încă un minut de semitrezie înainte să deschid ochii și să casc. Oare patul meu fusese dintotdeauna atât de mare și de moale?

Ciudat! Camera mea arăta altfel. Nicio fotografie pe pereți, nicio vază cu floarea-soarelui lângă pat. Oare patul mi se mutase din loc de unul singur?

Ochii mei s-au pironit pe pielea goală a străinului de lângă mine, iar stomacul mi s-a făcut ghem. Am privit în sus, până am întâlnit o pereche de ochi verzi foarte cunoscuți. Spre deosebire de aseară, acum mă priveau fără pic de umor.

Ochii lui au coborât. L-am imitat. Spre groaza mea, mi-am dat seama că atingeam penisul lui Alex Volkov. N-o făceam intenționat, plus că purta pantaloni, dar...

Atingeam. Scula lui. Alex. Volkov.

Și era în plină erecție.

Rușinea m-a cuprins ca un val uriaș. *Mișcă-ți mâna! Mișc-o acum!* îmi striga creierul. Voiam s-o mișc. Serios că voiam! Și totuși am rămas încremenită, paralizată de șoc, de umilință.

Prin minte mi-a fulgerat imaginea a ceea ce se ascundea sub pantalonii lui. Aveam senzația că Alex i-ar fi făcut concurență oricărui star porno masculin.

— Te rog, ia-ți mâna de pe scula mea, dacă n-ai de gând să faci ceva cu ea! a zis Alex cu răceală.

Mi-am îndepărtat mâna și m-am dat repede înapoi. Inima îmi bătea sălbatic în piept. Am încercat să-mi vin în fire.

— Ce s-a întâmplat? Ce caut aici? Am... Tu și eu am...

Simțeam că mi se făcea greață.

O, Doamne! Josh m-ar omorî. Și nici măcar n-aș putea să-l învinovățesc.

Mă culcasem cu cel mai bun prieten al fratelui meu.

Rahat!

— Relaxează-te!

Alex s-a ridicat din pat, grațios ca o panteră. Lumina soarelui îi aureola silueta, aruncând o strălucire palidă pe pieptul și pe abdomenul perfect lucrate.

— Ai adormit în timpul filmului cu câinele. Ploua, așa că te-am adus aici. Asta-i tot.

— Deci nu ne-am...

— Dacă ne-am tras-o? Nu.

— O, slavă Domnului! Ar fi fost groaznic.

Am dus o mână la frunte. De ușurare, fierbințeala din obrajii mei a început să se risipească.

— Încerc să nu mă simt ofensat, a spus sec Alex.

— Știi ce vreau să zic. Josh ne-ar fi omorât, ne-ar fi readus la viață ca să curățăm mizeria, apoi ne-ar fi omorât din nou. În orice caz, n-aș vrea să mă culc cu tine.

Mincinoaso! mi-a șoptit o voce lăuntrică enervantă. Am încercat s-o ignor și am adăugat:

— Nu ești genul meu.

Alex a mijit ochii.

— Nu? Atunci care, mă rog, e genul tău?

Era prea devreme pentru astfel de discuții.

M-am străduit să găsesc un răspuns.

— Păi... Ian Somerhalder.[1]

Alex a pufnit batjocoritor.

— E o alegere mai bună decât vampirul ăla strălucitor, a mormăit el. Hai să-ți dau o veste-șoc, Rază de Soare! Tu și Ian n-o să vă cuplați în veci.

Mi-am dat ochii peste cap și m-am ridicat din pat. Am tresărit când mi-am văzut reflexia în oglindă. Rochie șifonată, păr ciufulit, cute lăsate de fața de pernă, plus un fir de salivă care mi se uscase pe obraz. În mod sigur nu aveam să câștig niciun concurs de frumusețe.

— Mulțumesc, deja știam asta! i-am spus, ștergându-mi discret saliva de pe față.

Alex și-a pus un tricou.

Dormitorul era decorat la fel de minimalist ca livingul. Nu avea altă piesă de mobilier în afară de patul lui masiv, o noptieră cu o lampă și cu ceas cu alarmă, plus o comodă.

— Nu te supăra, Alex! Nici eu nu sunt genul tău, mai știi? Sau poate că sunt.

---

[1] Producător, actor și top-model hollywoodian. A interpretat rolul lui Damon Salvatore, în filmul *Jurnalele vampirilor*.

Am ridicat din sprâncene, schițând un gest către erecția lui evidentă.

Deci voia să se poarte iar ca un nemernic? Și eu puteam să fiu afurisită.

— Nu despica prea mult firul în patru! E doar erecția mea de dimineață. Toți tipii pățesc chestia asta. Oricum, *nu* m-am supărat, Rază de Soare.

— Dacă zici tu... Și nu-mi mai spune Rază de Soare!

— De ce?

— Nu mă cheamă așa.

— Știu asta. E o poreclă.

Am expirat prelung, exasperată.

— Nu ne cunoaștem destul de bine încât să ne punem porecle.

— Ne știm de opt ani, Ava.

— Da, dar nu avem genul *ăla* de relație! În plus, sunt sigură că-ți bați joc de mine. N-ai *zis* tu că sunt naivă și așa mai departe?

Alex a ridicat dintr-o sprânceană.

— Atunci, luminează-mă! Ce fel de relație *avem noi*?

Ne îndreptam spre un teritoriu periculos.

— Suntem vecini. Cunoștințe care se poartă prietenos.

Îmi munceam mintea ca să găsesc altceva de zis. Descrierea mea nu părea corectă.

— Și tovarăși de film.

El a redus distanța dintre noi, iar eu am înghițit în sec. Am rămas pe loc, deși aș fi vrut să fug.

— Dormi des în patul cunoștințelor tale? a întrebat încet.

— N-am *cerut* să dorm în același pat cu tine.

Am încercat să nu mă uit la zona de sub talia lui, dar era greu de ignorat. Sfârcurile mi s-au întărit și mi se frecau de sutien, iar pielea mi s-a îmbujorat de excitare.

Ce naiba se întâmpla? Era *Alex*, pentru numele lui Dumnezeu! Antihristul. Nemernicul. Robotul.

Dar corpul meu nu părea să țină seama de toate astea. Deodată, mi-am închipuit cum ar fi să-l împing în pat și să termin ceea ce mâna mea începuse mai devreme, fără să vreau.

Nu. Revino-ți! N-o să te culci cu Alex Volkov nici acum, nici altă dată!

— Trebuie să plec. Fac voluntariat. Cu animale de companie, am bolborosit fără rost. *Mersicăm-ailăsatsăatingmulatine... Neve-demmaitârziupa!*

Am fugit repede pe scări și am plecat acasă.

Aveam nevoie de un duș rece, cât mai repede.

ETAPA TRISTEȚE A EȘUAT.

~

Bridget a făcut ochii mari.

— Ai *atins* penisul lui Alex? Cum a fost?

M-am uitat în jur, să văd dacă ne asculta cineva, dar toată lumea era ocupată și nu ne acorda atenție. Bridget făcea voluntariat la adăpost de atâta timp, încât angajații nu se mai minunau că aveau o prințesă printre ei. În plus, la cererea familiei regale, eu și Bridget eram singurele voluntare la centru, în zilele în care venea Bridget.

— *Sst!* Nu se cuvine ca o prințesă să spună cuvântul „penis".

Mai ales cu vocea elegantă a lui Bridget, care suna de parcă ar fi fost făcută pentru a discuta despre gale de lux și diamante Harry Winston, nu despre organe genitale masculine.

— Am spus eu și cuvinte mai urâte decât „penis".

Dar fiind că eram prietene de aproape patru ani, puteam să confirm informația asta. Dar tot mi se părea aiurea.

— Deci? a insistat ea. Cum a fost?

— Nu știu ce vrei să zic. E ca un penis obișnuit.

Unul mare, tare... *Nu.*

N-o să mă gândesc la așa ceva!

Eu și Bridget tocmai curățam și igienizam cuștile de la Wags and Whiskers, un adăpost pentru animalele de companie abandonate, situat în apropierea campusului. Iubea mult animalele și făcea voluntariat aici încă din anul doi de facultate. Eu și Stella o însoțeam când aveam timp. Jules era alergică la pisici, deci nu se apropia de centru. Bridget venea la adăpost de două ori pe săptămână, fără excepții, spre consternarea lui Booth.

Mi-am înăbușit un zâmbet la vederea bodyguardului robust și roșcat care se uita suspicios la un papagal. Wags and Whiskers primea tot felul de animale, nu doar pisici și câini.

Lui Booth nu îi era frică de păsări, dar nu îi plăceau. Spunea că seamănă cu niște șobolani zburători și uriași.

Bridget părea dezamăgită de răspunsul meu plictisitor.

— Hmm... Vasăzică filmele nu l-au întristat deloc?

Am strâns hârtia de ziar din cușcă și am aruncat-o în coșul de gunoi.

— Nu. De fapt, am adormit înainte de finalul filmului *Eu și Marley*. Mă îndoiesc că a plâns. Părea mai degrabă plictisit.

Bridget a ridicat dintr-o sprânceană blondă, perfect pensată.

— Și totuși s-a uitat la *ambele* filme. Interesant!

— N-a avut de ales. Eram deja la el acasă.

— Te rog... Doar vorbim despre Alex Volkov! Te-ar fi dat afară într-o secundă, dacă ar fi vrut.

Adevărat.

M-am încruntat, cugetând la cuvintele ei.

— Se poartă drăguț cu mine pentru că sunt sora lui Josh.

Bridget a râs ușor.

— Bine, cum zici tu. Care-i următoarea etapă a Operațiunii?

Bleah! Operațiunea asta tâmpită era un adevărat chin pentru mine.

— Etapa Dezgust.

Habar n-aveam ce aș fi putut face ca să-i stârnesc dezgustul, dar cel puțin etapa asta părea mai ușoară. Bănuiam că multe lucruri îi provocau dezgust lui Alex.

— Aș plăti bani grei să-l văd dezgustat, a râs Bridget. Te simți bine, Booth?

— Da, Înălțimea Voastră.

Bodyguardul s-a strâmbat când papagalul a cârâit: „O, da! Plesnește-mă, stăpâne!".

— Nu sunt stăpânul tău! i-a spus el păsării. Pleacă de-aici!

Papagalul s-a ridicat cât era de înalt și s-a înfoiat de indignare.

Eu și Bridget am izbucnit în râs. Se pare că fostul proprietar al papagalului fusese destul de activ pe plan sexual... și destul de pervers. Izbucnirea lui de azi era decentă, în comparație cu alte tirade de-ale lui.

— O să-mi fie dor de tine, a oftat Bridget. Sper ca următorul meu bodyguard să aibă simțul umorului.

M-am oprit din frecatul cuștii.

— Stai! Poftim? Booth, ne părăsești?

Bărbatul s-a scărpinat la ceafă, stânjenit.

— Soția mea o să nască în curând, așa că voi fi în concediu de paternitate.

— Felicitări!

Am zâmbit, deși mă cam întristasem. Era angajatul lui Bridget, dar îl acceptaserăm ca membru de onoare în grupul nostru. Ne scăpase din multe situații suspecte și dădea sfaturi destul de bune despre băieți și relații.

— Ne va fi dor de tine, dar e minunat c-o să devii tată!

Fața i s-a înroșit de bucurie.

— Mulțumesc, domnișoară Ava!

Era nespus de politicos și insista să-mi spună „domnișoară", indiferent de câte ori îl rugasem să mă tutuiască.

— O să-ți organizăm o petrecere de rămas-bun când va veni momentul să pleci, a spus Bridget. Meriți, pentru că m-ai suportat atâția ani.

Booth s-a înroșit și mai mult.

— Nu-i nevoie, Înălțimea Voastră. A fost și este o plăcere să vă slujesc.

Ochii lui Bridget au sclipit.

— Vezi? De-asta meriți o petrecere de rămas-bun. Ești cel mai tare!

Înainte ca Booth să se înroșească mai mult și să explodeze, am adăugat:

— O să fie o petrecere cu tematică papagalicească.

Bridget și cu mine ne prăpădeam de râs. Bodyguardul a clătinat din cap, cu un zâmbet pe jumătate resemnat, pe jumătate stânjenit.

Aproape c-a fost de-ajuns ca să nu mă mai gândesc la Alex.

11

AVA

OPERAȚIUNEA EMOȚIE: ETAPA DEZGUST.

Alex se zgâia la coșul din mâna mea.

— Mi-ai mai adus o dată prăjituri de bun-venit în cartier.

— Nu sunt prăjituri, am precizat, întinzându-i coșul. E un experiment. Am încercat o rețetă nouă și vreau să văd ce părere ai.

A scos un sunet care exprima nerăbdare.

— N-am timp de-astea. Peste o jumătate de oră am o ședință prin telefon.

— Nu-ți ia jumătate de oră să mănânci o prăjitură.

Ei bine, da, reușisem să intru *din nou* în casa lui Alex — de data aceasta, pentru a doua etapă a Operațiunii Emoție. Nici eu, nici Alex n-am pomenit despre situația petrecută cu câteva zile în urmă, de dimineață. Eu, una, preferam să uităm cu totul de ea.

S-a uitat bănuitor în coș.

— Bine. Cu ce aromă sunt?

Sparanghel, anghile și usturoi. Alesesem cel mai dezgustător amestec de ingrediente la care mă puteam gândi. La urma urmei, trebuia să-i stârnesc dezgustul.

Într-un fel, mă simțeam aiurea: se purtase destul de drăguț în noaptea în care ne uitaserăm la filme, plus că își anulase întâlnirea ca să stea cu mine. Pe de altă parte, încă nu-mi trecuse iritarea stârnită de felul în care îl tratase pe Owen. Acum, lui Oliver îi era frică să stea de vorbă cu mine, pentru că se temea că Alex se va materializa imediat lângă el și îl va ucide.

Mi-am dres glasul.

— Cu ce aromă sunt? E o surpriză.

Alex a dus o prăjitură la gură. Aproape că-mi venea să mă reped la el și să i-o smulg din mână, dar n-am făcut-o. Eram curioasă. Oare cum avea să reacționeze?

Avea s-o scuipe? Să i se facă greață? Avea să arunce prăjitura cât colo, iar pe urmă avea să mă arunce și pe mine afară?

A mestecat încet. Chipul lui nu trăda nicio emoție.

— Ei? Ce părere ai? am spus cu entuziasm fals. E bun?

— Tu le-ai făcut?

— Da.

— Tu ai făcut prăjiturile *red velvet* și... pe astea?

Mi-am mușcat buza de jos.

— Îm-hm.

Nu-l puteam privi în ochi. Nu mă pricepeam deloc să mint și nici să-mi compun expresii faciale false.

— Prăjiturile sunt OK, mi-a răspuns Alex, în cele din urmă.

Brusc, am ridicat capul.

— Ce?!

Prăjiturile nu erau bune; erau *dezgustătoare*. Încercasem și eu una. Aproape că vomitasem. Sparanghelul și usturoiul *nu* se potrivesc împreună.

Alex a terminat de mestecat, a înghițit și și-a scuturat firimiturile de pe mâini.

— Sunt OK, a repetat. Te rog să mă scuzi. Ședința mea stă să-nceapă.

M-a lăsat singură în living, cu gura căscată.

Am luat o prăjitură din coș și am ciugulit din ea, să verific...

Bleah! Mi-a venit să vomit. Am fugit în bucătărie, unde am scuipat abominația mea culinară, apoi mi-am clătit gura cu apă de la chiuvetă, ca să scap de gust.

Probabil că papilele gustative ale lui Alex erau defecte. Nicio persoană normală nu ar fi fost în stare să înghită prăjiturile mele fără să se strâmbe.

Am ajuns la singura concluzie care avea logică.

— În mod clar, Alex e un robot.

ETAPA DEZGUST A EȘUAT.

OPERAȚIUNEA EMOȚIE: ETAPA FERICIRE.

Ce îi face fericiți pe bărbați?

Întrebarea asta mă frământase mult timp înainte să încep a treia etapă OE. Majoritatea lucrurilor care i-ar face fericiți pe bărbați nu i se aplicau nici lui Alex și nici situației mele.

Banii? Avea destui.

Satisfacția la locul de muncă? Nu puteam face nimic în legătură cu asta.

Timpul petrecut cu prietenii? Din câte știam, Josh era singurul prieten al lui Alex și eram convinsă că lui Alex nu prea îi plăcea să aibă companie. Probabil că-i antipatiza pe majoritatea oamenilor.

Sex? Nu aveam să fac sex cu el de dragul unui experiment. De fapt, n-aș fi făcut-o pentru niciun alt motiv, chiar dacă mi-ar fi împboldit curiozitatea.

Iubirea? Ha! Păi... Alex Volkov să se îndrăgostească? Sigur, cum să nu!

Jules sugerase să-i fac sex oral, dar ăsta tot sex este, așa că l-am eliminat de pe listă.

După ce mi-am bătut capul zile întregi, în cele din urmă am găsit o idee care *era posibil* să funcționeze. Poate că nu avea să-l facă fericit cu adevărat, dar l-ar fi ajutat să se relaxeze și să râdă puțin.

Rămâne de văzut.

Alex se holba la iarbă de parcă ar fi fost o groapă plină cu norni.

— Nu-mi place să stau pe pământ, a declarat el. E incomod și neigienic.

— Ba nu. Cum să fie neigienic?

Am întins o pătură pe iarbă și am pus coșul de picnic deasupra, astfel încât să n-o măture vântul. Îl convinsesem să mergem la picnic în parcul Meridian Hill. Când îi propusesem asta, Alex se uitase la mine de parcă îmi crescuseră brusc încă două capete, dar a acceptat.

Dacă n-ar fi fost așa de morocănos, ne-am fi putut bucura de ultimele zile de vară.

— Probabil că toți câinii s-au pișat în iarba asta, mi-a zis Alex.

M-am strâmbat.

— De-aia avem pătură. *Stai jos!*

Alex a oftat și s-a așezat. Părea foarte nemulțumit.

Am scos mâncarea din coș: paste de vară (preferatele mele), rulouri cu homar (preferatele lui Alex, după cum susținea Josh), fructe asortate, brânză și biscuiți, limonadă cu căpșuni și, bineînțeles, prăjiturile mele *red velvet*, care păreau să-i placă.

Mi-am întins brațele deasupra capului, bucurându-mă de soare.

— E mult mai bine să fim aici decât să stăm închiși în casă. r proaspăt, mâncare bună... Nu te simți mai fericit?

— Nu. Peste tot sunt copii care țipă și o muscă tocmai a ate- at în salata ta.

Ale naibii muște! Am scos-o repede din salată.

Alex a ridicat dintr-o sprânceană.

— De ce am venit aici, Ava?

— Încerc să te fac să te relaxezi, dar tu nu mă ajuți deloc.

Am ridicat brațele în aer, cu un gest de exasperare.

— Știi chestia aia magică pe care ai făcut-o acasă la tine, când e-am uitat la filme? Se cheamă „*râs*”. Ai reușit să râzi o dată, eci poți s-o faci din nou. Haide! l-am încurajat. Sigur trebuie ă fi rămas o brumă de sentimente pozitive pe undeva, în adân- ul tău.

Se holba la mine de parcă eram nebună.

Tocmai în clipa asta un câine s-a apropiat și a urinat pe pantofii lui Alex.

ETAPA FERICIRE A EȘUAT.

OPERAȚIUNEA EMOȚIE: ETAPA FRICĂ.

Ne împotmoliserăm toate.

Niciuna dintre noi nu găsise nici măcar un singur lucru capabil să-i inspire frică lui Alex, fără să apelăm la chestii ilegale sau deplasate.

Jules, pe care nu o deranja să jongleze cu lucruri „deplasate” la fel de mult cum ne deranja pe noi, a propus în glumă — de fapt, speram că glumește — să mă prefac că-l jefuiesc pe Alex sub amenințarea cuțitului. Dar apoi Stella a subliniat că exista o mare probabilitate ca Alex să întoarcă tonul împotriva mea și să mă ucidă înainte să-și dea seama că era o farsă.

Am fost de acord cu ea.

Eram prea tânără ca să mor, așa că am abandonat orice idee care implica vreo confruntare fizică.

Dar fiind că nu am găsit nicio idee strălucită, am apelat la ultima mea soluție: Josh.

Vorbeam pe FaceTime în fiecare săptămână, povestind despre ce se mai petrecea în viața noastră. În clipa asta, Josh îmi povestea despre noua sa „prietenă de așternut".

Pe bune?!

Evident că Josh găsea femei atrăgătoare chiar și într-un sat mic din America Centrală, în timp ce era medic voluntar.

— Cum e posibil? l-am întrebat. Sunt mai puțin de o sută de locuitori în satul ăla!

Căutasem pe Google, după ce Josh își anunțase plecarea.

— Ce pot să-ți zic? Sunt plin de farmec, mi-a spus frate-miu. Oriunde mă duc, femeile se țin după mine.

— Cred că era acolo înaintea ta, deșteptule! Sper că nu-ți neglijezi munca pentru noua ta „prietenă".

— Ce naiba, Ava? Spune-mi că glumești!

Am ridicat împăciuitor mâinile în aer.

— Da, da, glumesc. Nu te agita.

Deși fratele meu era mereu ca un câine în călduri, își lua munca în serios. Eu trebuia să mă spetesc ca să iau o notă de zece, dar el era unul dintre oamenii ăia enervanți care nu au nevoie să învețe mult pentru a fi foarte buni la școală. Adora slujba de medic și îi plăcea mult să-i ajute pe ceilalți. Chiar și când eram mici, el mă bandaja când îmi juleam genunchii. Tot el căutase moduri de-a mă ajuta să scap de coșmarurile mele, în timp ce tatăl nostru se îngropa în muncă.

De-asta îi permiteam lui Josh să se poarte așa de protector cu mine. Chiar dacă era al naibii de enervant, Josh era un frate foarte bun.

Nu i-o spusesem niciodată. Dacă s-ar mai fi umflat mult în pene, n-ar mai fi fost capabil să meargă.

Am încercat să par nepăsătoare. Mi-am făcut de lucru cu mâneca bluzei mele.

— Apropo... Se apropie Halloweenul și mă gândeam să-i fac o farsă lui Alex. Ce îl sperie? Clovnii, păianjenii, înălțimile?

Josh a devenit bănuitor.

— Halloweenul o să fie abia peste două luni.

— Da, dar vreau să mă pregătesc din timp.

— Hmm...

— Zi odată, că îmbătrânesc aici!

— Taci, Ava! Știi cât de greu e să găsești ceva care să-l sperie pe Alex? Îl cunosc de opt ani, dar nu l-am văzut niciodată speriat.

Am rămas cu gura căscată. *Fir-ar să fie!*

Josh a ridicat din umeri.

— Ai putea încerca cu chestiile pe care oamenii le urăsc cel mai frecvent, dar mă îndoiesc c-o să funcționeze. Odată, când eram amândoi într-o drumeție, am dat peste un urs, iar ticălosul de Alex nici măcar n-a clipit. A stat pe loc, plictisit și enervat, până când ursul a plecat. Nu funcționează nici dacă încerci să-l iei prin surprindere. Crede-mă, am vrut de multe ori să-i fac farse, dar am dat-o-n bară de fiecare dată.

— E bine de știut.

Poate că etapa asta n-avea niciun rost. Dacă Josh, care îl cunoștea pe Alex mai bine decât oricine, nu-l putea speria, atunci nimeni nu avea să reușească.

Josh mi-a aruncat o privire bănuitoare.

— A fost ideea ta sau a roșcatei?

— Păi... a mea.

— Ce vrăjeală! a pufnit Josh. Nu-mi spune că lui Jules încă îi place de Alex! Tipul ăsta n-a avut niciodată o relație și nici n-o să aibă vreodată. În plus, le-o trage doar anumitor femei.

Muream de curiozitate să întreb cine sunt acele „anumite femei", dar nu puteam întreba fără să pară că sunt interesată de Alex.

— Nu cred că lui Jules i-a *plăcut* vreodată de el, am spus. Pur și simplu crede că Alex e sexy.

Frate-miu și-a trecut degetele prin păr.

— Mă rog. Hei, mâine mă trezesc dis-de-dimineață, deci mă duc să mă culc. Anunță-mă dacă reușești să-i faci o farsă și filmează totul! Mi-ar prinde bine să mai râd puțin.

— Sigur.

Îmi făceam griji pentru el. Îmi dădeam seama că Josh era obosit, în ciuda glumelor și comentariilor lui sarcastice. Avea cearcăne și părea încordat. În ultimele discuții purtate pe FaceTime, mă rugase să încheiem destul de repede, deși de obicei putea să stea treaz toată noaptea ca să vorbească despre nimicuri stupide. Odată, a turuit despre adidașii lui noi până la trei dimineața.

— Odihnește-te, Josh! Dacă mă obligi să zbor până în America Centrală ca să-ți trag una după ceafă, n-o să-mi convină.

— Ha! a pufnit el. Ai avea tu să-mi tragi una.

— Noapte bună, Joshy!

— Nu-mi spune așa! Noapte bună!

După ce am închis telefonul, am scos lista Operațiunii Emoție și am tăiat cu o linie etapa a treia.

ETAPA FRICĂ: PUSĂ ÎN AȘTEPTARE
(PE TERMEN NEDEFINIT).

12

AVA

— Experimentul a fost un eșec, dar bine că s-a terminat. Slavă Domnului!

Mi-am băut restul de Cranberry vodka. Trăsesem de ea atât de mult, că se topise gheața, iar acum băutura avea gust de apă amestecată cu zeamă de fructe.

Bridget părea dezamăgită.

— Păcat! Abia așteptam să-l văd pe Alex pierzându-și cumpătul.

— Încă există speranță, a intervenit Jules, fluturând un deget în aer. Experimentul nu s-a încheiat.

M-a cuprins neliniștea.

— Ba da. Am căzut toate de acord c-o să fie patru etape: tristețe, dezgust, fericire și frică.

Ochii căprui ai lui Jules au scânteiat poznaș.

— Sunt *cinci* etape. Ultima e gelozia, ai uitat?

— N-am fost de acord cu etapa asta.

Eram toate la The Crypt, cel mai popular bar din afara campusului Thayer. Stabiliserăm să organizăm o ultimă ieșire înainte de luni, când aveau să înceapă cursurile. Studenții începuseră

să revină în campus, iar barul era mult mai aglomerat decât la începutul verii.

— Dar e cea mai nostimă etapă! a insistat Jules.

— N-o să...

— Ava!

Am înțepenit când am auzit *acea* voce pronunțându-mi numele. Vocea care obișnuia să-mi șoptească noaptea că mă iubește. Vocea pe care nu o mai auzisem de două luni, de când el apăruse în fața galeriei McCann, într-o zi de iulie, și îmi ceruse să vorbim.

M-am răsucit. Ochii lui căprui-deschis i-au întâlnit pe ai mei.

Liam era arătos și pus la punct, ca întotdeauna. Purta un tricou bleumarin, cu guler, și pantaloni kaki. Se tunsese. Dispăruseră buclele moi, prin care altădată îmi plăcuse să-mi răsfir degetele. Acum părul lui blond era mai scurt.

Cu colțul ochiului, am zărit reacția prietenelor mele la apariția lui neașteptată: neliniște pe fața Stellei, agitație pe cea a lui Bridget, furie pe a lui Jules.

— Ce cauți aici? l-am întrebat.

Mi-am spus că n-am de ce să mă tem. Eram în public, în mijlocul unui bar aglomerat, înconjurată de prietenele mele și de Booth, care îl privea pe Liam de parcă avea chef să dea cu el de pământ.

Eram în siguranță.

Și totuși mă simțeam neliniștită. Crezusem că Liam renunțase la încercarea de-a mă cuceri din nou, dar acum se uita la mine de parcă nimic nu s-ar fi schimbat. De parcă nu l-aș fi prins cu pantalonii în vine, trăgându-i-o unei blonde, în noaptea în care pretinsese că are „febră". Mersesem la el acasă, sperând să-l surprind cu supă de pui, dar eu fusesem cea care avusese parte de o surpriză.

— Putem vorbi, Ava?

— Sunt ocupată.

Răsuflarea lui mirosea a alcool. Nu aveam chef să vorbesc cu Liam nici când era treaz, darămite când era beat.

— Ava, te rog!

— A zis că e ocupată, idiotule! s-a răstit Jules.

Liam s-a uitat la ea. Ăștia doi se antipatizaseră de la bun început.

— N-am vorbit cu tine! i-a întors-o el.

Jules a sărit la el:

— O să vezi tu ce-o să...

M-am ridicat de pe scaun.

— Ai cinci minute la dispoziție, i-am zis lui Liam.

Prietenele mele au vorbit toate în același timp:

— Ce...?

— Ava...

— Ești sigură?

Am dat aprobator din cap.

— Da. Mă întorc în cinci minute. Dacă nu... Puteți veni după mine cu torțe și furci.

Dacă refuzam să vorbesc cu el, era în stare să mă bată la cap toată noaptea. Voiam să terminăm cât mai repede cu tărășenia asta.

— Eu o să vin nu doar cu torțe și furci, a mârâit Booth.

Liam a tresărit.

Am ieșit amândoi din bar. Mi-am încrucișat brațele la piept.

— Spune repede!

— Vreau să-mi dai încă o șansă, Ava.

— Ți-am spus de o mie de ori: nu!

Fața i s-a înroșit de frustrare.

— Scumpo, au trecut *luni întregi*. Ce vrei să fac? Să te implor în genunchi? Nu m-ai pedepsit destul?

— Nu e o pedeapsă.

Deși absolvise facultatea *cum laude*, Liam părea să nu înțeleagă conceptul foarte simplu al refuzului.

— M-ai *înșelat*. Nu-mi pasă cât timp a trecut sau cât de rău îți pare. Nu e acceptabil să mă înșeli și n-o să ne împăcăm.

Frustrarea lui s-a transformat în furie.

— De ce? Ți-ai găsit un alt iubit? a mârâit Liam. Ai la dispoziție o sculă nouă, deci nu mai ai nevoie de mine, nu-i așa? Nu știam că ești așa o târfă.

— Du-te naibii!

Inima mi se zbătea în piept. Liam nu-mi vorbise niciodată atât de urât.

— Cele cinci minute s-au scurs. Conversația s-a terminat.

Am încercat să plec, dar m-a prins de încheietură și m-a tras înapoi.

Îmi simțeam inima cât un purice, dar m-am forțat să rămân calmă.

— Ia mâna de pe mine! am spus printre dinți. O să-ți pară rău.

— Cine e tipul?

Ochii lui Liam aveau o expresie sălbatică. Mi-am dat seama, cu o strângere de inimă, că nu era doar beat, ci și drogat. O combinație periculoasă.

— Spune-mi!

— Nu *există* niciun alt tip, dar chiar dacă ar exista, nu e treaba ta!

Mi-aș fi dorit să am la mine sprayul paralizant. Pentru că nu-l aveam, am recurs la altă mișcare: l-am lovit tare între picioare.

De durere, Liam mi-a dat drumul la mână și s-a îndoit de mijloc.

— Scârbă ce ești! a gâfâit el. O să...

Nu voiam să aud continuarea. Am fugit înapoi în bar. Îmi auzeam pulsul zbătându-mi-se în urechi.

Nu pot să cred ce s-a întâmplat. Liam nu-și pierduse niciodată cumpătul în așa hal. Era insistent și puțin cam nesimțit, dar niciodată nu mă rănise fizic.

Când le-am povestit prietenelor mele ce s-a întâmplat, s-au năpustit afară, ca să-i ceară socoteală lui Liam. El dispăruse, dar starea mea de greață nu.

Ai impresia că știi cu adevărat cum e un om, dar pe urmă se întâmplă ceva care îți demonstrează că nu l-ai cunoscut deloc cu adevărat.

13

ALEX

Gala de caritate pentru absolvenții Academiei Thayer era cel mai cunoscut eveniment al anului. Dar, deși în urma evenimentului se strângeau bani pentru cauze caritabile, de fapt nu era vorba cu adevărat despre caritate, ci despre orgolii.

Participam în fiecare an.

Nu pentru că îmi doream să fiu filantrop sau să-mi amintesc de vremurile bune din facultate, ci pentru că această gală era o adevărată sursă de informații. Printre absolvenții Academiei Thayer se numărau unii dintre cei mai puternici oameni din lume. Anual, în august, toți se adunau în sala de bal a Hotelului Z din Washington. Era o ocazie perfectă să-mi fac relații noi și să adun informații.

— ... accept legea, dar cei din Congres o să-mi pună pielea-n băț...

Mă prefăceam că ascult în timp ce Colton, un fost coleg de-al meu care acum lucra pentru guvern, într-o companie de software, pălăvrăgea ceva legat de niște propuneri legislative în domeniul IT.

Rareori avea ceva interesant de zis, dar tatăl lui deținea un post înalt în cadrul FBI-ului, așa că îl păstram pe Colton în

cercul meu de cunoștințe, pentru eventualitatea în care aș fi avut nevoie de el.

Dintotdeauna mizasem pe jocul cu bătaie lungă, cel care se măsoară nu în săptămâni sau în luni, ci în ani. Zeci de ani.

Până și cele mai mici semințe se pot transforma în stejari puternici.

E un concept simplu, pe care foarte mulți nu îl înțeleg deoarece urmăresc satisfacția pe termen scurt. De-asta majoritatea oamenilor nu reușesc în viață. Își petrec timpul lenevind și amânând — *„o s-o fac într-o zi"* —, când, de fapt, pregătirile ar fi trebuit începute de mult.

— ... această problemă de IP cu China...

Colton a tăcut dintr-odată. *Slavă Domnului!* Dacă eram nevoit să-i ascult vocea pițigăiată încă o secundă, m-aș fi îndreptat spre bar și mi-aș fi băgat în ochi o furculiță.

O expresie flămândă a apărut pe fața lui. Se uita peste umărul meu.

— Cine-i tipa *aia*, Alex? E *al naibii de sexy*.

Vocea îi era la fel de flămândă precum expresia.

— N-am mai văzut-o până acum. O cunoști?

M-am răsucit, cuprins de curiozitate. Mi-a luat o secundă să mă prind care fată îi atrăsese atenția. Colton era un afemeiat notoriu, la fel ca Josh.

Când am găsit sursa încântării lui Colton, mușchii mi s-au încordat. Am strâns între degete piciorului paharului de șampanie, suficient de tare încât cristalul se putea sfărâma în orice moment.

Fata parcă plutea pe pardoseala sălii de bal. Trupul ei mlădios era acoperit de o rochie elegantă, aurie, care aluneca frumos peste rotunjimile ei. Își aranjase părul într-o coafură sofisticată, care îi lăsa la vedere gâtul lung, ca de lebădă, și umerii catifelați.

Ochi întunecați. Piele bronzată. Buze roșii. Toată numai un zâmbet, ca o rază de soare. Habar n-avea că pășise într-un cuib de viespi.

O zeiță care intră pe porțile iadului, fără să știe.

Maxilarul mi-a zvâcnit.

Ce *naiba* căuta Ava la gală, îmbrăcată cu rochia asta? Încă nu absolvise Academia Thayer. N-ar fi trebuit să fie aici.

Îmi venea să le scot ochii bărbaților care se holbau la ea disperați. Toți cei din salon o devorau din priviri, inclusiv Colton. Dacă nu-și băga iute limba înapoi în gură, plănuiam să i-o tai.

L-am lăsat să saliveze și m-am apropiat de Ava cu pași furioși și hotărâți.

Brusc, cineva mi-a tăiat calea.

I-am recunoscut parfumul înainte să-i văd fața, iar mușchii mi s-au încordat și mai mult.

— Alex! a zis Madeline cu glas mieros. N-am mai vorbit de mult.

Rochia stacojie se asorta cu rujul ei. Părul blond i se revărsa în valuri pe umeri. Eram suficient de aproape încât puteam să văd conturul sfârcurilor prin materialul mătăsos al rochiei.

Altădată, imaginea asta m-ar fi excitat. Acum era ca și cum Madeline purta un sac de cartofi; ținuta ei și zâmbetul seducător nu-mi stârneau nicio reacție.

— Am fost ocupat.

Am ocolit-o. Mi-a luat-o înainte și mi-a ațiнut calea din nou.

— Încă nu te-ai revanșat pentru întâlnirea noastră anulată.

Și-a trecut vârfurile degetelor de-a lungul brațului meu. O atingere ușoară, însă îndelung exersată, menită să-l facă pe cel atins să-și dorească mai mult.

Eu nu voiam decât să se dea la o parte din calea mea.

Ochii mei s-au îndreptat din nou spre Ava. Enervarea mea a crescut când l-am văzut pe Colton lângă ea. Cum naiba ajunsese acolo așa de repede? Odată, în facultate, jucasem baschet cu el. Omul ăsta era mai lent decât o țestoasă anesteziată.

— Și nici n-o să-mi iau revanșa, am prevenit-o.

I-am dat mâna deoparte.

— A fost distractiv, Madeline, dar e timpul ca drumurile noastre să se despartă.

A căpătat o expresie uimită, care s-a transformat pe loc într-o mască de furie.

— Te *desparți* de mine?

— Ca să ne despărțim, mai întâi ar fi trebuit să fim împreună.

Am dat din cap înspre un bărbat care se holba la fundul ei.

— Congresmanul ăla pare interesat de tine. Ce-ar fi să te duci să-l saluți?

Madeline s-a înroșit.

— Nu sunt prostituată, a mârâit ea printre dinți. Nu mă poți pasa altui bărbat când te saturi de mine. Nu, noi doi *nu* am terminat-o. O să te-anunț eu când o s-o rupem. Sunt Madeline Hauss, ce dracu'!

— Greșești. Într-un fel sau altul, toți suntem prostituate.

I-am adresat un zâmbet glacial.

— Madeline, având în vedere că ne știm de ceva timp, te voi ierta pentru că mi-am vorbit pe un asemenea ton. Dar, dacă mă mai cauți, o să afli pe pielea ta cum mi-am câștigat reputația de om nemilos. Dacă e nevoie, pot să distrug și femei.

Din punctul meu de vedere, conversația asta se terminase.

Am lăsat-o în urmă și m-am îndepărtat, iritat de întrerupere. Scena care mă aștepta pe ringul de dans m-a înfuriat.

Ava și Colton se legănau pe muzica trupei care cânta live. Mâinile lui se sprijineau pe șoldurile lui Ava. Cu fiecare secundă, palmele lui păreau să coboare tot mai mult.

Am ajuns lângă ei. Ava râdea. Râsetul ei era asemenea unor clopoței de argint. Zvâcnetul din maxilarul meu s-a înteșit.

Colton nu merita să-i audă râsul.

— Ce-i așa de amuzant? am întrebat, mascându-mi furia sub o expresie de indiferență.

Când m-a văzut, ochii lui Ava s-au umplut de uimire și neliniște.

Perfect!

Ar trebui să fie precaută. Ar trebui să fie acasă, în siguranță, în loc să danseze cu fustangiul de Colton și să-l lase s-o atingă.

— I-am spus o glumă, a explicat Colton.

Colton a chicotit, aruncându-mi o privire de avertizare. *De ce-mi stai în cale, omule?* Eram tentat să-i rup fiecare osciot pentru că o atingea așa.

— Dacă nu te superi, Alex, noi dansăm.

— De fapt — i-am zis lui Colton —, e rândul meu.

M-am strecurat între ei și l-am desprins de Ava cu un gest cam brutal. Colton a tresărit.

— Se pare că trebuie să pleci mai devreme de la gală. Afacerile te așteaptă.

Și-a încrețit fruntea.

— Eu...

Ochii lui rătăceau între mine și Ava, care ne privea la rândul ei. Apoi, judecând după expresia de pe moaca lui, i-a picat fisa. Deci, până la urmă, nu era chiar așa de încet la minte.

— A, ai dreptate! Scuze, omule! Am uitat. Am ceva de făcut.

— O să luăm prânzul împreună, într-o zi, i-am spus. La Valhalla.

Nu stricam o relație decât dacă era vorba despre un rival în afaceri sau era neapărat necesar. *Semințe mici. Stejari puternici.*

Valhalla era cel mai exclusivist club privat din D.C. Își limita numărul de membri la o sută. În fiecare trimestru fiscal, membrilor li se permitea să aducă un oaspete la club, ca să ia masa acolo. Tocmai îi oferisem lui Colton o ocazie nesperată.

A făcut ochii mari.

— O, da! a bâiguit el, încercând zadarnic să-și ascundă încântarea din voce. Mi-ar plăcea.

— Noapte bună, Colton!

Îl trimiteam la plimbare și, totodată, îl avertizam că era timpul să-și ia tălpășița.

Colton a plecat repede, iar eu mi-am îndreptat nemulțumirea înspre Ava. Dansam împreună. Eram foarte aproape de ea. Vedeam felul în care luminile candelabrelor se reflectau în ochii ei, aidoma unor raze minuscule de stele străbătând noaptea.

Buzele ei s-au întredeschis, ispititoare și umede. M-a cuprins o dorință nebună de-a afla dacă erau la fel de dulci pe cât păreau.

— Mi-ai pus pe fugă partenerul de dans, m-a dojenit ea.

Tonul ei era neliniștit.

Scula mea a zvâcnit.

Am strâns din dinți și mi-am întețit strânsoarea pe trupul ei până când Ava a exclamat de durere.

— Colton nu e un partener de dans. E un afemeiat și un nemernic. Dacă știi ce-i bine pentru tine, stai departe de el!

Ar fi fost în interesul ei să stea departe și de mine. Îmi dădeam seama prea bine de ironia situației. *Dar-ar și Ava de ce*

sunt în Washington...

La naiba! Ipocrizia nu mă deranja. Nu se număra nici măcar printre primele zece cele mai urâte trăsături de caracter ale mele.

Razele de stele din privirea ei s-au transformat într-o văpaie care scânteia sfidător.

— N-ai de unde să știi ce-i mai bine pentru mine, Alex. Nu mă cunoști deloc.

— Serios?!

Am condus-o spre capătul opus al ringului. Pielea mi se înfiora din cauza atmosferei electrizante care plutea între noi. Sute de ace îmi străpungeau carnea, căutând o slăbiciune, o fisură, o cale de acces, oricât de mică, prin care ar fi putut să se strecoare în mine și să-mi trezească inima de mult moartă și rece.

— Da, serios! Nu știu ce-ți spune Josh despre mine sau dacă îți spune ceva, dar te asigur că habar n-ai ce vreau sau ce-i bine pentru mine.

M-am oprit brusc, iar ea s-a împiedicat și s-a izbit de pieptul meu. Am apucat-o de bărbie și am silit-o să ridice privirea spre mine.

— Pune-mă la încercare, Ava! O să vezi dacă te cunosc sau nu.

Ava respira iute și superficial.

— Care-i culoarea mea preferată?

— Galbenul.

— Aroma mea preferată de înghețată?

— Ciocolata cu mentă.

Pieptul i se zbuciuma.

— Anotimpul meu preferat?

— Vara, pentru că e cald, soare și totul e verde. Dar, în secret, te fascinează iarna.

M-am aplecat spre ea până când parfumul ei amețitor mi s-a insinuat în nări. I-am șoptit răgușit, pătimaș:

— Iarna îți ațâță partea întunecată a sufletului, întruparea coșmarurilor tale. Anotimpul ăsta însumează toate temerile tale. De aceea îți place. Frica te face să te simți vie.

Trupa cânta, iar oamenii din jurul nostru dansau, dar în mica noastră lume era tăcere, cu excepția respirațiilor noastre îngreunate.

Ava tremura sub atingerea mea.

— De unde știi toate astea?

— E treaba mea să știu multe. Observ. Privesc. Îmi amintesc.

Am cedat dorinței și i-am atins buzele cu degetul meu mare. Un fior ne-a străbătut pe amândoi. Corpurile noastre erau atât de sincronizate, încât au reacționat la fel, în același timp. Mi-am coborât degetul și i-am strâns mai tare bărbia.

— Astea sunt întrebări ușoare, Rază de Soare. Întreabă-mă ceva mai greu!

S-a uitat lung la mine. Sub luminile sălii de bal, ochii ei aveau nuanța ciocolatei calde.

— Bine. Ce-mi doresc eu, Alex?

O întrebare periculoasă, încărcată de sensuri ascunse.

Oamenii își doresc o mulțime de lucruri, dar în fiecare inimă bate o singură dorință adevărată. Un lucru care ne modelează fiecare gând și fiecare acțiune.

Adevărata mea dorință era răzbunarea. Răzbunare arzătoare, crudă, însetată de sânge. Înflorise din cadavrele familiei mele, mi se întipărise în pielea și în sufletul meu, până când păcatele mele nu mai erau ale mele, ci ale noastre: ale mele și ale răzbunării, două umbre mergând pe aceeași cale întortocheată.

Ava era diferită. În momentul în care o văzusem pentru prima dată, în urmă cu opt ani, cu fața strălucitoare și cu un zâmbet cald și binevoitor, am știut care era adevărata ei dorință.

I-am răspuns:

— Iubirea.

Cuvântul a plutit între noi.

— Iubire profundă, durabilă, necondiționată. O dorești atât de mult, încât ești dispusă să trăiești pentru ea.

Majoritatea oamenilor au impresia că cel mai mare sacrificiu pe care l-ar putea face este să moară pentru un anumit lucru. Se înșală. Cel mai mare sacrificiu pe care l-ar putea face un om este să *trăiască* pentru un lucru, să se lase mistuit de el până când se transformă într-o ființă străină, de nerecunoscut. Moartea e uitare; viața e realitatea, cel mai dur adevăr care a existat vreodată.

Am continuat:

— Îți dorești iubire atât de mult, încât ai accepta orice, ai crede în oricine ca să ai parte de ea. Încă o favoare, încă un gest amabil... Și poate că omul ăla îți va oferi dragostea pe care o dorești cu atâta disperare, c-ai fi în stare de orice păcat ca s-o obții.

Tonul meu era mușcător. Conversația luase o turnură neplăcută. Cuvintele mele erau aspre, brutale.

Ceea ce admiram mai mult la Ava era totodată ceea ce uram la ea. Întunericul tânjește atât de mult după lumină, încât vrea s-o distrugă. Aici, în sala de bal, în vreme ce o țineam pe Ava în brațe și scula mea zvâcnea dureros, acest lucru mi s-a dezvăluit mai limpede ca oricând.

Detestam să știu cât de mult o doream, detestam faptul că nu era suficient de inteligentă încât să fugă de mine cât încă mai era cu putință.

Deși, dacă e să fim sinceri, deja era prea târziu.

Ava era a mea. Doar că n-o știa încă.

Nu pricepusem asta decât când o văzusem în brațele lui Colton, când fiecare fibră din corpul meu îmi urla să o smulg de lângă el. Să revendic ce-mi aparținea.

Mă așteptam ca Ava să se enerveze, să plângă sau să fugă. În schimb, s-a uitat la mine și a spus ceva izbitor:

— Vorbești despre mine sau despre tine?

Aproape că am râs. Întrebarea ei era ridicolă.

— Cred că mă confuzi cu altcineva, Rază de Soare.

Ava s-a ridicat în vârful picioarelor și mi-a șoptit la ureche:

— Nu mă mai păcălești, Alex Volkov. M-am gândit mult. Văd că știi multe lucruri despre mine. Ai fost de acord să ai grijă de mine, chiar dacă ai fi putut să-l refuzi pe Josh. Ne-am uitat împreună la filme când ai avut impresia că sunt supărată și m-ai lăsat să stau peste noapte în patul tău. Am ajuns la o concluzie. Vrei ca lumea să creadă că nu ai inimă, dar, în realitate, ai una cu mai multe straturi: o inimă de aur închisă într-una de gheață. Ce au în comun toate inimile de aur? Toate tânjesc după iubire.

Am strâns-o și mai tare. Eram furios, și totuși excitat de *încăpățânarea* ei inocentă și încăpățânată.

— Ce ți-am zis eu, *Ava*? Nu-i mai idealiza pe ceilalți!

O doream, dar nu era o dorință dulce și tandră.

Era murdară, urâtă, pătată de sângele de pe mâinile mele și de dorința de-a o trage pe Ava, din lumina ei, în întunericul meu.

— Nu te idealizez, Alex. E adevărat.

Un mârâit mi s-a rostogolit din gâtlej. Mi-am permis s-o mai țin în brațe încă o clipă. Apoi am împins-o.

— Du-te acasă, Ava! N-ai ce căuta aici.

— O să merg acasă când o să vreau eu!

— Termină cu fazele astea!

— Tu să termini să te mai porți ca un nesimțit!

Am luat-o peste picior:

— Adineauri ziceai că am o inimă de aur. Alege, Rază de Soare! Nesimțit sau inimă de aur?

— Chiar și aurul își poate pierde strălucirea, dacă nu ai grijă de el.

Ava s-a dat înapoi, iar eu mi-am înăbușit dorința ridicolă de-a o urma.

— Am plătit bilet ca să particip la gală, Alex. Voi rămâne aici până decid că vreau să plec. Mulțumesc pentru dans!

S-a îndepărtat, lăsându-mă să fierb în tăcere.

Chiar am făcut eforturi s-o ignor pe Ava, deși o tot zăream cu colțul ochiului, ca o scânteiere de aur ce nu voia să dispară. Din fericire pentru toți bărbații din sală, nu a dansat cu nimeni altcineva; a vorbit și a râs cu absolvenții.

Mi-am petrecut noaptea adunând informații de care aveam nevoie dacă doream să extind Archer Group într-un trust, informații despre rivalii mei, despre prieteni și inamici.

Tocmai terminasem o conversație interesantă cu directorul unei mari companii de consultanță, când am constatat că o pierdusem din ochi pe Ava. Adineauri fusese aici, iar în clipa următoare dispăruse. Douăzeci de minute mai târziu — prea mult timp pentru o pauză de toaletă —, încă nu apăruse.

Era târziu. Poate că plecase acasă. Chiar dacă nu ne despărțiserăm ca doi prieteni, voiam să mă asigur că ajungea acasă în siguranță. Pentru orice eventualitate.

Eram în drum spre ieșire când am auzit un zgomot din cămăruța de lângă sala de bal. Camera aia servea drept garderobă pentru poșetele și hainele oaspeților.

— *Dă-mi drumul!*

Am încremenit. Sângele mi-a înghețat în vine. Am deschis ușa. Gheața s-a transformat în flăcări.

Liam, fostul iubit al lui Ava — și care avea să moară în curând, de mâna mea —, o ținea țintuită de perete, cu încheieturile deasupra capului. N-au observat că apărusem în prag.

— Ai zis că nu ai pe altcineva, a bolborosit Liam. Dar te-am văzut dansând și vorbind cu *el*. Ai mințit, Ava. De ce m-ai mințit?

— Ești nebun!

Ochii ei aruncau flăcări.

— Dă-mi drumul! Vorbesc serios. Vrei să repetăm faza de săptămâna trecută?

Săptămâna trecută? Ce *naiba* se întâmplase săptămâna trecută?

Idiotul a început să se milogească.

— Dar te iubesc! De ce nu vrei să mă iubești și tu? Am făcut o simplă greșeală, iubito.

Și-a apăsat corpul de al ei, împiedicând-o să se miște. Focul mă pârjolea pe dinăuntru. M-am apropiat. Zgomotul pașilor mei era înăbușit de covorul gros.

— Încă mă *iubești*, scumpo. Știu că-i așa.

— Ai trei secunde să te miști, l-a avertizat Ava. Dacă nu, să știi că nu răspund de faptele mele.

O explozie de mândrie m-a străbătut când am auzit tonul ei oțelit. *Bravo!*

— Unu... doi... trei.

Ava i-a tras un cap în nas. Liam a urlat și s-a împleticit în spate. Se ținea de nasul însângerat.

— Mi-ai spart nasul! s-a răstit. Ai căutat-o cu lumânarea, curvo!

S-a repezit spre ea, dar a ajuns doar la jumătatea distanței. L-am înșfăcat de spatele cămășii și l-am tras înapoi.

Ava m-a văzut.

— Alex. Ce...?

— Te superi dacă mă distrez și eu cu voi?

L-am înșfăcat de guler. Mi s-a făcut greață când i-am văzut ochii înlăcrimați și nasul plin de sânge. L-am lovit în burtă.

— Asta-i pentru că ai făcut-o „curvă"!

A urmat o lovitură în falcă.

— Asta-i pentru că ai ținut-o cu forța!

A treia lovitură a aterizat în nasul lui deja suferind.

— Și asta-i pentru că ai înșelat-o!

Am continuat să-l lovesc, lăsând focul furiei să mă mistuie, până când Liam a rămas nemișcat pe podea, iar Ava a trebuit să mă desprindă cu forța de el.

— Alex, oprește-te! O să-l omori!

Mi-am potrivit mânecile, respirând din greu.

— Și așa crezi că poți să mă oprești?

Aș fi fost în stare să-i car pumni toată noaptea, până când nenorocitul s-ar fi transformat într-un morman de carne însângerată și de oase rupte.

Vedeam roșu în fața ochilor. Degetele mi se învinețiseră de la atâtea lovituri.

Mi-am adus aminte cum o țintuise pe Ava de perete, iar furia a izbucnit din nou.

— Lasă-l! Și-a învățat lecția. Dacă te vede cineva, o să ai probleme.

Fața ei era de culoarea porțelanului.

— Te rog! Liam n-o să îndrăznească să depună plângere împotriva ta.

Până la urmă, văzând cât de tare tremura Ava, m-am îndupleca. În ciuda durității pe care o afișase ceva mai devreme, incidentul o zguduise. În plus, avea dreptate: eram norocoși că nimeni nu intrase peste noi. Nu era nevoie să prelungim o seară deja destul de neplăcută.

S-a uitat cu neliniște la trupul inert al lui Liam.

— Ar trebui să chemăm o ambulanță. Dacă e grav rănit?

Bineînțeles că, deși Liam se purtase atât de aiurea, lui Ava încă îi păsa de el. Nu știam dacă trebuia să râd sau s-o scutur puțin ca să-i vină mintea la cap.

— N-o să moară, i-am zis.

Îmi controlasem loviturile astfel încât să fie dureroase, dar nu fatale.

— Se va trezi cu fața învinețită și cu câteva coaste rupte, dar va supraviețui. *Din păcate.*

Îngrijorarea încă nu se ștersese de pe chipul lui Ava.

— Chiar și-așa, ar trebui să chemăm o ambulanță.

Fir-ar a naibii de treabă!

— O să dau un telefon anonim, din mașină.

Aveam în torpedou un telefon cu cartelă preplătită.

Am călăuzit-o spre ieșirea din hotel. Din fericire, nu ne-am intersectat cu nimeni, în afară de portar.

Am fixat-o pe Ava cu privirea.

— Și acum spune-mi ce *naiba* s-a întâmplat cu Liam săptămâna trecută!

14

AVA

ERA FURIOS.

Mânia îl mistuia, pulsa înăuntrul lui. Cu o mână strângea volanul. Cealaltă se sprijinea pe schimbătorul de viteze. Își tot deschidea și își închidea pumnul, de parcă voia să sugrume pe cineva. Strălucirea becurilor de pe străzi îi lumina conturul superb al feței. Rulam în viteză pe străzile întunecate. Gura lui avea o expresie de încordare. Încruntarea nu-i mai părăsea fața.

Când i-am povestit despre incidentul cu Liam, petrecut la intrarea barului The Crypt, forța furiei lui aproape că m-a spulberat.

— N-am pățit nimic, i-am zis, strângându-mi brațele în jurul corpului.

Vocea mea suna ascuțită și nesigură.

— Vorbesc serios.

Replica mea l-a enervat și mai tare.

— Dacă te-ai fi dus la cursul de Krav Maga, așa cum ți-am cerut, Liam nu te-ar fi putut încolți așa.

Vocea lui Alex era blândă, și totuși înspăimântătoare. Mi-am adus aminte de expresia pe care o căpătase chipul lui Alex când

îl lovise pe Liam. Un fior m-a cutreierat pe șira spinării. Nu-mi era teamă că Alex mă va răni, dar mă tulbura să fiu martoră la dezlănțuirea puterii lui formidabile.

— Trebuie să înveți să te protejezi. Dacă ți s-ar fi întâmplat ceva...

— M-am apărat cât se poate de bine.

Am strâns din buze. Nu-l zărisem pe Liam printre invitații la gală, dar erau atât de mulți oameni în sala de bal, încât mi-ar fi fost imposibil să-l disting în mulțime. În sfârșit, Bridget reușise să-mi facă rost de o invitație la bal, ca să pot lua legătura cu un absolvent care fusese bursier al organizației WYP, cu câțiva ani în urmă. Purtaserăm o conversație grozavă. Mă pregăteam să plec și tocmai mă îndreptam spre ieșire, când Liam mă încolțise și mă îmbrâncise în garderobă.

Era drogat. Se vedea limpede după pupilele lui dilatate și după energia lui maniacală. Nu consumase niciodată droguri cât timp fuseserăm împreună — sau cel puțin nu credeam că se drogase. Acum substanța pe care o consumase îl făcea să treacă busc de la accese de furie la stări de tristețe.

În ciuda purtării lui și a lucrurilor urâte pe care mi le spusese, tot îmi părea rău pentru el. Nu mă puteam abține.

Maxilarul lui Alex s-a încordat.

— De data asta, ai reușit să te aperi. Cine știe ce-o să se întâmple data viitoare când vei fi singură?

Am dat să răspund, dar un val de imagini și de sunete mi-a răsărit în minte, amuțindu-mă.

Am aruncat o piatră în lac și am chicotit când am văzut undele care se încrețeau pe suprafața netedă a apei.

Lacul era locul meu preferat de acasă. Docul înainta până în mijlocul apei. Vara, Josh sărea în apă ca o ghiulea, în timp ce tati pescuia, mami citea reviste, iar eu aruncam pietre în lac. Josh mă

tachina mereu fiindcă nu știu să înot — și cu atât mai puțin să sar ca o ghiulea.

Dar aveam să învăț. Mami m-a înscris la lecții de înot și aveam să fiu cel mai bun înotător din lume. Mai bun chiar și decât Josh, care se credea cel mai bun la toate.

O să-i arăt eu...

M-am bosumflat. Se terminase cu verile petrecute cu toții lângă lac.

Tati se mutase și îl luase pe Josh cu el.

Îmi era dor de ei. Uneori mă simțeam singură, mai ales că mama nu se juca des cu mine, la fel ca altădată. Acum țipa la telefon și plângea. Uneori stătea în bucătărie și se uita în gol.

Chestia asta mă întrista. Am încercat s-o înveselesc, am făcut desene pentru ea și chiar i-am dat-o pe Bethany, cea mai frumoasă păpușă pe care o aveam. Dar nu a funcționat. Tot plângea.

Ziua de azi era ceva mai bună. Pentru prima dată de când s-a mutat tata, ne-am jucat pe malul lacului, deci poate că mami se simțea mai bine. S-a dus să caute loțiunea cu protecție solară. Își făcea griji să nu mă aleg cu pistrui și chestii de-astea. Când avea să se întoarcă pe doc, aveam s-o rog să se joace cu mine.

Am luat altă piatră. Era netedă și plată. Sigur avea să stârnească niște unde drăguțe. Mi-am tras brațul în spate, ca să-mi iau avânt, dar apoi am simțit parfumul mamei.

Mi-a distras atenția. Ținta mea și-a schimbat direcția, iar piatra a căzut pe pământ. Mami se întorsese. Acum ne puteam juca.

Am dat să mă răsucesc spre ea, cu un zâmbet larg, știrb — săptămâna trecută îmi căzuse un dinte din față și găsisem cinci dolari sub pernă, de la Zâna Măseluță, ceea ce a fost supertare —, dar apoi mami m-a împins. Am căzut de pe marginea docului, iar țipătul meu a fost înghițit de apă.

Am fost proiectată înapoi în prezent. M-am îndoit de spate. Respiram precipitat. Lacrimile îmi curgeau pe obraji. *Când am început să plâng?*

Plângeam în hohote. Îmi curgea nasul și stomacul mă durea. Dâre sărate mi se prelingeau pe obraji și îmi picurau de pe bărbie pe piept.

Poate că în sfârșit cedasem nervos, iar acum lumea putea să vadă cum sunt pe dinăuntru. Dintotdeauna știusem că nu sunt normală. Nu-mi aduceam aminte de copilăria mea și eram bântuită mereu de coșmaruri. Dar până acum reușisem să mă ascund în spatele zâmbetelor și al râsetelor.

Coșmarurile mele se limitau, de obicei, la orele de somn. Nu mă asaltau niciodată când eram trează.

Poate că valul de adrenalină stârnit de incidentul cu Liam declanșase ceva în creierul meu. Ar fi fost oribil dacă acum trebuia să-mi fac griji și pentru atunci când eram trează.

Mi-am apăsat ochii cu podul palmelor. Îmi pierdusem controlul.

O mână puternică mi-a atins umărul.

Am tresărit, amintindu-mi dintr-odată că nu eram singură. Cineva era martor la criza mea nervoasă umilitoare. Nici nu observasem că Alex parcase pe marginea șoselei.

Fusese furios înainte, însă acum parcă înnebunise. Expresia din ochii lui era sălbatică, iar mușchiul ăla de pe maxilarul lui zvâcnea atât de tare, încât parcă era însuflețit. Nu-l văzusem niciodată în halul ăsta. Da, îl văzusem enervat, iritat. Dar nu *așa*.

De parcă ar fi vrut să ardă lumea din temelii fiindcă mă vedea suferind.

Inima mea naivă a prins aripi. Întrezărea o frântură de speranță. Nimeni nu te privește așa decât dacă-i pasă de tine.

Mi-am dat seama că voiam ca lui Alex Volkov să-i pese de mine. Mi-o doream nespus de mult.

Voiam să-i pese nu din cauza promisiunii pe care i-o făcuse fratelui meu.

Nu era deloc momentul potrivit pentru o asemenea revelație. Eram praf, iar el tocmai îl bătuse măr pe fostul meu iubit.

Am inspirat tremurător și mi-am șters lacrimile cu dosul palmei.

Vocea lui Alex a despicat aerul, ca o lamă de gheață:

— O să-l distrug.

Mi s-a făcut pielea ca de găină și am început să tremur. Dinții îmi clănțăneau.

— O să distrug tot ce-a atins vreodată și tot ce-a iubit vreodată! O să-i nenorocesc, iar cenușa lor va zace la picioarele tale!

Ar fi trebuit să fiu îngrozită de violența abia stăpânită care scăpăra în el, dar, într-un fel ciudat, mă simțeam în siguranță. Mereu mă simțeam în siguranță când eram cu Alex.

Am inspirat adânc.

— Nu plâng din cauza lui Liam. Hai să nu mai vorbim de el! Să nu stricăm și mai mult seara asta, te rog!

Dacă mă mai gândeam mult la ce se întâmplase cu câteva zeci de minute în urmă, aveam să urlu.

Au trecut câteva secunde. Umerii lui Alex s-au relaxat, însă fața lui și-a păstrat expresia încordată.

M-a întrebat:

— Ce vrei să facem?

— Mi-ar prinde bine să mănânc ceva.

Fusesem prea încordată ca să mănânc la gală, iar acum îmi era foame.

— Hai să-ți comandăm niște mâncare plină de grăsimi! Nu ești obsedat de mâncarea sănătoasă, nu?

Corpul lui era atât de bine lucrat, încât Alex părea că trăiește consumând doar proteine și shake-uri cu verdețuri.

A râs scurt.

— Nu, Rază de Soare, nu sunt obsedat de mâncarea sănătoasă.

Zece minute mai târziu, ne-am oprit în fața unui restaurant fast-food.

Perfect!

Când am intrat, toate capetele s-au întors în direcția noastră. Nu vezi în fiecare zi un cuplu îmbrăcat la patru ace care intră într-un local modest. Făcusem tot posibilul să mă aranjez, astfel încât să arăt cât de cât prezentabil înainte de-a coborî din mașină, dar, dat fiind că nu aveam trusa de machiaj la îndemână, nu puteam face mare lucru.

Ceva cald m-a învăluit. Alex își scosese sacoul și mi-l pusese pe umeri.

I-am aruncat o privire întrebătoare.

— E frig, s-a justificat Alex.

S-a uitat urât la un grup de băieți așezați la o masă din apropiere, care se holbau la mine sau, mai bine zis, la sânii mei.

Nu am protestat. Am acceptat sacoul. Chiar era frig, iar rochia nu prea mă acoperea.

Nu am protestat nici când Alex a insistat să ne așezăm în partea din spate a restaurantului, într-un separeu, amândoi cu fața către perete, ca să fiu ferită de ochii celorlalți.

Am comandat de mâncare. Mă foiam, stânjenită de privirea lui pătrunzătoare.

— Spune-mi ce s-a întâmplat adineauri, în mașină!

De data asta, tonul lui era blând, nu amenințător.

— Dacă nu Liam te-a făcut să...

— Mă panichez? Asta vrei să zici?

Mă jucam cu o șuviță de păr. Cu excepția familiei și a celor mai apropiați prieteni, nimeni nu știa despre amintirile mele pierdute sau despre coșmarurile mele. Dar, acum, ceva mă îndemna să-i spun lui Alex adevărul.

— Am avut un fel de flashback. Mi-am amintit ceva ce s-a întâmplat când eram mică.

De ani buni mă amăgeam spunându-mi că am coșmaruri despre evenimente imaginare, nu că retrăiesc frânturi de amintiri, dar acum nu mai puteam să mint.

Am înghițit în sec. Șovăitor, am început să-i povestesc lui Alex despre trecutul meu, despre ce îmi aminteam din copilăria mea. Nu a fost o conversație relaxată, așa cum mi-ar fi plăcut, dar când am terminat de vorbit mă simțeam de zece ori mai ușoară.

— Mi-au spus că mama a fost de vină. Părinții mei treceau printr-un divorț urât și se pare că mama a avut un fel de criză nervoasă și m-a împins în lac, știind că nu pot înota. *M-aș fi înecat* dacă tata n-ar fi venit pe la noi în ziua aia, ca să-i lase mamei niște documente, și n-ar fi văzut ce s-a întâmplat. M-a salvat. După aceea, starea mamei s-a deteriorat și mai mult, până s-a sinucis. Mi-au spus că sunt norocoasă c-am supraviețuit, dar...

Am inspirat tremurător.

— ... câteodată nu mă simt norocoasă.

Alex ascultase răbdător. Ochii i-au strălucit amenințător când a auzit ultima mea replică.

— Nu spune asta, Ava!

— Știu, îmi cam plâng de milă. În legătură cu ce-ai zis adineauri, la gală... că tânjesc după iubire. Ai avut dreptate.

Îmi tremura bărbia. Părea nebunesc: faptul că stăteam într-un restaurant oarecare, față în față cu un bărbat despre care până

acum câteva ore crezusem că nici măcar nu mă place, îmi dădea ghes să-mi exprim cele mai ascunse și mai dureroase gânduri.

Am continuat:

— Mama a încercat să mă omoare. Tata abia dacă-mi acordă atenție. Părinții ar trebui să fie cele mai iubitoare ființe din viața propriilor copii, și totuși...

O lacrimă mi s-a scurs pe obraz. Mi s-a frânt glasul.

— Nu știu cu ce-am greșit. Poate că, dacă m-aș fi străduit mai mult să fiu o fiică bună...

Alex m-a apucat de mână.

— Încetează! Nu te învinovăți pentru greșelile altora!

— Încerc să nu mă învinovățesc, dar...

Încă o inspirație tremurătoare.

— De-aia m-a durut așa de mult când Liam m-a înșelat. Nu eram cu adevărat îndrăgostită de el, așa că nu m-am simțit distrusă, dar Liam a fost încă o persoană care ar fi trebuit să mă iubească, și totuși nu m-a iubit.

Mă durea inima. Dacă nu eu eram problema, atunci de ce mi se tot întâmpla asta? Încercam să fiu o persoană bună — o fiică bună, o iubită bună —, dar, oricât de mult mă străduiam, în cele din urmă sufeream întotdeauna.

Îi aveam alături pe Josh și pe prietenele mele, dar dragostea părinților, dragostea partenerului sunt altceva...

— Liam e un idiot și un nemernic, a zis Alex categoric. Dacă îngădui ca niște oameni inferiori să-ți determine valoarea, nu vei ajunge niciodată mai sus decât îți permite imaginația lor limitată.

S-a aplecat spre mine, cu o expresie plină de concentrare.

— Nu trebuie să te străduiești ca lumea să te iubească, Ava. Iubirea nu se câștigă. Se dă, se oferă.

Inima îmi bubuia în piept.

— Nu mi-am închipuit că tu crezi în dragoste, Alex.

— Eu, personal, nu cred în ea. Dar iubirea e ca banii: valoarea ei e stabilită de cei care cred în ea. Și e clar că tu crezi în iubire.

Deși perspectiva lui Alex asupra iubirii era una foarte cinică, i-am apreciat sinceritatea.

— Mulțumesc, Alex! Pentru că m-ai ascultat și... pentru tot.

Mâna i s-a desprins de a mea. Îmi lipsea căldura lui.

— Dacă vrei cu adevărat să-mi mulțumești, o să te duci la un curs de Krav Maga.

Alex și-a arcuit o sprânceană, iar eu am râs ușor, recunoscătoare că schimbase subiectul. Fusese o noapte grea.

M-am învoit:

— Bine, dar în schimb trebuie să-mi pozezi pentru un portret.

Ideea mi-a venit dintr-un capriciu, dar, cu cât mă gândeam mai mult la ea, cu atât realizam că niciodată nu-mi dorisem să fotografiez pe cineva atât de mult cât îmi doream să-l fotografiez pe Alex. Voiam să desprind, una câte una, straturile ființei lui și să dezvălui focul care ardea în acel piept frumos și rece.

Nările lui au fremătat.

— Văd că încerci să negociezi cu mine.

— Da.

Mi-am ținut respirația, sperând și rugându-mă să accepte.

— Bine. O singură ședință!

Nu mi-am putut reține zâmbetul.

Aveam dreptate. Alex Volkov avea o inimă cu multe straturi.

15

AVA

Zile la rând m-am întrebat dacă ar fi fost bine să-l fotografiez pe Alex într-un studio foto sau în natură.

Îmi tratam cu seriozitate toate ședințele foto, dar aceasta părea diferită. Era mai intimă. Presimțeam că avea să-mi schimbe viața, că avea fie puterea de-a mă înălța, fie puterea de-a mă distruge.

Și nu doar pentru că aveam posibilitatea să includ fotografiile acelea în portofoliului meu, pentru a candida la bursa organizației WYP.

L-aș fi avut pe Alex Volkov doar pentru mine, pentru două ore.

Până la urmă, am ales să-l fotografiez într-un studio. Am rezervat un spațiu în corpul de clădire universitar dedicat fotografiei și am așteptat, cu pulsul zvâcnind nebunește, sosirea lui.

Eram mai emoționată decât ar fi fost cazul. Poate că asta se explica prin visul extrem de erotic pe care-l avusesem azi-noapte. Unul în care eu și Alex stăteam în poziții care ar stârni invidia unui contorsionist.

Era de-ajuns să-mi amintesc, că mă înroșeam pe loc.

Pentru a scăpa de imaginile fierbinți din mintea mea, îmi făceam de lucru cu aparatul de fotografiat și mă uitam pe fereastră.

Era septembrie. Copacii începeau să capete nuanțe de toamnă, iar frunzele se învârteau alene în adierea blândă a vântului. Roșii, galbene, portocalii. Un semn vizibil al trecerii de la zilele fierbinți ale verii la frumusețea rece și înghețată a iernii.

O altfel de iarnă a pătruns în încăpere, aducând cu sine un parfum delicios, condimentat.

Silueta elegantă a lui Alex era înveșmântată în negru din cap până-n picioare: pardesiu negru, pantaloni negri, pantofi negri, mănuși negre, din piele — totul contrastând izbitor cu fața lui frumoasă și palidă.

Degetele mele au strâns mai tare aparatul de fotografiat. Latura mea creativă era nerăbdătoare să surprindă misterul lui Alex.

După cum am constatat, cei mai liniștiți și mai rezervați oameni sunt adesea cele mai bune subiecte de portret, deoarece pentru o ședință foto nu li se cere să vorbească; li se cere *să simtă*. Cei care își înăbușă emoțiile în fiecare zi sunt cei mai sensibili și iubesc cel mai profund. Iar cei mai buni fotografi sunt capabili să surprindă fiecare frântură de emoție pe măsură ce iese la iveală și o pot transforma în ceva visceral, cu care publicul se poate identifica. Ceva universal.

Nu ne-am salutat deloc.

Și-a scos haina și mănușile. În prezența lui atmosfera nu era încărcată de un erotism ostentativ, însă *totul* la acest bărbat emana sexualitate: felul în care degetele lui iscusite descheiau fiecare nasture; modul în care umerii și brațele se încordau sub cămașă, în timp ce își atârna pardesiul de cârligul de lângă ușă; felul în care se îndrepta spre mine aidoma unei pantere care își urmărește prada.

Simțeam o fluturare în piept. Am strâns mai tare aparatul de fotografiat, impunându-mi să nu dau înapoi și să nu tremur.

Un val cald mă umplea încet. Fiecare bucățică din corpul meu se preschimba într-o terminație nervoasă, hipersensibilă și trepidând de dorință.

Deși nici măcar nu mă atinsese, eram atât de excitată, încât tremuram. Până acum nu-mi închipuisem că este posibil să te simți așa. Crezusem că se-ntâmplă doar în romane și în filmele de dragoste.

Ochii lui verzi s-au aprins, de parcă Alex știa foarte bine ce efect avea asupra mea, cât de tari îmi erau sfârcurile sub puloverul gros, cât de udă eram între coapse; cât de mult îmi doream să-l devorez, să mă strecor în fisurile din sufletul lui, ca să nu mai fie niciodată singur.

— Unde mă vrei? m-a întrebat.

Pentru prima dată de când îl știam, vocea lui a răsunat dogit.

Tonul lui, de obicei direct și autoritar, devenise mai întunecat, sugerând imagini păcătoase.

Unde îl voiam? Peste tot. Peste mine. Sub mine. În mine.

Mi-am lins buzele. Când privirea lui Alex a coborât spre gura mea, tot corpul mi-a pulsat.

Nu! Nu eram o școlăriță aflată la prima întâlnire. Eram o profesionistă. Acum avea să se desfășoare o ședință foto profesionistă, una la fel ca nenumărate alte ședințe pe care le avusesem în trecut.

Dar sigur că până acum nu dorisem să-mi trântesc subiecții pe podea și să-i călăresc zdravăn.

— E OK dacă te așezi aici, am zis cu voce gâtuită.

I-am făcut semn către scaunul așezat pe un fundal alb, minimalist.

Decorul de azi era simplu. Nu voiam ca vreun obiect de decor să distragă atenția privitorului de la Alex. Nici n-ar fi fost posibil. Prezența lui anula totul în jur.

S-a așezat cu grație. Am verificat setările aparatului și am făcut câteva fotografii de probă. Chiar dacă Alex încă nu poza, fotografiile erau izbitoare datorită trăsăturilor lui superbe și ochilor pătrunzători. Era incredibil de fotogenic.

Mi-am stăpânit dorința mistuitoare și am petrecut următoarea oră încercând să-l fac să iasă din carapace. L-am pus să stea în diverse poziții și l-am încurajat să se relaxeze.

Nu cred că Alex știa ce înseamnă să te relaxezi.

Fotografiile făcute până acum erau frumoase, dar le lipsea emoția. Fără emoție, o fotografie e doar o poză oarecare.

Am încercat să-l ajut să se destindă. Am făcut conversație. Am vorbit despre te miri ce: de la cum e vremea până la cele mai noi vești de la Josh. Cu toate astea, Alex a rămas distant și închis în el.

Am încercat o abordare diferită.

— Povestește-mi cea mai fericită amintire a ta!

Alex a strâns din buze.

— Credeam că facem o ședință foto, nu una de terapie.

L-am tachinat:

— Dacă aș fi făcut psihoterapie, te-aș fi taxat cu cinci sute de dolari pe oră.

— Ai o părere cam bună despre tine.

— Dacă nu-ți permiți să mă ai, să mă anunți!

Am mai făcut câteva fotografii. *În sfârșit*, iată un semn de viață!

Zgomotul obturatorului umplea aerul.

— Scumpo, ca să te am ar fi de-ajuns să pocnesc din degete. Și n-ar trebui să plătesc niciun ban.

Am lăsat aparatul în jos și m-am uitat la el.

— Ce naiba vrea să-nsemne asta?

Un zâmbet de superioritate i-a răsărit pe buze.

— Înseamnă că mă vrei, Ava. Se citește pe fața ta.

Mușchii coapselor mi s-au încordat. Pielea îmi ardea. Aveam senzația că, dintr-o clipă-ntr-alta, aveam să mă transform într-o grămăjoară de cenușă.

— Uite cine altcineva are o părere prea bună despre el însuși! am bâiguit.

Inima mea o luase la goană.

Până acum Alex nu-mi vorbise atât de direct. De obicei respingea orice urmă de atracție care apărea între noi, dar acum zicea că îl doresc.

Avea dreptate.

Alex s-a aplecat spre mine și și-a unit lejer palmele. Grațios, aparent relaxat, dar alert. Aștepta să-i cad în plasă.

— Spune-mi că nu e adevărat! m-a provocat.

Îmi simțeam gâtlejul uscat. Mi-am lins din nou buzele, iar privirea lui s-a concentrat asupra gurii mele. Mișcarea aceasta minusculă, dar inconfundabilă mi-a întărit încrederea în mine și mi-a dat ghes să spun ceva care, în alte împrejurări, n-aș fi avut curajul să spun.

— E adevărat.

Aproape c-am zâmbit văzând uimirea din ochii lui. Nu se așteptase să fiu atât de sinceră.

— Dar și tu mă vrei, Alex. Întrebarea e dacă ți-e frică să recunoști.

Sprâncenele lui s-au ridicat.

S-a grăbit să mă asigure:

— Nu mi-e frică de nimic.

Minciuni! Acum o lună l-aș fi crezut, dar acum înțelegeam. Toată lumea se teme de ceva. Însușirea de a fi om vine la pachet cu teama. În ciuda autocontrolului, în ciuda puterii și influenței de care se bucura, Alex Volkov era minunat, înfricoșător și sfâșietor de uman.

— Asta nu-i un răspuns, l-am dojenit.

M-am apropiat de el. Aparatul foto se legăna, agățat de cureaua de la gâtul meu. Nu s-a clintit nici măcar când degetele mele i-au mângâiat maxilarul.

— Recunoaște că și tu mă vrei!

Nu știam de unde venea îndrăzneala mea. Nu eram ca Jules. Întotdeauna așteptam ca tipii să mă invite să ieșim la o întâlnire. Mă temeam de respingere și eram prea timidă ca să fac prima mișcare.

Dar aveam impresia că, dacă așteptam ca Alex să facă prima mișcare, era posibil să aștept la nesfârșit.

Venise timpul să acționez.

— Dacă te-aș fi vrut, ai fi fost deja a mea, a spus Alex cu falsă blândețe.

— Poate că ești prea speriat.

Mă jucam cu focul, dar era mai bine decât să aștept la infinit.

Am înțepenit când degetele lui mi-au coborât pe gât și pe umăr. Buzele lui au schițat un zâmbet.

— Ce faci? Ai emoții? Am crezut că asta vrei, m-a tachinat el.

Mâna a coborât mai mult, mai aproape de rotunjimea unui sân. Gheața din ochii lui s-a topit brusc, dezvăluind o mare de flăcări.

Mi se învârtea capul. Sfârcurile mi s-au întărit instantaneu. Îmi simțeam pulsul zvâcnind în tot corpul. Cumva, era *mai rău* că nu mă atingea acolo unde îmi doream cu ardoare să mă atingă. Nerăbdarea îmi ascuțea simțurile. Pe pielea mea dogorau atingeri fantomatice.

— Nu asta am vrut să spun! am șuierat.

O, Doamne! Cât de jenant! Ce naiba fusese în capul meu? Doar nu eram o femeie fatală sau... orice ar fi însemnat asta.

Nu mai puteam gândi limpede.

Alex și-a trecut degetul mare peste un sân, iar eu am gemut. *Am gemut*, stârnită de o atingere care a durat mai puțin de două secunde!

Îmi venea să mor de rușine.

Pupilele lui s-au dilatat până când în irisurile verzi s-au aprins focuri de jad. Și-a retras mâna.

— Termină ședința foto, Ava!

Asprimea din vocea lui îmi zgâria auzul.

— Poftim?

Schimbarea lui bruscă de atitudine m-a luat prin surprindere.

— Termină ședința! m-a îndemnat el. Sau poate vrei să începi ceva ce nu ești pregătită să duci până la capăt?

— Eu... Ședința foto... Da.

Am pășit în spate și am încercat să mă concetrez din nou asupra sarcinii mele. Alex stătea cu spatele drept, cu fața încordată. Mă roteam în jurul lui și îl imortalizam din toate unghiurile posibile.

După douăzeci de minute de tăcere chinuitoare, l-am anunțat:

— Gata! Mulțumesc că...

Alex s-a ridicat, și-a luat pardesiul și a plecat fără un cuvânt.

— ... c-ai pozat pentru mine.

Cuvintele mele au răsunat în camera goală.

Am expirat prelung. Alex era cea mai imprevizibilă persoană pe care o știam. Acum era blând și protector, în secunda următoare era închistat și distant.

Curioasă, am derulat fotografiile pe displayul aparatului.

O! Uau! După schimbul nostru de replici, emoțiile lui Alex pur și simplu emanau din imagini. Da, în mare parte pe chipul lui se citea iritarea. Însă chiar și atunci când era iritat, Alex arăta mai bine decât oricine altcineva. Felul în care umbrele cădeau

pe trăsăturile lui bine definite, strălucirea ochilor, bărbia fermă... Erau printre cele mai reușite fotografii ale mele.

M-am oprit la una dintre ultimele poze pe care le făcusem, iar inima mi s-a poticnit.

Fusesem atât de ocupată cu pozele, încât nu acordasem atenție acelui moment. Dar acum era foarte limpede. Pe chipul lui Alex stătea întipărită dorința pură. Se uita direct la mine, ochii lui mă străpungeau de dincolo de obiectiv, strecurându-mi-se în suflet. Era singura fotografie în care purta expresia aceea. Trebuie să fi fost o scăpare de moment.

Pentru doar câteva secunde, masca lui căzuse.

Însă chiar și câteva clipe îți pot schimba viața. Am închis aparatul foto și am început să-mi strâng echipamentul, cu mâini tremurânde. Mă sâcâia presimțirea că viața mea se schimbase pentru totdeauna.

16

ALEX

— Totul se va termina peste câteva luni.

M-am rezemat în scaunul meu. Am rotit în mână paharul cu whisky, privind cum firele de praf dansau în fața mea.

— Hmmm...

Unchiul meu și-a frecat maxilarul. Privirea lui pătrunzătoare mă cerceta de dincolo de ecran. Transformasem camera de oaspeți în biroul meu de acasă, deoarece preferam să lucrez aici în zilele în care nu era absolută nevoie să fiu la birou. Așa, aveam parte de mai puține interacțiuni umane obositoare.

— Deși pui la cale planul ăsta încă de când aveai zece ani, nu pari încântat, a comentat unchiu-miu.

— Nu-i nevoie să fiu „încântat". Nu vreau decât să se termine.

Însă inima mea a tresărit. Unchiul meu avea dreptate. *Ar fi trebuit* să fiu încântat. Răzbunarea era atât de aproape, încât aproape că-i simțeam gustul. Și totuși nu era dulce, așa cum mă așteptasem. Era amară.

Ce urmează după răzbunare?

Orice alt scop pe care e posibil să-l fi avut în viață pălea pe lângă forța care mă mâna de atâția ani. Setea de răzbunare mă

ajutase să mențin o aparență de normalitate când, de fapt, mă prăbușeam pe dinăuntru. Setea asta mă aducea iar la viață atunci când zăceam într-o baltă de vinovăție și groază. Tot ea crease tabla de șah pe care așezam toate piesele, una câte una, an de an, până când urma să vină momentul prielnic să răstorn regele.

Cu toate că nu mă temeam de multe lucruri, îmi era teamă de ce se va întâmpla după ce îmi îndeplineam scopul.

Am pus paharul pe masă și l-am întrebat pe Ivan:

— Apropo de chestii terminate: sper că azi ai semnat actele pentru afacerea cu Gruppmann Enterprises, nu?

Ivan a zâmbit și mi-a zis:

— Felicitări! Ești cu un pas mai aproape de a deveni stăpânul lumii.

Da. Eu, stăpânul lumii. Fiindcă firma Archer Group fusese dintotdeauna a mea.

O înființasem cu banii mei, iar de-a lungul anilor compania înflorise sub conducerea mea. Tatăl meu își înființase propria companie de construcții, după ce emigrase în Statele Unite. Visul lui era să mă vadă preluându-i compania într-o bună zi. După moartea lui, firma se dizolvase — pe atunci eram prea tânăr pentru a împiedica dispariția ei —, dar am clădit totul pe moștenirea tatei, creând ceva nou. Ceva mai mare.

Tot ce-și doriseră părinții mei fusese să cresc fericit și să mă bucur de succes. Nu prea se putea spune că eram fericit, însă depuneam eforturi pentru partea cu succesul.

După ce unchiul meu și cu mine ne-am încheiat ședința săptămânală, mi-am deschis laptopul secret și am deschis folderul criptat în care păstram toate documentele care detaliau situația financiară a inamicului meu, afacerile lui — atât cele legale, cât și cele ilegale — și contractele pe care urma să le semneze. De-a lungul timpului îi săpasem imperiul, puțin câte

puțin, încât începuse să creadă că pur și simplu avea parte de un lung șir de ghinioane. Îmi mai trebuia o singură dovadă ca să-l dobor definitiv.

M-am uitat la ecran. Îmi imaginam finalul jocului, dar nu mă mai bucura la fel de mult.

Cel puțin mă desfătasem cu prăbușirea lui Liam Brooks.

După câteva conversații telefonice cu anumite persoane, Liam fusese concediat. Nicio companie importantă din nord-estul Statelor Unite nu avea să-l angajeze. Pe deasupra, după câteva zvonuri susurate în urechile potrivite, Liam a ajunse pe lista neagră a lumii bune din D.C. Sincer vorbind, tot ce-am făcut a fost să-i grăbesc prăbușirea inevitabilă. Conform informațiilor pe care oamenii mei le-au obținut, Liam avea un obicei urât: consuma droguri. De când absolvise facultatea, fusese acuzat de câteva ori că șofase beat. Era doar o chestiune de timp până când avea să facă greșeli la slujbă sau să enerveze pe cine nu trebuie.

Liam primise totul de-a gata, dar își aruncase privilegiile pe apa sâmbetei de dragul plăcerii trecătoare oferite de substanțele ilegale. *Vai! Sunt așa de trist, că mă umflă plânsul!*

Unde mai pui că o înșelase pe Ava! În mod clar, tipul era incapabil să judece corect.

Telefonul meu a scos un sunet. Probabil o notificare de la vreo rețea de socializare. Disprețuiam rețelele de socializare, însă ele reprezintă o adevărată mină de aur în materie de informații. E uimitor cât de multe informații personale postează online oamenii, fără să țină cont de cine le-ar putea accesa.

Am glisat pe notificare, astfel încât să dispară. Din greșeală, am accesat aplicația. A început să se deruleze un videoclip de amator, cu imagini tremurate: două persoane se certau. Tocmai

mă pregăteam să închid filmulețul, dar apoi am apăsat pe *Pause*. M-am uitat mai atent.

Rahat!

Videoclipul încă rula când am plecat ca din pușcă, îndreptându-mă spre casa lui Madeline.

17

AVA

Dintre toate modurile în care s-ar fi putut desfășura seara asta de vineri, nu mi-ar fi trecut prin cap că voi fi prinsă la înghesuială, într-o cameră cu piscină, de către o blondă care mă privea de parcă i-aș fi furat poșeta Prada preferată.

Am făcut un pas înapoi și i-am zis:

— Scuză-mă, te cunosc cumva?

M-am străduit să fiu politicoasă. Femeia îmi părea cunoscută, dar nu-mi aduceam aminte unde o mai văzusem.

— Nu cred că ne-am cunoscut, mi-a răspuns ea.

Avea un zâmbet atât de tăios, că ar fi putut străpunge până și sticla. Ca să fiu sinceră, era una dintre cele mai frumoase femei pe care le văzusem vreodată: păr auriu, ochi azurii și un corp magnific. Așa ar arăta Afrodita, dacă ar exista cu adevărat. Și totuși expresia ei avea o anumită duritate deloc atrăgătoare.

— Sunt Madeline Hauss, de la compania petrochimică Hauss. Asta e casa mea.

În continuare, nu mă scăpa din ochi.

— Mă cheamă Ava Chen. Pot să te-ajut cu ceva?

Speram că replica mea nu părea nepoliticoasă. Încă de la bun început nu dorisem să vin la petrecerea asta. Stella, care era

prietenă cu sora lui Madeline, mă convinsese să o însoțesc la petrecere, fiindcă petrecusem ultimele zile ocupată cu școala, cu serviciul și cu alcătuirea dosarului meu pentru bursă.

Jules și Bridget erau ocupate în seara asta, așa că mersesem la petrecere doar cu Stella.

— Am vrut să mă uit la tine mai de aproape, mi-a răspuns Madeline cu glas catifelat. La gală ai acaparat cu totul atenția lui Alex.

Gala. Bineînțeles! Ea era femeia cu care vorbise Alex, în timp ce eu dansam cu Colton. Încercasem să nu mă uit la ei, dar nu mă putusem abține să trag cu ochiul și să mă tot compar cu Madeline.

Spre consternarea lui Jules, renunțasem la Etapa Gelozie din Operațiunea Emoție, dar recunosc că-l folosisem pe Colton pentru a stârni gelozia lui Alex. Mă purtasem stupid și meschin. Colton apăruse după ce îl văzusem pe Alex cu Madeline. Fusesem atât de geloasă, încât profitasem de ocazie. Judecând după reacția lui Alex, când ne-a văzut dansând, tactica mea funcționase. Ba chiar prea bine.

— Nu mi-am dat seama că-l cunoști pe Alex, am mințit.

Simțeam un gol în stomac, dar nu tonul otrăvit al lui Madeline era cauza.

Camera cu piscină a familiei Hauss arăta ca o baie romană modernă și luxoasă, cu marmură albă și coloane aurii. Piscina strălucea în nuanțe de turcoaz, sub o cupolă de sticlă care dezvăluia cerul nopții în toată splendoarea lui. Sub apă, mozaicul multicolor zugrăvea o sirenă. Dar mirosul de clor și vederea apei...

Îmi venea să vomit.

Familia Hauss locuia într-o casă uriașă din Bethesda. Eu și Stella petrecuserăm seara explorând clădirea, bucurându-ne de muzică și amuzându-ne. La un moment dat, Stella s-a dus să ne

aducă de băut. Am intrat într-o altă cameră și m-am trezit în fața celui mai mare coșmar al meu: apa. N-am apucat să ies din încăpere, pentru că Madeline m-a încolțit imediat. Așa că iată-ne aici, față în față.

— O, îl cunosc *foarte* bine pe Alex, a spus Madeline.

Mi-am dat seama, cu o strângere groaznică de inimă, că ea era una dintre acele „anumite femei" cu care Alex se culca. Oare încă o frecventa pe Madeline? Oare cu ea ar fi trebuit să se întâlnească în seara în care ne uitaserăm la filme?

M-a cuprins gelozia. Aproape c-am uitat de greața provocată de mirosul de clor.

Madeline m-a cântărit iar din priviri.

— Nu-nțeleg de ce Alex e interesat de *tine*. Mă îndoiesc că poți ține pasul cu gusturile lui în pat.

Curiozitatea și-a ițit capul.

Despre ce gusturi vorbește?

Am decis să joc la cacealma, în speranța că avea să-mi dezvăluie mai multe:

— Ai fi surprinsă să știi ce pot face în pat.

Mi-am adus aminte de visul meu erotic în care Alex juca rolul principal, și inima mea a zvâcnit.

Madeline a rânjit.

— Hai, lasă-mă! Îmi pari genul de tipă care așteaptă tandrețe și dulcegării între așternuturi. Dar, după cum probabil știi...

Rânjetul ei a devenit de-a dreptul hidos.

— ... Alex nu se pretează la astfel de lucruri. În rândul unei anumite părți a populației feminine din D.C., e știut că Alex vrea sex fără săruturi, fără contact vizual.

S-a aplecat să-mi șoptească la ureche:

— Dar te ia pe la spate. Te strânge de gât și ți-o trage până vezi stele verzi. Îți spune cele mai murdare vorbe și te tratează ca pe o târfă.

Și-a îndreptat spinarea. Când mi-a văzut fața roșie de jenă, ochii ei au strălucit triumfător. A râs iar.

— Unor femei le plac chestiile astea. Tu... Mulțumește-te cu vândutul prăjiturilor, dragă! Ești depășită de situație.

Corpul îmi palpita nu doar din pricina furiei stârnite de tonul ei, dar și din cauza excitării uluitoare pe care mi-o provocaseră imaginile zugrăvite de cuvintele lui Madeline.

Schimbul nostru de replici începea să atragă atenția. Petrecăreții se adunaseră în jurul nostru, lacomi de scandal. Câțiva chiar își scoseseră telefoanele și ne filmau. Probabil că Madeline era atracția principală. Eu nu eram suficient de cunoscută pentru a fi considerată interesantă.

Următoarea mea replică a sunat la fel de veninos precum falsa amabilitate a blondei:

— Poate că lui Alex nu-i place *să se uite la tine* când faceți sex. Cu mine n-a avut niciodată problema asta.

Mințeam, dar nu era nevoie ca Madeline s-o știe.

De obicei evitam să mă cobor la nivelul unora, dar sunt capabilă să joc murdar atunci când situația o impune.

Zâmbetul lui Madeline a dispărut.

— Se va sătura de tine într-o săptămână. Un bărbat ca Alex nu poate înghiți multe dulcegării, fiindcă i se aplează.

I-am trântit-o imediat:

— Și nici prea multe chestii amare nu poate să înghită. La un moment dat, le face vânt.

Am ridicat din sprâncene.

— Dar deja știi asta, nu?

Habar n-am de unde răsărise îndrăzneala mea. Nu eram o persoană răutăcioasă, dar Madeline mă provoca să scot ghearele. Nu-mi plăcea deloc să fiu genul de fată care se ceartă cu altele pentru un tip, însă adevărul e că ea mă atacase prima. Nu puteam s-o las să mă calce în picioare.

Pielea ei albă se înroșise de furie.

— Adică vrei să spui că sunt „amară"?

Partea rațională din mine îmi spunea să plec. Și aproape că am făcut stânga-mprejur. Însă apoi mi i-am imaginat pe Madeline și pe Alex împreună, iar cuvintele mi-au țâșnit din gură:

— Exact asta vreau să zic. Și ce? Ce-ai de gând să faci?

Copilăresc. Al naibii de copilăresc! Dar încercase să-și bată joc de mine și nu puteam...

Mintea mi s-a golit când corpul meu a căzut cu zgomot în piscină, împroșcând apă în toate direcțiile.

Mă împinsese în piscină.

Piscina.

O, Doamne! O, Doamne!!

A izbucnit un râs grotesc, dar vuietul din urechile mele îl acoperea. Șocul și panica mi-au împietrit mâinile și picioarele. Tot ce puteam să fac era să mă uit la zâmbetul malefic al lui Madeline, până când apa mi-a acoperit complet fața.

O să mor.

18

ALEX

— Unde e?

Am înșfăcat-o pe Madeline de gât. Mi-ar fi plăcut s-o strâng până când expresia îngâmfată dispărea de pe fața ei.

Nu ridicasem niciodată mâna asupra vreunei femei, în afară de dormitor — iar acolo o făceam numai dacă partenerele mele acceptau —, dar acum eram pe cale să mă pierd cu firea.

Am văzut videoclipul în care Madeline o împinsese pe Ava în piscină. Am recunoscut piscina fiindcă vizitasem și altădată vila familiei Hauss. În drum spre vilă, încălcasem limita de viteză. Când am ajuns, petrecerea se terminase. Mai rămăseseră doar câțiva oaspeți rătăciți. Am găsit-o pe Madeline în bucătărie. Râdea împreună cu prietenii ei. O privire din partea mea a fost de-ajuns. S-a scuzat și a ieșit după mine în hol.

— De ce nu mă strângi puțin mai tare? mi-a susurat Madeline. Haide! Știu că vrei.

Răbdarea mea atârna de un fir de ață.

— N-am venit aici să mă joc. Dacă nu-mi răspunzi, firma Hauss Industries n-o să mai existe.

— N-ai destulă putere încât să faci așa ceva.

— Nu mă subestima, scumpo!

De data asta, *scumpo* nu era un alint.

Am continuat:

— Doar pentru că ne-am tras-o de câteva ori, asta nu înseamnă că știi ce — sau pe cine — am la mână. Așa că, dacă nu vrei să-i explici tăticului tău de ce autoritățile de reglementare îl urmăresc și de ce se prăbușesc prețioasele acțiuni ale companiei, te sfătuiesc să-mi răspunzi. Acum!

Madeline a strâns din buze.

— Prietena ei a ajutat-o să iasă din piscină și au plecat împreună, a spus îmbufnată. De unde era să știu că tipa nu știe să înoate?

Degetele mele și-au întețit strânsoarea. Dorința care a izbucnit în ochii ei mi-a smuls un rânjet.

— Roagă-te ca Ava să fie bine! Dacă a pățit ceva, nu pentru prăbușirea firmei Hauss Industries va trebui să-ți faci griji. Nu ne mai căuta și nu te mai apropia de noi! Ai înțeles?

Madeline și-a ridicat sfidător bărbia.

— *Ai înțeles?* am repetat apăsat.

Mi-am apăsat degetul mare în carnea moale a gâtului ei.

A bâiguit o încuviințare.

— Bine.

I-am dat drumul și am plecat. Mă străduiam să pășesc calm, deși îmi doream să alerg până acasă la Ava, să mă asigur că e bine. Nu-mi răspundea nici la telefon, nici la mesaje. Deși înțelegeam de ce, tot eram agitat și din cale-afară de nervos.

— Tipa chiar merită? a strigat Madeline după mine.

Nu m-am sinchisit să-i răspund.

Da, merita.

Când am ajuns la mașină, am apăsat la maximum pedala de accelerație și aproape că am dat peste un grup de studenți beți.

Strângeam volanul din toate puterile, imaginându-mi cum trebuie să se fi simțit Ava când căzuse în apă.

În adâncul meu fierbea un amestec de îngrijorare și furie. Din cauza lui Madeline, acum luasem familia Hauss în vizor. N-o să mă las până când Hauss Industries avea să devină doar o notă de subsol în istoria corporațiilor.

Am ajuns la casa lui Ava tocmai când Stella ieșea. Am oprit motorul.

— Cum se simte?

Chipul Stellei era plin de îngrijorare.

— Putea fi și mai rău, având în vedere situația. Plecasem să aduc ceva de băut, iar Ava a intrat în camera cu piscină...

Și-a mușcat buza de jos.

— Am găsit-o după ce femeia aia a împins-o în piscină. Am scos-o din apă. E destul de zguduită. Jules încă n-a ajuns acasă. Am vrut să stau cu Ava, dar a spus c-o să se culce și a insistat să plec. Ar trebui să te duci la ea și să verifici dacă e OK. Pentru orice eventualitate.

Faptul că Stella, care mă antipatiza cel mai mult dintre prietenele lui Ava, îmi adresa rugămintea asta era mare lucru și spunea multe despre starea surorii lui Josh.

Am trecut pe lângă ea și am intrat în living.

— Cum de-ai aflat atât de repede ce s-a întâmplat? a strigat Stella după mine.

— Am văzut totul online.

Plănuiam să-l sun pe specialistul meu IT ca să șteargă de pe internet orice urmă a înregistrării. Era aceeași persoană la care apelam pentru a se infiltra în computerele rivalilor mei și a le dibui conturile offshore. În cei cinci ani de când lucra pentru mine, tipului nu-i scăpase nicio informație confidențială și nu existase nici măcar o singură sarcină pe care să n-o ducă la bun

sfârșit. Drept răsplată, de-a lungul anilor îl plătisem îndeajuns încât și-ar fi putut cumpăra chiar și o insulă din Arhipelagul Fiji, dacă ar fi dorit.

Am urcat scările câte două odată, până am ajuns în camera ei. Lumina se revărsa prin ușa întredeschisă: încă era trează.

Am bătut de două ori.

— Sunt Alex.

După o scurtă tăcere, m-a invitat să intru.

Stătea în pat. Avea părul umed și o privire temătoare. Furia mea a fost înlocuită de îngrijorare când am văzut cât de palidă era. Chiar dacă nu era frig și se ascunsese sub o pilotă, tot tremura.

— Am văzut ce s-a întâmplat. Un dobitoc a filmat totul în direct și a postat online. Îmi pare rău.

M-am așezat pe marginea patului. Ardeam de dorința de-a o strânge la piept.

— Nu e vina ta, Alex. Nu te învinovăți pentru greșelile altora!

Îmi servea propria-mi replică. Am surâs slab.

Ava a fornăit ușor.

— Dar să știi că ai gusturi groaznice la femei. Pe viitor, să faci alegeri mai bune!

— Am terminat-o cu Madeline. De fapt, nici n-am început-o vreodată.

— Madeline mi-a zis altceva.

Am privit-o curios.

— Ești... geloasă?

Această posibilitate mă atrăgea mai mult decât eram dispus să recunosc.

— Nu.

Așa, încruntată și înfofolită în hanoracul ei gri, pufos, Ava părea un pisoi înfuriat.

— Nu-s deloc geloasă. Și ce dacă tipa e înaltă, blondă și arată ca un top-model Victoria's Secret? E o persoană oribilă. Data viitoare când o văd, o să-i rup fundul cu niște lovituri Krav Maga.

Îmi venea să râd. Ava mersese la o singură lecție de Krav Maga. Avea să treacă destul de mult timp până să poată rupe fundul cuiva. Dar indignarea ei era adorabilă.

Am devenit serios.

— Madeline n-o să te mai deranjeze. Piscina...

— Am crezut c-o să mor.

Am tresărit. Gândul că Ava ar fi putut muri m-a făcut să mă cutremur de groază.

— Nu știu să înot și am fobie de apă. E o tâmpenie și *m-am săturat de chestia asta*!

Ava a strâns așternuturile în pumni.

— Urăsc să mă simt neputincioasă, urăsc să simt că nu-mi controlez viața! Știai că unul dintre cele mai mari visuri ale mele e să călătoresc prin toată lumea? Dar nu pot, pentru că mi se face rău numai când mă gândesc c-o să zbor deasupra unui ocean.

A inspirat adânc, tremurător.

— Vreau să văd lumea. Turnul Eiffel, piramidele din Egipt, Marele Zid Chinezesc. Vreau să cunosc oameni noi, și să încerc lucruri noi, și să trăiesc din plin, dar nu pot. Sunt legată de mâini și de picioare. Adineauri, când eram în piscină și credeam că trăiesc ultimele momente din viața mea, mi-am dat seama că n-am făcut nimic din lucrurile pe care vreau să le fac. Dacă aș muri mâine, aș avea o mulțime de regrete, iar asta mă îngrozește chiar mai mult decât apa.

Ochii ei mari și căprui mă țintuiau, plini de vulnerabilitate.

— Tocmai de-aia am nevoie să faci ceva pentru mine, Alex.

Am înghițit în sec.
— Ce anume, Rază de Soare?
— Vreau să mă înveți să înot.

19

AVA

DACĂ AR TREBUI SĂ-L DESCRIU PE ALEX VOLKOV, O MULȚIME de cuvinte mi-ar veni în minte. Rece. Frumos. Nemilos. Genial.

Dar nici pe departe „răbdător".

Cu toate acestea, de câteva săptămâni începusem să-mi schimb părerea. Puteam să trec și răbdarea pe listă. Alex chiar *era răbdător*. Mă ajutase să fac exerciții de vizualizare și de meditație, ca să mă pregătesc pentru prima mea lecție de înot.

Dacă în urmă cu două luni mi s-ar fi spus că voi „vizualiza" și „medita" cu Alex Volkov, aș fi râs, dar uneori realitatea întrece orice închipuire. Și știți ce? Exercițiile astea m-au ajutat. Mă vedeam stând lângă o apă, apoi foloseam tehnici de respirație și de relaxare pentru a mă calma. Am început ușor — bazine și iazuri —, apoi am ajuns la lacuri. Alex m-a dus lângă apă și în realitate, ca să mă acomodez cu ea. Ba chiar mi-am înmuiat degetul mare de la picior într-o piscină.

Nu scăpasem de fobia mea, dar cel puțin acum mă puteam gândi la apropierea de apă fără să am un atac de panică. Perspectiva unui zbor deasupra oceanului încă îmi provoca greață, dar, la un moment dat, aveam să rezolv și treaba asta.

Cel mai important era că acum aveam speranță. Dacă mă străduiam și făceam destule eforturi, atunci poate că într-o zi aveam să înving spaima care mă bântuia de când mă știam.

Însă nu era singura schimbare enormă din viața mea. Ceva se schimbase în relația mea cu Alex. Nu mai era doar cel mai bun prieten al fratelui meu, ci și prietenul meu, deși unele dintre gândurile mele față de el nu erau deloc platonice. Ceea ce simțisem în timpul ședinței noastre foto era o nimica toată în comparație cu fanteziile pe care le aveam de la o vreme încoace.

Te ia pe la spate. Te strânge de gât și ți-o trage până vezi stele verzi. Îți spune cele mai murdare vorbe și te tratează ca pe o târfă.

Nu puteam uita acea frântură din oribila conversație cu Madeline. De fiecare dată când mă gândeam la cuvintele ei, coapsele mi se încordau și fierbințeala îmi inunda pântecul. De asemenea, trebuie să recunosc: da, mă masturbasem de multe ori în timp ce-mi imaginam că Alex îmi făcea... acele lucruri.

Realitatea era alta. De la incidentul cu piscina, Alex era frustrant de calm. Nici urmă de priviri pătimașe, nici urmă de atingeri, nici urmă din dorința care apăruse pe chipul lui în timpul ședinței foto.

Speram că în seara asta situația avea să se schimbe.

— Am emoții, mi-a mărturisit Stella.

Se ghemuise în spatele canapelei; era atât de înaltă, încât trebuia să se îndoaie complet de mijloc, astfel încât buclele ei întunecate să nu fie la vedere.

— Tu ai emoții? m-a întrebat.

— Nu.

Mințeam. Categoric aveam emoții.

Era ziua de naștere a lui Alex și îi organizasem o petrecere-surpriză. Probabilitatea ca Alex să urască atât surprizele, cât și petrecerile era mare, dar mă simțeam obligată să fac ceva pentru el.

În plus, nimeni n-ar trebui să fie singur de ziua lui. L-am întrebat pe Alex ce plănuia să facă în seara asta — însă fără să-i dau de bănuit că știam despre ziua lui de naștere —, iar el îmi spusese că trebuie să verifice niște acte.

Să verifice acte. De ziua lui!

Nici nu mă gândesc!

Din moment ce nu-i cunoșteam pe prietenii lui — cu excepția lui Ralph, instructorul nostru de Krav Maga —, aveam puțini invitați. Jules, Stella, Bridget, Booth și câțiva cursanți ai Academiei Krav Maga s-au ascuns în sufrageria lui Ralph. Instructorul fusese de acord să găzduiască evenimentul și să-l facă pe Alex să creadă că la el acasă avea loc o mică petrecere de Halloween, pentru obișnuiții Academiei. Ralph și Alex urmau să sosească din clipă-n clipă.

Renunțasem la ideea petrecerii cu costume. Alex nu părea genul de om care gustă așa ceva. Speram că petrecerea în sine era totuși o idee bună. Cine nu adoră petrecerile? Însă, pe de altă parte, în ceea ce-l privea, nu eram atât de sigură.

O portieră s-a trântit. De nerăbdare, stomacul mi s-a strâns ghem.

— Ssst! Au ajuns, le-am șoptit celorlalți.

Murmurele au încetat.

— ... ajută-mă să aranjez pe-aici, i-a zis Ralph lui Alex.

Apoi a deschis ușa de la intrare și a aprins lumina.

Am sărit toți de după canapea și am strigat:

— Surpriză!

Mi-aș fi dorit să am aparatul foto la îndemână, pentru că expresia de pe chipul lui Alex era de neprețuit. A încremenit în loc, nemișcat ca un manechin. Doar ochii îi fugeau când la baloanele pe care le agățasem de mobilă, când la afișul pe care

scrisesem *La mulți ani, Alex!* cu litere albastre, strălucitoare. În cele din urmă, privirea lui a poposit pe fața mea.

— La mulți ani! am fredonat, încercând să-mi domolesc agitația.

Nu îmi dădeam seama dacă surpriza noastră îi plăcea, dacă o detesta sau dacă îi era indiferent. Bărbatul ăsta era mai greu de descifrat decât un manual de limba latină.

Niciun răspuns. Alex nu s-a clintit.

Jules mi-a venit în ajutor: a dat drumul la muzică și i-a îndemnat pe invitați să mănânce și să socializeze. Grupul s-a împrăștiat. M-am apropiat de Alex, cu un zâmbet radios.

— Te-am luat prin surprindere, nu?

— Cum ai știut că e ziua mea?

Alex și-a scos pardesiul și l-a pus pe spatele canapelei. Prin urmare, rămânea cu noi.

Am ridicat din umeri.

— Ești cel mai bun prieten al lui Josh. Bineînțeles că știu.

S-a încruntat.

— Nu mi-ai sărbătorit niciodată ziua de naștere până acum.

— Toate lucrurile au un început. Vino! Ai împlinit douăzeci și șapte de ani! Asta înseamnă că trebuie să bei douăzeci și șapte de pahare cu alcool.

Cutele de pe fruntea lui s-au adâncit și mai tare.

— Nici gând!

Am rânjit.

— Ei, măcar am încercat. Am vrut să văd dacă ești suficient de prost încât să bagi atâta alcool în tine.

— Ava, sunt un geniu.

— Da. Și modest, pe deasupra.

A zâmbit puțin. Nu mult, dar tot era un pas înainte.

Pe măsură ce orele treceau, Alex se relaxa din ce în ce mai mult, până când a ajuns să mănânce și să discute cu ceilalți ca o persoană normală. Îi pregătisem o prăjitură *red velvet*, pentru că îi plăcea, și am cântat „La mulți ani". A suflat în lumânări. Lucruri absolut normale.

Însă a refuzat să participe atunci când Ralph — care era pe jumătate beat — a scos aparatul de karaoke.

— Haide! am insistat. Nu-i obligatoriu să cânți *bine* ca să faci karaoke. Eu am o voce groaznică, dar tot cânt. E amuzant.

Alex a scuturat din cap.

— Niciodată nu fac un lucru dacă nu-l pot face perfect. Oricum, tu dă-i înainte cu karaoke!

— Ce prostie! am comentat eu. Cum să fii bun la o anumită activitate dacă nu exersezi?

N-a cedat. Am oftat și am luat microfonul. Am cântat *Oops I Did It Again*, melodia lui Britney Spears, în timp ce invitații mă ovaționau.

Alex se așezase și acum stătea cu un braț întins pe spatele canapelei. Își descheiase câțiva nasturi de la cămașă. Un zâmbet leneș juca pe buzele lui. Se uita cum cântam din toți plămânii. Arăta atât de bine, atât de relaxat, încât am încurcat versurile. Chiar și așa, toată lumea m-a aplaudat.

Petrecerea s-a încheiat câteva ore mai târziu. Am insistat să rămân și să fac curățenie, deși Ralph mi-a spus că se va ocupa el de asta. Toată lumea s-a oferit să participe, așa că ne-am împărțit în grupuri: echipa responsabilă cu gunoiul, echipa care mătura și așa mai departe.

Eu și Alex spălam vasele. Eu le clăteam în chiuvetă, iar el le ștergea.

— Sper că te-ai distrat, i-am spus, în timp ce răzuiam niște zahăr uscat lipit de o farfurie. Îmi pare rău dacă ți-am provocat un atac de cord.

Chicotul lui mi-a stârnit o fluturare în piept.

— Nu-i de-ajuns o petrecere-surpriză ca să-mi provoace un atac de cord.

Mi-a luat farfuria din mână și a șters-o. A pus-o pe raftul pentru vase. Să-l văd pe Alex făcând o activitate casnică, precum spălatul vaselor, m-a emoționat.

Am probleme serioase.

Alex a adăugat:

— Dar să știi că m-am distrat.

Și-a dres glasul. Roșind ușor, mi-a mărturisit:

— De la moartea alor mei, asta a fost prima petrecere de ziua mea.

Am încremenit. Alex nu pomenise deloc despre părinții lui, dar știam de la Josh că muriseră când Alex era mic. Deci de cel puțin zece ani nimeni nu-i organizase o petrecere de ziua lui.

Mă durea inima pentru el. Nu din cauza petrecerii, ci pentru că nu mai putea sărbători alături de propria familie. Pentru prima dată, mi-am dat seama cât de singur trebuie să se fi simțit Alex. Cu excepția unchiului său, nu mai avea nicio rudă în viață.

— Și atunci, ce faci de ziua ta? l-am întrebat cu blândețe.

A ridicat din umeri.

— Muncesc. Ies cu Josh la o băută. Părinții mei se străduiau atât de mult de ziua mea. După ce s-au dus, mi s-a părut inutil să sărbătoresc.

— Cum au...

Am tăcut. Ziua de naștere a cuiva *nu* este momentul potrivit pentru a aduce în discuție moartea familiei sale. Și totuși, Alex a răspuns:

— Au fost uciși.

După o clipă de ezitare, a adăugat:

— Rivalul de afaceri al tatălui meu a ordonat asasinatul. A aranjat totul așa încât să pară că un spărgător intrase la noi în casă și că totul se sfârșise prost. Părinții mei m-au ascuns chiar înainte să ne găsească intrusul, dar am văzut...

A înghițit în sec.

— Am văzut cum s-a întâmplat. Mama, tata și sora mea mai mică... Soră-mea nu s-a ascuns la timp.

M-a cuprins groaza. Un copil fusese silit să asiste la uciderea propriei familii!

— Îmi pare așa de rău... Pur și simplu n-am cuvinte, Alex.

— Nu-i nimic. Cel puțin i-au prins pe nenorociții care au apăsat pe trăgaci.

— Și rivalul de afaceri al tatălui tău? am întrebat încet.

I-a zvâcnit o pleoapă.

— Karma o să aibă grijă de el.

Îmi simțeam inima grea. Deodată, mi-a trecut prin minte ceva înfiorător.

— Și hipertimezia ta...

Alex a zâmbit mohorât.

— Da, memoria mea e foarte enervantă. Retrăiesc momentele acelea în fiecare zi. Uneori mă întreb dacă i-aș fi putut salva, chiar dacă eram doar un copil. La început mă înfuriam, mă revoltam împotriva unei nedreptăți așa de mari, dar pe urmă mi-am dat seama că nimănui nu-i pasă; nu există nicio divinitate care să mă audă când strig către ea. Există doar viață și noroc. Uneori, ambele îți sunt împotrivă.

Ochii mă usturau de lacrimi. Uitasem cu totul de farfurii.

M-am apropiat de Alex, care mă privea încordat. Auzeam zgomotul conversațiilor purtate în sufragerie. Parcă ar fi fost la

ani-lumină distanță. Aici, în bucătărie, eu și Alex intraserăm într-o lume doar a noastră.

— Da, uneori îți sunt împotrivă, dar nu tot timpul. Te așteaptă ceva frumos, Alex. Indiferent dacă găsești acel lucru mâine sau peste câțiva ani, sper să-ți redea credința în viață. Meriți toată frumusețea și lumina din lume.

Credeam în fiecare cuvânt rostit. Sub carapacea lui de gheață, Alex era om, la fel ca toți ceilalți. Suferința lui îmi sfâșia inima.

— Iar mă pui pe un piedestal, Ava.

Alex nu s-a mișcat când am pășit spre el. Ochii lui mă pârjoleau.

— E prea târziu pentru mine, Rază de Soare. Distrug tot ce e frumos în viața mea.

— Nu cred. Și nu așa te pun pe un piedestal, ci *așa*.

Mi-am luat inima în dinți, m-am ridicat pe vârfuri și l-am sărutat.

Un sărut ușor, cast. Însă efectul a fost de parcă ne-am fi sărutat pătimaș. Pielea îmi ardea. Un ghem fierbinte îmi apăsa pieptul. M-am înfiorat, iar pulsul îmi zvâcnea atât de tare, încât nu puteam auzi nimic altceva. Buzele lui Alex erau reci. Aveau gust de mirodenii și de prăjitură *red velvet*. Îmi doream să-l cuprind cu totul și să-l devorez.

Alex stătea nemișcat. Pieptul i se ridica și cobora anevoie, sub atingerea mea șovăitoare. Mi-am apăsat mai mult palma pe pieptul lui și i-am atins ușor buzele cu limba. Am gâfâit când Alex m-a tras spre el și m-a sărutat mai apăsat. M-a tras de păr, forțându-mi spatele să se arcuiască. Limba lui mi-a invadat gura.

— Nu prea e romantic, așa-i? Probabil că nu asta îți închipuiai, a mârâit el.

Mă strângea atât de tare, încât îmi lăcrimau ochii.

M-a răsucit în loc, sprijinindu-mă de muchia blatului de bucătărie. Cu cealaltă mână m-a apucat de un picior. L-a petrecut pe după mijlocul lui. Erecția lui umflată îmi apăsa pântecul. M-am frecat de ea, dorindu-mi cu disperare să-l simt lipit de mine.

— Spune-mi să mă opresc, Rază de Soare!

— Nu.

Să-i spun să se oprească?! Nimeni n-ar fi putut să mă smulgă de lângă el.

Mi-am strecurat palma pe sub cămașa lui, dornică să explorez pielea netedă și mușchii tari. Corpul meu pulsa de dorință, iar posibilitatea de a fi surprinși dintr-un moment într-altul mă excita și mai tare. Era doar un sărut, dar părea ceva nepermis. Ceva periculos.

Alex a gemut. Gura lui a revendicat-o din nou pe a mea. Sărutul a devenit aprig, înfometat. Îmi copleșea nemilos toate simțurile. Atingerea lui era atât de fierbinte, atât de posesivă, că mi s-a întipărit pe piele. M-am abandonat cu totul în acest sărut.

Eram pe punctul de a-i desface cureaua de la pantaloni, dar apoi Alex s-a tras deoparte. M-am poticnit. Desprinderea brutală de corpul lui m-a dezorientat. Vaginul îmi pulsa, sfârcurile puteau tăia diamante. Pielea îmi devenise foarte sensibilă. Până și cel mai mic curent de aer mă făcea să tremur.

Când nedumerirea mi s-a risipit, am observat că Alex se holba la mine.

— Rahat! a mârâit.

Și-a frecat fața. Avea o expresie încrâncenată.

— Rahat! Rahat! *Rahat!*

— Alex...

A izbucnit:

— Nu! Ce naiba a fost în capul tău? Credeai c-o să ne-o tragem aici, în bucătărie, când prietenii tăi sunt în camera alăturată?

Obrajii mei erau în flăcări.

— Dacă Josh e problema...

— Nu el e problema.

Alex și-a ciupit puntea nasului. A expirat încet și controlat.

— Sau nu chiar.

— Atunci, ce s-a întâmplat?

Știam că mă voia. O simțeam. Și nu mă refer doar la erecția enormă din pantalonii lui. Da, dacă afla ce s-a întâmplat între mine și Alex, frate-miu ar fi încercat să ne strângă de gât. Dar n-ar putea rămâne supărat pe noi pentru *totdeauna*. În plus, abia de Crăciun avea să se întoarcă în Washington. Aveam timp.

— E vorba că noi doi... Chestia asta n-o să funcționeze, Ava.

Mi-a aruncat o căutătură aspră.

— Lasă baltă fanteziile despre noi doi împreună! Sărutul a fost o greșeală. Nu se va repeta.

Îmi venea să mor de rușine. Nu eram sigură ce era mai neplăcut: ca Alex să nu-mi fi răspuns deloc la sărut sau că mă sărutase, dar pe urmă îmi spusese lucrurile astea? Voiam să-l contrazic, însă deja îmi epuizasem doza de îndrăzneală pe seara asta. Era mare lucru că îl sărutasem eu prima. În plus, ca fată, nu-i poți face avansuri unui tip de prea multe ori, fiindcă devine umilitor.

Am luat o farfurie din chiuvetă și am început s-o spăl. Nu puteam să-l privesc în ochi. Fața mea era atât de roșie, încât mă temeam c-o să-mi explodeze capul.

— Bine. Înțeleg. Hai să ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic.

— Perfect!

Și totuși Alex nu părea atât de încântat cum mă așteptam să fie.

Ne-am văzut de treabă în tăcere.

Din senin, tocmai când terminam de spălat și mă pregăteam s-o șterg, Alex a spus:

— Încerc să te salvez, Ava.

— De ce anume să mă salvezi?

Cu coada ochiului, am văzut că se uita la mine.

— De mine.

Nu i-am zis nimic. Cum să-i spun acestui bărbat hotărât să mă salveze că nu voiam să fiu salvată?

20

ALEX

Eram cu capsa pusă. Pășeam pe coridor, spre lifturi, și toți se fereau din calea mea.

Noua mea asistentă personală — angajată după ce o concediasem pe fiica insipidă a congresmanului, pentru că îi dăduse numărul meu de telefon directorului firmei Gruppmann Enterprises — s-a prefăcut că vorbește la telefon când am trecut pe lângă ea. Nimeni nu ridica ochii din ecranele computerelor. Ai fi zis că erau lipiți de ele.

Îi înțelegeam. În ultima săptămână tăiasem și spânzurasem.

Toți sunt niște incompetenți!

Eram nervos încă de la ziua mea. Nici în ruptul capului nu voiam să accept că exista un alt motiv pentru indispoziția mea, mai ales dacă acel „alt motiv" era minion, avea păr negru și buze mai dulci decât păcatul.

Ușa liftului s-a deschis. Doi angajați erau înăuntru. Când m-au văzut intrând, s-au grăbit să iasă.

Al naibii sărut! Mi se întipărise în minte. Mă trezeam gândindu-mă cam des la gustul lui Ava și la cum fusese s-o simt în brațele mele. Memoria mea infailibilă mă obliga să retrăiesc acele minute din bucătăria lui Ralph ca și cum s-ar fi repetat

din nou și din nou. În fiecare seară, sub duș, mă gândeam la sărutul nostru în timp ce mă masturbam. Și mă disprețuiam pentru chestia asta.

Din seara petrecerii nu o mai văzusem pe Ava și nici nu mai primisem vreun semn de la ea. Săptămâna asta nu venise la ședințele noastre de pregătire pentru înot. Nici măcar nu mi-a transmis personal că n-o să vină. Jules a fost cea care mi-a trimis un mesaj să mă anunțe că Ava e ocupată.

Absența ei mă irita.

M-am urcat în mașină și am rămas pe gânduri. Nu știam ce să fac. *Unu. Doi. Trei. Patru.* Băteam darabana în volan, strângând din dinți. Într-un final, am introdus în GPS locația galeriei McCann, în Hazelburg.

Nouăsprezece minute mai târziu, am intrat cu pași mari în galerie. Avea podele din lemn deschis la culoare și fotografii înrămate care atârnau pe pereții albi. Vreo cinci clienți rătăceau prin galerie. Mi-am îndreptat atenția asupra brunetei din spatele tejghelei. Era Ava.

Tocmai încasa o plată de la o clientă. Fața lui Ava se animase și acum etala bine cunoscutul ei zâmbet strălucitor. A spus ceva care a făcut-o pe clientă să surâdă. Avea darul de a-i înveseli pe ceilalți.

Încă nu mă observase. Pentru o vreme, m-am mulțumit s-o privesc și să las lumina ei lăuntrică să se strecoare în colțurile întunecate ale sufletului meu.

Odată ce clienta a plecat, m-am apropiat de tejghea. Mocasinii mei făcuți la comandă nu scoteau niciun sunet pe podeaua lustruită. Ava a simțit o prezență și a ridicat privirea, zâmbind politicos și profesionist. Surâsul ei s-a ofilit în clipa în care m-a văzut.

A înghițit în sec, iar vederea acestei mișcări delicate a gâtului ei a stârnit în mine o undă de dorință. Penisul meu a reacționat imediat.

În afară de masturbare, de luni de zile nu cunoscusem altă activitate sexuală. Abstinența începea să-mi afecteze judecata.

— Bună! m-a salutat Ava, cu precauție.

— Poftim!

Am pus pe tejghea un telefon mobil nou-nouț. Cel mai recent model, încă de negăsit pe piață. Mă costase vreo două mii de dolari.

Fruntea i s-a încrețit de mirare.

— Evident, telefonul tău s-a stricat, i-am spus cu răceală. De cinci zile n-am primit niciun mesaj de la tine.

Nedumerirea de pe chipul ei s-a preschimbat într-o expresie poznașă. Inima mea bătea ca o tobă. Trebuia să discut despre chestia asta cu medicul meu, când urma să-mi fac controlul medical anual.

— Ți-e dor de mine, a zis Ava.

Am strâns tare între degete muchia tejghelei.

— Ba nu.

Ochii ei străluceau.

— Alex, ai apărut la mine la serviciu și mi-ai cumpărat un telefon nou pentru că nu ți-am trimis mesaje câteva zile. Înseamnă că ți-e dor de mine.

— Te înșeli. Ți-am cumpărat telefonul în caz că ai nevoie de unul nou, pentru *urgențe*.

A împins cutia spre mine.

— În cazul ăsta, n-am nevoie de el. Telefonul meu e bine-mersi. Nu ți-am dat niciun semn fiindcă am fost ocupată.

— Ocupată cu ce? Te-ai dus la un ashram al tăcerii, în vreun deșert?

— Nu te privește.

Aveam senzația că o venă îmi pulsa la tâmplă.

— Dă-o naibii, Ava! Nu-i amuzant.

— Am zis eu că e amuzant?

A ridicat brațele în aer.

— Alex, nu știu ce-ai vrea să-ți spun. Te-am sărutat, mi-ai răspuns la sărut, apoi ai spus că a fost o greșeală și am convenit să nu se repete niciodată. Am crezut că vrei să te las în pace pentru o vreme. Nu sunt genul de fată care aleargă după bărbați care n-o doresc. Știu că de sâmbătă încoace totul s-a stricat între noi. Poate că nu e bine să petrecem atât de mult timp împreună. Pot să fac singură exercițiile alea de vizualizare. Când va veni momentul potrivit, o să găsesc un alt profesor de înot și o să...

Tensiunea mea a atins un nivel-record.

— Ba pe naiba! am izbucnit. *Mie* mi-ai cerut să te învăț să înoți. *Eu* sunt cel care a făcut lecții cu tine săptămâni la rând. Dacă ai impresia c-o să-i permit unui dobitoc să ia ce-mi aparține, înseamnă că nu mă cunoști deloc.

Ava mă privea șocată.

— O să continuăm lecțiile în weekendul ăsta, Ava. Nici măcar să nu-ți treacă prin minte să încerci să-ți găsești alt profesor!

— Bine. Nu-i nevoie să strigi.

— Nu strig.

Niciodată nu ridicam vocea.

— Dacă nu țipi, de ce se holbează toată lumea la noi?

Ava s-a strâmbat.

— Ce rahat! Șeful meu se uită la noi.

S-a prefăcut ocupată cu niște hârtii.

— Promit să învăț să înot doar cu tine, OK? Dacă nu pleci acum, o să am necazuri.

M-am răsucit pe călcâie. Un bărbat între două vârste, care purta o meșă urâtă, se uita la noi.

— Primești comision din vânzări? am întrebat-o pe Ava, fără să-mi iau ochii de la șeful ei.

Tipul pășea hotărât spre noi. La fiecare pas, burta îi tremura deasupra curelei.

— Da. De ce întrebi?

— Aș vrea să cumpăr o piesă din galerie.

Tipul a ajuns la noi. Pe ecusonul lui scria „Fred". Normal! Arăta exact cum mă așteptam să arate un bărbat pe nume Fred.

— O vreau pe cea mai scumpă.

Ava a rămas cu gura căscată.

— Alex, cea mai scumpă piesă din galerie e...

— ... perfectă pentru nevoile dumneavoastră, a intervenit Fred, adresându-mi-se.

Încruntarea lui a pierit. Acum era tot numai un zâmbet.

— Ava, du-te să-i arăți domnului fotografia aceea a lui Richard Argus, cu lumina lunii!

Ava a dat să protesteze:

— Dar...

— Acum!

Zâmbetul meu era ascuțit ca un pumnal.

— Ai grijă cum îi vorbești, Fred! Ava e cea mai bună angajată a ta. N-ai vrea s-o superi nici pe ea, nici pe clientul care apreciază *foarte* mult opinia ei. Nu-i așa?

Fred a clipit. Creierul lui minuscul se străduia să priceapă amenințarea mea nu tocmai subtilă.

— N-nu, bineînțeles că nu, s-a bâlbâit Fred. Ava, rămâi aici, cu dumnealui! O să împachetez eu fotografia.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

— Dar va lua comisionul pentru vânzare, nu?

— Da, bineînțeles! m-a asigurat Fred.

Șeful lui Ava a plecat repede, îndreptându-se spre celălalt capăt al galeriei.

Ava mi-a șuierat:

— Alex, fotografia aia costă patruzeci de mii de dolari.

— Serios? La naiba!

— Sunt convinsă că putem să anulăm...

— Ava, parcă ziceai că e scumpă.

Am râs ușor când i-am văzut expresia uluită.

— N-am făcut mare lucru. Voi avea o nouă piesă de artă, tu vei primi un comision consistent, iar șeful tău te va linguși o veșnicie. Toată lumea are de câștigat.

Fred s-a întors ducând o fotografie mare, alb-negru.

Cincisprezece minute mai târziu mă aștepta, ambalată cu foarte multă grijă, iar contul meu bancar se ușurase cu patruzeci de mii de dolari.

— Ne întâlnim weekendul ăsta, la aceeași oră, la Hotelul Z! i-am spus lui Ava, după ce l-am trimis pe Fred la plimbare.

A ridicat din sprâncene. De obicei, lecțiile noastre se desfășurau la mine acasă, acasă la Ava, lângă vreun lac din apropiere sau la piscina Academiei Thayer. Voiam ca Ava să se simtă mai în largul ei lângă apă.

— Hotelul Z are cea mai bună piscină interioară din tot orașul, i-am explicat. Ești pregătită pentru lecții de înot pe bune.

Fusese pregătită de ceva vreme, dar voiam să mă asigur că totul va fi OK, înainte de-a o arunca „în apă adâncă".

Ava a inspirat adânc.

— Serios?

— Da.

Am zâmbit cu jumătate de gură.

— Ne vedem sâmbătă, Rază de Soare.

Am părăsit galeria într-o dispoziție mult mai bună decât atunci când am intrat.

21

AVA

În sfârșit, a sosit weekendul.

Stăteam la un metru și jumătate distanță de piscină. Aveam pielea ca de găină, chiar dacă aici temperatura atingea douăzeci și nouă de grade, datorită sistemului de încălzire de ultimă generație al hotelului.

Purtam un costum de baie Eres, dintr-o singură bucată. Alex mi-l cumpărase. Când m-a luat de acasă pentru a merge la lecția de înot, mi-a întins în tăcere sacoșa de cumpărături.

După săptămâni în care învățasem tehnici de relaxare și mă obișnuisem cu *ideea* de a sta în apă, venise timpul *să intru în* apă.

Îmi venea să vomit. M-a cuprins panica. Ghearele ei înghețate mi se înfigeau în pielea asudată. Stomacul mi s-a întors pe dos.

— Respiră!

Vocea calmă a lui Alex m-a mai liniștit puțin.

— Amintește-ți de lecțiile noastre, Ava!

— Bine.

Am tras iar aer în piept și aproape că am vomitat când am simțit mirosul de clor. M-am încurajat singură:

— Pot s-o fac, pot s-o fac.

— Intru cu primul.

A pășit în piscină. Când apa i-a ajuns până la brâu, mi-a întins o mână. M-am uitat la el. Mi-am silit picioarele să se miște.

Alex emana o încredere plină de calm.

— Sunt aici, cu tine. N-o să ți se întâmple nimic rău. Ai încredere în mine?

Mi s-a pus un nod în gât.

— D-da.

Uimită, mi-am dat seama că era adevărat. Aveam încredere în el sută la sută. Poate că Alex nu era cea mai drăguță și nici cea mai abordabilă persoană, dar aveam încredere în el, iar acum îi încredințam viața mea. La propriu.

M-am apropiat de piscină. Ținându-mi respirația, am pășit înăuntru și l-am luat de mână, lăsând ca puterea pe care o emana să-mi calmeze nervii. Apa se legăna pe lângă coapsele mele. M-am împiedicat.

Sala se învârtea cu mine, iar pereții văruiți în albastru-pal fulgerau neclar prin fața mea.

O, Doamne! Nu pot. Nu pot...

— Închide ochii! Respiră adânc! a zis Alex. Așa... Foarte bine!

Am făcut cum mi-a spus. Panica s-a mai domolit.

— Cum te simți? a întrebat.

— Mai bine.

Mi-am dres glasul și am încercat să mă concentrez doar asupra zonei din jurul nostru, nu asupra întregii săli. Era o piscină obișnuită, dar din punctul meu de vedere ar fi putut fi un ocean.

— Sunt gata.

Am început din capătul unde apa nu era adâncă. Alex m-a pus să mă plimb de colo-colo, ca să mă obișnuiesc cu senzația.

După aceea am înaintat spre partea mai adâncă, până când apa mi-a ajuns la nivelul umerilor. Am folosit tehnicile de relaxare pe care le învățasem în ultimele luni. Au funcționat, însă doar până când a trebuit să mă scufund cu capul în apă.

Am închis ochii. Nu puteam suporta să văd cum apa dădea năvală spre mine.

— Ajutor! Mami, ajută-mă!

Cuvintele îmi răsunau în minte.

Apa de rece... Atât de întuneric...

Nu puteam respira.

Ceva pâlpâia la marginea conștiinței mele. O amintire îndepărtată, care dispărea de fiecare dată când încercam să mă agăț de ea.

— Te rog!

Mă scufundam tot mai mult.

Departe, în adâncuri.

Jos. Și mai jos.

Terogterogterog!

Nupotsărespirnupotsărespirnupotsărespir.

— Ava!

Gâfâiam. Să-mi aud numele rostit m-a readus în prezent. Ecourile țipetelor mele reverberau în sală. Nu știam cât stătusem sub apă. Mi s-a părut că a durat doar câteva secunde, dar îmi era frig și mă ustura gâtul, deci trebuie să fi fost mai mult de-atât.

Alb la față, Alex m-a strâns de brațe.

— Isuse! a bâiguit.

M-a tras la pieptul lui. Mi-am înăbușit un suspin. Nu mai eram în piscină. Probabil că mă scosese din apă în timpul crizei mele.

— E în regulă, Ava. N-ai pățit nimic. Gata, am ieșit din apă.

Mi-am îngropat fața la pieptul lui, stânjenită și furioasă pe mine însămi.

— Îmi pare rău. Am crezut că pot s-o fac.

— Nu-i nimic, m-a asigurat el. A fost prima lecție adevărată. Vor mai fi și altele. O să te descurci mai bine.

— Ești sigur?

— Sunt foarte sigur!

Înfiorată, m-am lipit de corpul lui cald. Îl simțeam puternic și ferm sub atingerea mea.

Încă o dată, m-a izbit cât de contradictoriu era Alex Volkov: atât de rece și de nepăsător față de lume, însă cald și protector atunci când dorea să fie așa. Îl știam de opt ani, dar nu-l *cunoșteam* deloc.

Nu era așa cum crezusem că e. Era mult mai bun, chiar și atunci când încerca să mă convingă de contrariu. Și îl doream mai mult ca oricând. Nu numai fizic, ci și la nivel emoțional. Doream fiecare umbră din sufletul lui și fiecare frântură din inima lui frumoasă, atât de complicată. Voiam să torn în el fiecare picătură de lumină pe care o aveam de oferit, până când Alex mă înghițea cu totul. Până când eu deveneam a lui și el devenea al meu.

Am stat așa amândoi — eu ghemuită la pieptul lui, el ținându-mă în brațe — până când panica mea s-a risipit și am căpătat curaj să-l rog ceva.

— Alex...

— Da, Rază de Soare. Ce e?

Și-a trecut cu blândețe degetele prin părul meu.

— Sărută-mă!

Mâna lui a înțepenit.

Mi-am trecut limba peste buze.

— Te rog! Uită de Josh, uită de orice altceva! Dacă mă vrei, sărută-mă! Știu ce am spus de ziua ta și îmi pare rău că nu mă țin de cuvânt, dar am nevoie *de tine*. Am nevoie de sărutul tău.

Alex a închis ochii. Avea o expresie chinuită.

— Ava, habar n-ai ce-mi ceri.

— Ba da.

Mi-am lipit palma de abdomenul lui. Tremura sub atingerea mea.

— Sau poate că nu vrei să mă săruți.

Pe jumătate a râs, pe jumătate a gemut.

— Ava, ți se pare că nu vreau?

Mi-a călăuzit mâna în jos, până când palma mea s-a lipit de penisul lui. Când am simțit cât de mare era — ieșea în evidență chiar și sub șortul lui de baie —, mi s-a tăiat respirația. L-am cuprins cu degetele, fascinată.

Din pieptul lui Alex a țâșnit un mârâit.

— Nu ți-am spus eu să te ferești de belele, Rază de Soare? Dac-o ții tot așa, o să fii într-o *mare* belea.

Mi-am întețit strânsoarea. Lui Alex i-a scăpat o înjurătură.

— Poate că-mi plac belelele. Poate că vreau să te ating aici.

— Încep să cred că *tu* ești beleaua de care trebuie să fug, a mormăit el.

Degetele lui mi s-au încleștat pe încheietură. M-a cutremurat un fior de plăcere.

— Dar nu putem face asta, Ava. Adineauri ai...

A gesticulat înspre piscină.

— Ce? Vrei să zici că am avut un atac de panică? Mereu pățesc așa când sunt aproape de apă. Dar suntem într-un hotel. Putem închiria o cameră.

Se pare că regăsisem îndrăzneala pe care o pierdusem după ce îl sărutasem pe Alex, de ziua lui.

A surâs.

— Când ai devenit atât de aprigă?

— Atunci când m-am săturat ca toți să mă trateze ca și cum aș fi o floare care o să se rupă dacă o atinge vreo boare. Doar pentru că mă tem de un anumit lucru nu înseamnă c-o să am un atac de panică în toate împrejurările.

După o secundă am adăugat:

— Madeline mi-a spus ce-și place în pat.

Fața i s-a întunecat. Atmosfera a devenit rău-prevestitoare. Inima îmi bubuia.

— Ce ți-a spus Madeline, mai exact?

— A zis că... Mi-a spus c-o faci doar pe la spate. Că nu-ți plac săruturile și nici să-ți privești partenera în ochi în timp ce faci sex.

— Și mai ce ți-a spus? a cerut Alex să știe, cu voce mătăsoasă.

— Că-ți place să-ți strângi partenerele de gât și să le jignești în pat.

Aproape că puteam simți gustul pericolului. Curajul meu a început să se clatine. *Poate că n-a fost o idee bună să zgândărești tigrul...*

Îmi strângea încheietura ca-n menghină.

— Și cu toatea astea, îmi ceri să te sărut. De ce, Rază de Soare?

Nu a negat. Deci Madeline îmi spusese adevărul.

— Poate că...

Mi-am umezit buzele cu limba, conștientă că ochii lui urmăreau mișcarea asta așa cum un leu privește o gazelă.

Mi-am încheiat gândul cu voce tare:

— Poate că și mie îmi plac aceleași lucruri.

În ochii lui au izbucnit văpăi. Fierbințeala lor m-a străpuns până în pântec. Nu-mi venea să cred că-l considerasem rece.

În clipa asta, Alex era o supernovă pe cale să explodeze și să mă înghită cu totul.

Iar mie îmi plăcea la nebunie.

Alex mi-a dat drumul. A rămas în picioare. Nu mai rămăsese nici urmă din omul răbdător și liniștitor de adineauri. În locul lui era o ființă flămândă și depravată, care mă făcea să tremur de dorință.

— Ridică-te! mi-a cerut cu voce blândă, dar atât de poruncitoare, încât m-am supus fără să crâcnesc. O să afli ce se întâmplă când intri în groapa cu lei.

22

ALEX

Nu mi-a luat mult să închiriez penthouse-ul din hotel. Aproape că am târât-o pe Ava în apartamentul luxos. Scula mea era atât de tare, încât aproape că străpungea țesătura pantalonilor. Cât despre imaginile care-mi treceau prin minte...

La naiba! Aveam s-o distrug. Însă orice fărâmă de conștiință pe care o mai aveam dispăruse în momentul în care ea rostise acele cuvinte.

Poate și mie îmi plac aceleași lucruri.

Sângele îmi clocotea în vene.

Scumpo, n-ai idee în ce te-ai băgat, m-am gândit, închizând ușa în urma mea.

Ava stătea în dormitor. Purta o rochie peste costumul de baie. Chipul ei era neliniștit. Cu ochii ei de căprioară și cu trăsăturile inocente, semăna cu o fecioară oferită drept jertfă, așteptând să fie pângărită.

Scula mi-a zvâcnit și mai tare.

Vocea mea a trosnit ca un bici în liniștea camerei.

— Dezbracă-te!

Pe de-o parte, doream să i-o trag cât mai curând posibil; pe de altă parte, voiam să savurez fiecare clipă.

Deși mâinile îi tremurau puțin, Ava nu a ezitat. M-a privit în ochi în timp ce desfăcea fermoarul rochiei. Materialul vaporos a căzut grămadă la podea. Costumul de baie a fost următorul. A alunecat de pe trupul ei chinuitor de încet, centimetru cu centimetru, până când mi s-a dezvăluit o capodoperă de piele goală, aurie.

O devoram din ochi. Mi-am întipărit în memorie fiecare detaliu. Sub luminile din apartament, pielea ei strălucea în nuanța bronzului. Iar corpul ei... Doamne! Fund rotund, picioare lungi, cea mai dulce păsărică, sâni fermi și obraznici. Nu uriași, dar suficient de mari cât să-i cuprind în palme, cu vârfuri tari și trandafirii, perfecte pentru supt și mușcat.

Pieptul ei se ridica și cobora cu fiecare respirație. Ochii mari și căprui mă priveau cu încredere totală.

O, Rază de Soare! Dacă ai ști...

I-am dat târcoale. Eram un prădător jucându-se cu prada lui. Atât de aproape, încât îi simțeam mirosul excitării.

M-am oprit în spatele ei. M-am apăsat pe ea până când mi-a simțit pe fund erecția uriașă, tare ca oțelul. Era goală-pușcă, în timp ce eu eram complet îmbrăcat. Cumva, așa, scena asta părea și mai murdară.

Mi-am lipit buzele de gâtul ei. Am gustat fluturarea rapidă a pulsului.

— Vrei să te posed, Rază de Soare? am murmurat. Să te distrug, să ți-o trag până nu mai poți, să te transform în păpușa mea sexuală?

I-a scăpat un scâncet. L-am simțit direct în vintre.

— D-da.

— Ai acceptat atât de repede!

— Spune-o! Cui îi aparții?

— Ție, a șoptit Ava. Îți aparțin ție.

— Exact!

Mi-am retras degetele din ea și i le-am băgat în gură. Am murmurat aprobator când Ava le-a supt, fără să trebuiască să i-o cer.

— Simți gustul, Rază de Soare? Asta înseamnă că-mi cedezi viața ta. De acum înainte, ești a mea cu totul. Corp, minte și suflet.

A gemut din nou, și mai excitată.

Mi-am slăbit strânsoarea.

— În genunchi!

M-a ascultat. Era așa de frumoasă, că mă durea pieptul. Penisul meu a zvâcnit dureros.

I-am strâns părul în pumn și l-am tras în spate, până când ochii lui Ava i-au întâlnit pe ai mei.

— Dacă simți că te sufoci, atinge-mă pe coapsă!

A dat din cap. Am tras-o mai tare de păr și i-am ordonat:

— Deschide gura!

Mi-am băgat capul penisului în gura ei nerăbdătoare. Am împins ușor, până când m-a cuprins cu totul, cât mai adânc.

— *La naiba!*

Senzația care m-a învăluit era atât de ațâțătoare, încât un fior mi-a străbătut tot corpul și aproape că am ejaculat pe loc. Nu mi se mai întâmplase așa ceva din adolescență, când făcusem sex pentru prima dată.

Ava a clipit. Îi dăduseră lacrimile, fiindcă scula mea aproape că o sufoca. Însă nu m-a atins pe coapsă, așa că am rămas nemișcat în timp ce ea se acomoda. După câteva secunde, a început să lingă și să sugă.

Cu cealaltă mână o țineam de ceafă. Tremuram din cauza efortului de-a nu ejacula în gura ei.

— Așa! am mârâit. Suge-mă ca o târfuliță ascultătoare!

Simțeam vibrațiile gemetelor ei până-n măduva oaselor. Am început să împing din șolduri din ce în ce mai repede. Nu se auzeau decât respirațiile noastre îngreunate, carnea care se izbea de carnea celuilalt și micile icnete care țâșneau din gâtlejul ei. Împunsăturile mele erau atât de violente, încât mă așteptam să renunțe, dar n-a făcut-o.

M-am retras cu o secundă înainte de-a ejacula. Mi-am dat drumul pe fața și pe sânii ei. Dâre groase și albe de spermă îi acopereau pielea, făcând-o să strălucească. Orgasmul a ars ca o flacără prin mine, sălbatic și fierbinte, măturând orice urmă de îndoială și de ezitare. Cu ochi posesivi, plini de poftă, priveam cum sperma picura de pe bărbia lui Ava.

Excitarea îi stârnise bujori în obraji. Nu și-a desprins ochii dintr-ai mei. Vârful limbii ei s-a ițit, iar Ava a lins o picătură de spermă rămasă în colțul gurii.

Fir-ar al dracului!

Asistasem și participasem la aproape toate actele sexuale depravate imaginabile, și totuși gestul ei neînsemnat era cel mai excitant lucru pe care îl văzusem vreodată.

— Du-te în pat! i-am poruncit cu voce îngroșată. În patru labe! Acum!

Mâinile și genunchii ei abia au avut timp să atingă salteaua. M-am dezbrăcat fulgerător și m-am apropiat din spate, desfăcându-i coapsele.

— Ești atât de udă, târfa mea frumoasă!

I-am lins umezeala, savurând gustul și parfumul delicat al intimității feminine, care înnebunesc orice bărbat. Am băgat un deget în ea și am fost răsplătit cu un scâncet.

— Vrei să devorez păsărica asta superbă?

— Te rog!

Ava a icnit, împingându-se în mine.

— Am nevoie s-o faci. *O, Doamne!*

Țipătul ei a fost înăbușit de perne când mi-am apăsat limba pe clitorisul ei și am alternat între mișcări prelungi, lente, și unele rapide. Eram atât de dornic să-i simt gustul, să simt cum inocența ei se sfărâmă sub mine, chiar în acest moment! Mă înfruptam din ea ca un posedat, cu degetele care mi se afundau în ea în mod repetat, înainte și înapoi, până când, la un moment dat, le-am încovoiat înăuntrul ei; i-am găsit locul sensibil care a făcut-o să se frece de fața mea, înnebunită. Am mușcat-o ușor de clitoris, iar când mi-am rotit limba o dată pe mugurele întărit, Ava a explodat în bucăți. Țipetele ei au izbucnit în cameră.

— Ai un gust demențial, am mârâit, lingând până la ultima picătură de umezeală, în timp ce ea tremura sub atingerea mea. A fost aperitivul perfect pentru seara asta.

Ava a răsucit iute capul ca să mă privească. Era îmbujorată după orgasm. A făcut ochii mari.

— *Asta* a fost aperitivul? Credeam că...

Mi-am pus un prezervativ și mi-am trecut penisul în erecție de-a lungul despicăturii ei ude.

— Rază de Soare, asta e o masă cu douăsprezece feluri de mâncare. Și abia am început.

Am apucat-o de gât și am penetrat-o. Se auzeau doar gemetele ei și mormăitul meu. Ea era ca un rai pentru iadul meu. Niciodată nu mă simțisem așa de aproape de mântuire, și totuși voiam s-o trag cu mine, în adâncurile Hadesului. I-o trăgeam cu atâta înverșunare, încât mă temeam c-o s-o rup în două. Dar, de fiecare dată când încetineam ritmul, Ava începea să mârâie, avertizându-mă să nu mă opresc. Sunetele astea stârneau în mine un amestec de satisfacție și amuzament.

S-a dovedit că mielușica mea dulce și inocentă era de fapt o târfă în pat. Ce bine îmi părea că mă înșelasem!

Am întors-o cu fața în sus, tocmai la timp ca s-o văd în extaz încă o dată. Ochii ei străluceau de plăcere. Suspinele ei mă îndemnau să mă opintesc tot mai repede și mai adânc, până când și eu m-am risipit într-un orgasm răvășitor, care m-a răscolit cu forța unui uragan.

Când respirația mea a încetinit și mi-am mai revenit, am observat că Ava se uita la mine cu o expresie ciudată.

— Ce e, Rază de Soare?

I-am atins buzele cu ale mele. Deja mă pregăteam pentru următoarea rundă. Dacă aveam să ajung în iad pentru ce făceam aici, voiam măcar să mă bucur de fiecare secundă.

— Fără sărutări sau contact vizual în timpul sexului, a șoptit Ava. Credeam că astea sunt regulile tale.

M-am oprit. Avea dreptate. *Erau* regulile mele, cele pe care mi le impusesem după ce devenisem suficient de matur pentru a înțelege că emoțiile n-au nimic de-a face cu sexul și că sentimentele nu-și au locul în dormitor. Până în seara asta, nu încălcasem regulile. Nici măcar nu mă gândisem la ele decât când Ava îmi amintise. Îmi plăcea să le-o trag femeilor pe la spate. Poziția asta îmi permitea o anumită detașare. Tocmai de aceea era poziția mea preferată. Însă pe Ava voiam să o *văd*. Să văd cum reacționa, să-i văd fața când avea orgasm și-mi țipa numele.

Mi-am dat seama că eram cu adevărat terminat.

— Ai dreptate, scumpo, am spus, atingându-mi fruntea de a ei, cu un oftat resemnat.

O, da! Chiar că eram *terminat*.

— Dar regulile astea nu ți se aplică și ție, Ava.

23

AVA

AMÂNDOI ERAM EPUIZAȚI ȘI STORȘI DE PUTERI. MÂINE aveam să mă trezesc plină de dureri, dar nu-mi păsa. Alex nu se înfrânase. Exact asta dorisem. De asta aveam nevoie.

Deși mă abandonasem, nu mă simțisem niciodată mai puternică. Găsisem puterea în slăbiciune și controlul în supunere.

— Nu ești obosit?

Am căscat și l-am privit pe Alex cu ochii pe jumătate închiși. Ne-o trăgeam de ore bune, însă, în timp ce eu eram în pragul leșinului, el părea alert și treaz, ca întotdeauna.

— Ba da, dacă „obosit" înseamnă că m-ai epuizat, m-a luat Alex peste picior. Dar dacă mă întrebi dacă mi-e somn, atunci nu, nu-s obosit.

— Cum e posibil? am mormăit în pernă.

— Sufăr de insomnie, Rază de Soare. Dacă am noroc, dorm câteva ore pe noapte.

M-am încruntat.

— Dar nu e sănătos. Oamenii au nevoie de somn.

Cum de supraviețuise dormind câteva ore pe noapte?

— Trebuie să găsim o soluție, Alex. Ceai de mușețel. Meditație. Pastile cu melatonină.

Vocea mea s-a stins. Dacă nu mi-aș fi simțit capul atât de greu și dacă patul tău ar fi fost atât de confortabil, i-aș fi pregătit niște ceai sau aș fi găsit pe YouTube un clip de meditație ghidată.

— Vorbim mai târziu. Ești obosită.

M-a mângâiat pe păr, iar eu m-am cuibărit mai aproape de el.

— Noapte bună!

Respirația mea a încetinit. M-a luat somnul. Mi s-a părut că-l simt cuprinzându-mă de talie și trăgându-mă spre el. Apoi am adormit.

În noaptea asta, pentru prima dată după mult timp, am dormit profund, fără coșmaruri.

24

AVA

Eu și Alex am petrecut restul weekendului închiși în penthouse-ul din Hotelul Z, supraviețuind cu mâncare adusă prin room-service și „botezând" fiecare colțișor. De fapt, nu sunt sigură că „botez" e cuvântul potrivit, având în vedere cât de depravat era ceea ce făceam.

Sexul cu Alex era ceva nemaiîntâlnit. Sălbatic. Animalic. Îți nimicea sufletul, însă într-un sens bun. A spulberat orice noțiune preconcepută despre cine eram și m-a transformat într-o ființă mai întunecată, mai desfrânată. Acum îmi zicea Rază de Soare, iar în secunda următoare mă numea „târfă".

Îmi plăcea.

Alex mă trata întotdeauna cu respect în afara dormitorului, dar în pat eram jucăria lui. Voiam să mi-o tragă și să mă folosească: la duș, lipită de fereastră, aplecată peste birou. Amândoi tânjeam la fel de mult după sex.

Am țipat. Pentru a mia oară, mușchii vaginului mi s-au contractat în jurul sculei lui Alex. Orgasmul a erupt și m-a destrămat într-un milion de bucăți.

Când ceața plăcerii s-a mai risipit, am observat că Alex mă privea zâmbind.

— Ce-i? am mormăit, prea toropită ca să mai zic altceva.

— Îmi place să te văd așa, răvășită.

M-a apucat posesiv de șolduri.

— Doar eu o să te văd așa, Rază de Soare. Să nu uiți niciodată!

— Ce-ai face dacă aș uita?

O spusesem doar ca să-l tachinez, dar nu i s-a părut amuzant. Ochii lui Alex străluceau primejdios. Degetele lui s-au înfipt în carnea mea.

— Ai avea un om pe conștiință, *Ava*. Ai vrea asta?

M-a împuns ușor cu nasul, înainte de a mă mușca de gât.

Am simțit durere îngemănată cu plăcere.

— Ai grijă! i-am zis. S-ar putea să se afle că ai sentimente când te culci cu cineva.

— Nimeni nu mă va vedea așa, cum sunt acum. Doar tu, Ava.

Un roi de fluturi mi s-a dezlănțuit în piept.

În secunda următoare, cineva a bătut la ușă.

— Cine-o fi? am întrebat.

Încă mă gândeam la cuvintele lui.

Nimeni nu mă va vedea așa. Doar tu, Ava.

Mi-a scăpat un zâmbet.

— Room-service. Am comandat de mâncare înainte să mă încolțești și să mă posezi cu forța.

Alex s-a rostogolit din pat și a râs. Așezată într-o grămadă de perne pufoase, m-am prefăcut că-i arunc o căutătură urâtă.

— Pentru un om cu o așa-zisă memorie „superioară", ai uitat că *tu* m-ai trezit, fiindcă aveai o problemă... urgentă.

Am ridicat dintr-o sprânceană. Mi-am adus aminte de senzația palmelor care îmi cuprindeau sânii și de penisul lui frecându-se de fundul meu, dis-de-dimineață.

— Serios? Chiar așa am făcut?

A zâmbit leneș, iar eu m-am topit toată. Nu m-aș fi săturat niciodată de surâsul lui Alex. *Îmi pare rău, dragă, dar s-a terminat,* i-am spus bietei mele inimi. *Nu-mi mai aparții.*

— Câtă lipsă de considerație din partea mea! a comentat el.

Abia când s-a întors aducând micul-dejun mi-am dat seama că muream de foame.

În timp ce savuram un croasant, am decis că sexul e activitatea mea fizică preferată.

Da, weekendul ăsta fusese incredibil, dar trebuia să ne întoarcem la realitate și, pe deasupra, trebuia să discutăm.

— Alex...

A oftat și a pus cafeaua pe măsuță.

— Știu ce vrei să zici, Ava.

— Ce o să-i spunem lui Josh?

Am tresărit, imaginându-mi reacția fratelui meu când avea să audă despre mine și Alex. Trebuia să-mi cumpăr o armură, pentru orice eventualitate.

Alex a zis:

— Suntem adulți. Noi decidem ce facem cu propria viață.

Apoi s-a strâmbat.

— O să-l anunțăm față în față, când se întoarce acasă, de Crăciun.

Am dat din cap. Înseamnă că aveam mai mult de o lună ca să ne pregătim sufletește, deși nu eram siguri că ne puteam pregăti cu adevărat pentru urgia pe care Josh avea s-o dezlănțuie odată ce afla că soră-sa și cel mai bun prieten al lui și-o trăgeau. Asta m-a condus la următoarea întrebare.

— Și ce-i vom spune, mai exact? Adică...

Am luat o căpșună. Nu-mi plăcea să abordez subiectul ăsta într-un weekend atât de fericit, dar știam că trebuia să stabilim

în ce punct ne aflam, ca să nu fim nevoiți să ne confruntăm cu o încâlceală de neînțelegeri și incertitudine.

Am adăugat:

— Suntem prieteni care fac sex? Sau suntem un cuplu? Avem o relație monogamă?

Alex m-a apucat de bărbie și m-a privit în ochi.

— Ce ți-am zis eu? Ești a mea, Rază de Soare. N-o să atingi alt bărbat decât dacă vrei să-l știi la doi metri sub pământ. Deci da, e o relație al naibii de monogamă.

Oare eram perversă fiindcă mă excitau atât de mult cuvintele lui? Probabil că da, dar nu-mi păsa.

M-am încruntat, amintindu-mi de Madeline.

— E valabil și pentru tine și alte femei. N-o să te culci cu altele, indiferent cât de mult se dau la tine sau dacă arată ca niște top-modele. Apropo, cu câte femei te-ai culcat?

Chicotul lui întunecat mi-a stârnit iar în piept un roi de fluturi.

— Ești geloasă, Rază de Soare? Îmi place Ava cea geloasă.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Nu contează cu câte m-am culcat.

Alex m-a răsturnat pe pat, până când am ajuns întinsă sub el.

— Tot ce contează e că de-acum încolo o să mă culc cu o singură femeie.

— Deci ce anume suntem noi doi? Amici care fac sex?

Am gâfâit când și-a frecat penisul semierect de partea de jos a pântecului meu.

— Da. Printre altele.

A scos un prezervativ din rezerva noastră care se micșora — ieri trebuise să iasă din hotel ca să cumpere o cutie cu prezervative — și mi-a țintuit încheieturile deasupra capului, înainte de a mă penetra.

— Dacă vrei să ne-o tragem, ne-o tragem. Dacă vrei să fim un cuplu, asta o să fim. Dacă vrei să mă numești iubitul tău, eu voi spune că ești iubita mea. Dar acum lasă-mă să am grijă de păsărica ta nesățioasă!

Exact asta a făcut.

Gemetele mele nerușinate au umplut aerul. Alex mă împingea în saltea. Opintirile lui erau atât de violente, încât arcurile saltelei scârțâiau și tăblia patului se izbea de perete.

Simțeam furnicături pe șira spinării. Am ridicat mâinile, ca să-mi frec sfârcurile. Respiram accelerat. Eram atât de aproape. Atât de *aproape*. Aveam să...

Sunetul nedorit al telefonului a întrerupt simfonia noastră obscenă de gemete și icnete.

Am auzit o voce rece:

— Da! Alex la telefon.

Am deschis ochii și am rămas cu gura căscată. Alex răspunsese la telefon. Se uita la mine cu o expresie calmă, ascultându-și interlocutorul. Alex cel pasional și jucăuș dispăruse; în locul lui apăruse omul de afaceri calculat.

— Da, pot vorbi. Ce s-a întâmplat cu domeniul Wilbur?

Poate să vorbească?! Încă era *în mine*!

Nu se mișca, dar îi simțeam scula tare între coapsele mele.

Am dat să protestez. Mi-a aruncat o privire de avertizare și și-a apăsat palma pe șoldul meu, reducându-mă la tăcere.

— Ticălosule! am mormăit printre dinți.

Știam că Alex e ambițios, dar nu mă așteptam deloc să aibă o conversație despre afaceri în toiul unei partide de sex.

Partea neplăcută era că acum două clipe fusesem pe punctul de-a avea orgasm, dar acum Alex nu se mai mișca. Discuta despre suprafețe locuibile și planuri de construcție.

Înnebunită, mi-am săltat șoldurile. Ochii i s-au aprins. S-a retras din mine. A pus apelul pe *Mute*, apoi a activat funcția Speaker. Cu un braț m-a ridicat de pe pat. În cealaltă mână ținea telefonul.

— Ce faci, Alex?

Mi-am înfășurat picioarele în jurul lui. Bărbatul celălalt turuia despre legi de urbanism.

Alex m-a pus pe podea, lângă canapea.

— Apleacă-te și desfă picioarele!

Auzindu-i tonul autoritar, am simțit iar un val de dorință. L-am ascultat: mi-am sprijinit mâinile pe cotieră, mi-am arcuit spatele și am desfăcut picioarele.

L-am auzit trăgând brusc aer în piept.

Celălalt tip a pus o întrebare, iar Alex i-a răspuns.

Mă vedeam reflectată în fereastra panoramică din fața canapelei. Eram îmbujorată și ciufulită din pricina maratonului nostru sexual, iar sânii îmi atârnau.

În spatele meu, Alex stătea drept, mândru ca un zeu. Pe chipul lui se întipărise o poftă brutală. M-a strâns de fund.

Am scos un țipăt când Alex m-a penetrat atât de brutal, încât canapeaua s-a mutat în față cu câțiva centimetri.

— Să nu scoți niciun sunet, *Ava!* m-a avertizat. E un apel important.

Flăcările dorinței ardeau mai tare. Ar fi fost cazul să fiu supărată că vorbea la telefon în timp ce mi-o trăgea, dar eram atât de excitată, încât nu mai gândeam limpede. Faptul că făceam sex în timp ce partenerul lui de afaceri turuia absolut neștiutor avea ceva murdar și delicios.

Alex se opintea într-un ritm constant, neîndurător. La un moment dat, coatele mele alunecaseră de pe cotieră. Acum ajunsesem pe canapea, cu șoldurile săltate pe cotieră. Sfârcurile

mi se întăriseră. Clitorisul meu umflat se freca de țesătura tapițeriei, iar Alex mi-o trăgea atât de tare, că tălpile mele se desprinseseră de podea.

Alex a continuat apelul. Dezactiva funcția *Mute* doar când trebuia să răspundă. Vocea lui era calmă și uniformă, deși în momentele de tăcere îi auzeam respirația iuțită. Habar n-aveam despre ce vorbeau. Eram prea pierdută în ceața poftei trupești.

Un țipăt a izbucnit din mine când scula lui a atins un punct dinăuntrul meu care m-a făcut să mă arcuiesc.

Alex mi-a prins părul în pumn și mi-a tras capul pe spate până când am ajuns lipită de el. Cu cealaltă mână mi-a cuprins gâtul. Era un avertisment menit să-mi reamintească: *Nu scoate niciun sunet!*

Mă străduiam. Serios că făceam eforturi să tac, dar eram complet răvășită. Îmi vedeam reflexia în fereastră: aveam fața plină de lacrimi, ochii mei străluceau febril și țineam gura întredeschisă. Orgasmele se prăbușeau peste mine într-un val nesfârșit, incandescent.

Oare e posibil să mori de prea multă plăcere? Dacă da, atunci asta mi se întâmpla. Fiecare moarte minusculă mă rupea în bucăți și mă recompunea, pentru ca următoarea să mă destrame din nou.

Am scos din nou un geamăt de excitare. Alex și-a scos degetele din părul meu, ca să-mi acopere gura și să-mi înăbușe scâncetele.

O mână peste gură, cealaltă cuprinzându-mi gâtul.

Mi-am dat drumul din nou. Tot corpul îmi tremura.

Alex mi-o trăgea mai tare, mai adânc. Canapeaua trosnea din toate încheieturile. În afară de zgomotul ei, mi-am dat seama că era liniște.

Apelul se terminase.

— Credeam că poți să respecți niște instrucțiuni simple, Rază de Soare, a rostit Alex cu voce mătăsoasă. Nu ți-am zis să nu scoți un sunet?

I-am răspuns cu un mormăit incoerent.

— Ai rămas fără cuvinte?

Alex m-a ciupit cu putere de sfârcuri, smulgându-mi un alt geamăt.

— Ți-am tras-o de te-am lăsat fără glas, târfa mea superbă?

Având în vedere că nici nu-mi mai aminteam cum mă cheamă, răspunsul la întrebarea lui era clar.

Pe măsură ce minutele și orele se contopeau, m-am pierdut în el. În noi.

Într-o uitare dulce, murdară, depravată.

25

AVA

Prietenele mele au avut reacții amestecate când au auzit de relația mea cu Alex. Jules era extaziată. A zis că *știuse* de la bun început că Alex simțea ceva pentru mine și a cerut să știe cum e în pat. Am refuzat să răspund, dar m-am înroșit până la urechi, iar asta i-a oferit un răspuns la întrebare. Cred că Jules ar fi murit de dezamăgire dacă abilitățile sexuale ale lui Alex nu s-ar fi ridicat la nivelul pe care îl promiteau înfățișarea lui superbă și prezența sa intimidantă. Din fericire pentru mine, Alex era la înălțime... din toate punctele de vedere.

În schimb, Stella era îngrijorată. Se bucura pentru mine, dar își făcea griji. M-a avertizat s-o iau încet și să nu mă îndrăgostesc prea tare, prea repede. Nu m-a lăsat inima să-i spun că deja era prea târziu.

Atitudinea lui Bridget era neutră. Probabil că, prin natura funcției lor, prințesele sunt mai diplomate. Bridget a zis doar că e fericită dacă și eu sunt fericită.

Îmi făceam griji despre cum avea să reacționeze Josh. Când vorbiserăm la telefon ultima oară, fusesem atât de agitată, încât ceruse să știe ce s-a întâmplat. I-am zis că am crampe menstruale.

iar frate-miu a tăcut. Menstruația e nasoală, dar e o armă utilă atunci când vrei să eviți întrebările bărbaților.

Însă azi mă îngrijoram pentru un alt membru al familiei mele.

Mi-am luat rămas-bun de la Bridget și de la Booth. Mă duseseră cu mașina la casa tatălui meu — aflată la o oră și jumătate de Hazelburg —, ca să nu fie nevoie să iau trenul sau autobuzul. Am descuiat ușa din față. Casa mirosea a odorizant cu parfum de pin. Adidașii mei scârțâiau pe podelele lustruite. L-am căutat pe tata.

Marțea asta avea să fie ziua lui de naștere. Din moment ce în ziua aceea trebuia să merg la cursuri și la job, plus că îmi programasem o ședință foto tot atunci, am decis să-l surprind astăzi, aducându-i tortul lui preferat de la Crumble & Bake.

Am auzit sunete răzbătând dinspre birou. Când am intrat, l-am găsit la masa din colț, citind niște documente.

— Bună, tată!

Mi-am lăsat geanta pe podea.

Tata a ridicat privirea. Era surprins să mă vadă aici.

— Ava, nu știam că vii acasă weekendul ăsta.

Michael Chen nu era un bărbat arătos la modul convențional, dar îl considerasem dintotdeauna chipeș. La urma urmei, toate fetițele cred că tații lor sunt arătoși. Păr negru, încărunțit la tâmple, umeri lați și un început de barbă. Purta un tricou în dungi și jeanși. Niște ochelari cu rame subțiri stăteau cocoțați pe nasul lui.

— Păi, n-o să stau tot weekendul.

Am zâmbit stânjenită și am pus pe masă cutia cu tort.

— Am vrut să trec pe-aici și să-ți urez la mulți ani ceva mai devreme. Îmi pare rău că eu și Josh nu putem fi aici de ziua ta, dar ți-am adus prăjitura ta preferată de la C&B.

— A, mulțumesc!

S-a uitat la cutie, dar n-a atins-o.

Mă foiam de pe un picior pe celălalt, neliniștită.

Niciodată nu putuserăm vorbi deschis unul cu celălalt. Din fericire, Josh umplea mereu conversațiile noastre cu discuții despre facultatea de Medicină, despre sport și despre cea mai recentă aventură prin care trecuse. Parașutism, bungee jumping, tiroliană — Josh le bifase pe toate.

Dar acum fratele meu era în America Centrală. Mi-am dat seama cât de puține aveam să ne spunem eu și tata. Când purtaserăm ultima dată o conversație sinceră, între patru ochi?

Probabil când aveam paisprezece ani, iar tata îmi explicase ce i se întâmplase mamei.

De nedumerire, mi-am încrețit fruntea.

— Nu înțeleg. Mi-ai spus că mama a murit de inimă.

Nu-mi aminteam de ea. Nu-mi aminteam nimic de dinaintea Întunericului. Poate doar detalii fulgurante, care îmi treceau prin minte pe neașteptate: un fragment dintr-un cântec de leagăn, stropi de apă însoțiți de țipete și râsete, arsura unui genunchi julit, după ce căzusem de pe bicicletă. Bucățele de trecut prea mici și prea fragmentate ca să aibă noimă.

Bineînțeles, mai erau și coșmarurile mele, dar încercam să nu mă gândesc la ele decât în timpul ședințelor de psihoterapie, iar atunci doar pentru că trebuia. Phoebe, terapeuta mea, credea că descifrarea coșmarurilor mele era cheia pentru a-mi debloca amintirile reprimate. Nu eram terapeut cu diplomă, ca ea, dar uneori îmi venea să-i zic că, poate, ar fi fost mai bine să nu-mi amintesc. Creierul meu reprimase amintirile cu un motiv. Să dezlănțui acele orori în prezent nu ar fi fost înțelept.

Alteori voiam să scot cheia amintirilor din mintea mea întortocheată și să dezvălui adevărul, odată pentru totdeauna.

Tatăl meu și-a sprijinit mâinile pe genunchi și s-a aplecat spre mine cu o seriozitate care m-a înspăimântat.

— Nu-i tocmai adevărat, mi-a zis el. Ți-am spus că mama ta a murit de inimă pentru că n-am vrut să te supărăm, dar Phoebe și cu mine am căzut de acord că acum ești destul de mare ca să știi adevărul.

Pulsul îmi zvâcnea în urechi. Se apropia o furtună. Viața mea, așa cum o știam, avea să fie întoarsă cu susul în jos.

— Și care-i adevărul?

— Mama ta a murit de o supradoză. Ea... Într-o zi, a luat prea multe pastile și inima i s-a oprit.

Amuzant! Exact asta a făcut și inima mea în clipa aceea. S-a oprit preț de o bătaie sau două.

„Inima s-a oprit" era doar un eufemism pentru „a murit", iar „a luat prea multe pastile" era un eufemism pentru „s-a sinucis".

Buza de jos a început să-mi tremure. Mi-am înfipt unghiile în coapse până la sânge.

— De ce-a făcut mama așa ceva?

De ce își dorise să ne părăsească pe mine și pe Josh? Nu ne iubea? Nu eram de ajuns?

Părinții ar trebui să fie alături de copiii lor, dar ea alesese calea ușoară și dispăruse.

Știam că e nedrept să gândesc așa. La urma urmei, nu aveam idee prin ce trecuse mama. Dar asta n-a făcut decât să mă înfurie și mai tare. Nu numai că n-o aveam lângă mine, dar nici măcar nu aveam amintiri despre ea. Acest lucru nu era din vina ei, dar tot am învinuit-o.

Dacă ar fi fost aici, am fi putut crea noi amintiri, iar absența celor vechi nu ar fi contat la fel de mult.

Tata și-a frecat maxilarul.

— N-a lăsat niciun bilet.

Bineînțeles că nu, *mi-am zis cu amărăciune.*

— *Probabil că se simțea vinovată, a adăugat.*

— *De ce?*

Tata a tresărit.

Am ridicat vocea.

— *De ce se simțea vinovată?*

Când am auzit răspunsul și am gustat din otrava adevărului, inima mi s-a sfărâmat.

— *Din cauza întâmplării de pe doc, când aveai cinci ani. Aproape că te-ai înecat în lac. Ea te-a împins în apă.*

Am inspirat adânc. Simțeam că nu mai aveam aer.

În ziua aceea, în camera mea, tata mi-a spulberat lumea. De asta am fost atât de fericită când am plecat la facultate. Uram să-mi amintesc conversația aceea și felul în care cuvintele lui parcă se imprimaseră în pereți. Îmi șopteau de fiecare dată când pășeam pe holurile casei, batjocorindu-mă, deformând trecutul meu în noi așa-zise adevăruri.

Mama ta nu te-a iubit. A încercat să te omoare.

Mi-am reținut lacrimile și am zâmbit fals. Zâmbetele mă ajutaseră să trec prin momentele grele. Am citit undeva că actul fizic de a zâmbi, chiar dacă ești nefericit, îți poate îmbunătăți starea de spirit, păcălindu-ți creierul să elibereze hormoni care induc fericirea. Așa că am zâmbit toată adolescența mea. Probabil că lumea mă credea nebună, dar era mai bine așa decât să mă scufund într-un întuneric atât de adânc, încât nu mi-aș mai fi găsit niciodată calea.

Iar când a devenit prea greu să zâmbesc fără să am un motiv bine definit, am căutat motive de fericire: frumusețea unui curcubeu după o furtună, gustul unei prăjituri perfect coapte sau fotografii superbe, înfățișând orașe strălucitoare și peisaje incredibile din toată lumea. A funcționat... în mare parte.

— ... de tort?

Vocea tatălui meu m-a smuls din amintiri.

Am clipit.

— Poftim? Ce-ai spus?

— Vrei o bucată de tort? a repetat.

— A, da! Sigur.

A luat cutia și am mers în bucătărie. Ne-am tăiat câte o felie și am mâncat în tăcere.

Mda. Absolut ciudat.

Mă întrebam ce se întâmplase cu noi. Tatei nu îi fusese niciodată greu să vorbească și să râdă cu Josh. De ce se purta așa de ciudat în preajma mea? Și de ce mă purtam eu așa de ciudat în preajma lui? Deși era *tatăl meu*, nu eram capabilă să mă deschid pe deplin în fața lui.

Mi-a plătit facturile, m-a hrănit și mi-a oferit un acoperiș până când am plecat la facultate. Însă de-a lungul anilor Josh fusese adevăratul meu sprijin, cel la care apelam ori de câte ori voiam să vorbesc despre cum a fost ziua mea sau atunci când aveam probleme cu școala, cu prietenii sau — spre marele lui dezgust — cu băieții.

Motivul acestei înstrăinări de tata era altul decât faptul că tatăl meu era un părinte, un om cu autoritate, pe când Josh era mai apropiat de vârsta mea. Nu-mi venea deloc greu să leg relații cu profesorii mei și cu părinții prietenilor mei.

Era altceva. Ceva ce nu puteam defini.

Dar poate că pur și simplu așa se poartă părinții de origine asiatică, după ce trec de o anumită vârstă. În cultura noastră nu se obișnuiește să ne manifestăm deschis afecțiunea. Noi nu spuneam *te iubesc* și nu ne îmbrățișam tot timpul, așa cum făcea familia Stellei. Părinții chinezi își dovedesc dragostea prin

fapte, nu prin cuvinte: lucrând din greu pentru a-și întreține copiii, gătind, având grijă de ei atunci când sunt bolnavi.

Am crescut fără să duc lipsă de bunuri materiale, iar tatăl meu mi-a plătit integral taxa de școlarizare la Thayer, care nu era deloc mică. Însă, pe de altă parte, tata își exprimase dezaprobarea când îi spusesem că vreau să-mi clădesc o carieră ca fotograf. A trebuit să-mi cumpăr singură toate echipamentele foto. Josh era preferatul lui. Conform tradiției, tații de origine asiatică își preferă fiii în defavoarea fiicelor. Dar, dacă privesc lucrurile în mare, pot considera că am avut noroc. Ar trebui să fiu recunoscătoare.

Totuși ar fi fost grozav să pot purta o conversație normală cu tatăl meu fără să mă izbesc de tăceri jenante.

Am înfipt din nou furculița în tort. Ce surpriză jalnică se dovedise a fi! Deodată, am simțit furnicături pe piele.

Când am ridicat privirea, furnicăturile s-au transformat în fiori.

Asta e.

Poate că de aceea nu mă deschisesem niciodată în fața tatălui meu: uneori îl surprindeam privindu-mă așa.

De parcă nu mă cunoștea.

De parcă mă ura.

De parcă îi era teamă de mine.

26

AVA

— Nu sunteți în siguranță acolo.

Bridget s-a ridicat, s-a îndreptat de spate și i-a aruncat o căutătură glacială bărbatului care rostise aceste cuvinte. Tipul i-a întors o privire severă. Avea tupeu, având în vedere că ea era prințesa, iar el — bodyguardul. Dar Rhys Larsen nu era ca Booth. Acest lucru a devenit foarte clar în săptămâna în care a sosit la Hazelburg, pentru a prelua îndatoririle lui Booth.

Am organizat la The Crypt o mare petrecere de rămas-bun pentru Booth și ne-am rugat ca noul bodyguard al lui Bridget să fie la fel de cool ca el.

Rugăciunile nu ne-au fost ascultate.

Rhys era ursuz, morocănos și arogant. O scotea din minți pe Bridget. Era mare lucru, din moment ce ea nu-și ieșea din fire aproape niciodată. Și totuși în ultimele zile o văzusem pe punctul de a *țipa*. Am fost așa de șocată, încât aproape c-am scăpat aparatul foto din mână.

— Festivalul Toamnei e o tradiție anuală, i-a spus ea cu voce calmă, impunătoare. În ultimii trei ani am participat de fiecare dată. N-am de gând să lipsesc acum.

Ochii cenușii ai lui Rhys au scăpărat. Era puțin mai tânăr decât Booth; avea vreo treizeci de ani. Păr negru și des, ochi de nuanța oțelului și un corp musculos, cu piept lat. O domina pe Bridget în înălțime, chiar și atunci când prietena mea purta tocuri. Un început de barbă îi umbrea maxilarul și o cicatrice mică, zimțată se intersecta cu sprânceana lui stângă. Fără cicatrice, ar fi fost uluitor de arătos; așa, cu cicatrice, tot arătos era, dar și periculos. Mai amenințător.

O calitate care le prinde bine gărzilor de corp.

Rhys i-a întors-o pe loc:

— La festivalul ăsta există o problemă de control al mulțimii. Sunt prea mulți oameni și stau prea înghesuiți.

Vocea tipului bubuia în interiorul mașinii, profundă și autoritară.

Eu, Stella și Jules am rămas tăcute, dar Bridget l-a înfruntat:

— E un eveniment organizat de universitate. E de așteptat să se strângă mulți oameni. Până acum n-am avut probleme. Jumătate dintre persoanele care vor fi acolo nici măcar nu știu cine sunt eu.

— E de-ajuns să vă atace o singură persoană, o singură dată, a răspuns Rhys. Îmi dau seama dintr-o privire că la evenimentul ăsta sunt prea mulți oameni.

— E ridicol! a izbucnit Bridget. Doar nu intru într-o zonă de război. Pe deasupra, o să fie mai puțini oameni decât la un meci. Și nimeni nu mi-a zis vreodată că nu pot participa la meciuri.

Rhys a contraatacat:

— Măsurile de securitate și dispunerea publicului la meciuri sunt...

Bridget a ridicat o mână.

— Destul! Refuz să stau închisă în casă în ultimul an de facultate, ca o prințesă încuiată într-un turn. O să merg la festival. Ai de ales: poți să stai în mașină ori să vii cu mine.

Bridget a deschis portiera și a ieșit fără să se uite înapoi.

Nările bodyguardului s-au dilatat. O secundă mai târziu, a urmat-o. Ochii lui priveau neîncetat de jur împrejur, în căutare de potențiale pericole.

Jules, Stella și cu mine ne-am grăbit să-i ajungem din urmă.

Festivalul Toamnei era unul dintre cele mai așteptate evenimente ale anului universitar. Micile afaceri locale erau prezente aici cu standuri unde se vindea mâncare și produse de sezon, cu reduceri pentru studenți: ciocolată caldă delicioasă, gogoși cu cidru de mere, plăcinte cu dovleac și sandvișuri cu carne de porc. Vizitatorii aveau la dispoziție jocuri și activități clasice, precum pescuitul merelor, ședințe de citit în Tarot și — pentru că era un eveniment universitar — o petrecere unde absolvenții Academiei Thayer și studenții se adunau pentru a bea după pofta inimii.

Rhys avea dreptate. Se strânseseră mai mulți oameni decât era de așteptat, dar adunarea asta era un fleac în comparație cu petrecerile organizate în vacanțele de primăvară la care participasem în trecut. Înțelegeam de ce bodyguardul ei își făcea griji, dar eram de acord și cu Bridget: Rhys exagera puțin.

Bridget l-a ignorat. Noi am profitat de mâncare și de activitățile distractive. Festivalul Toamnei era binevenit pentru atenuarea stresului din perioada dintre examenele semestriale și cele finale. În mare, eu și fetele ne distram de minune.

— Tipul ăsta mă scoate din sărite, mi-a șoptit Bridget ceva mai târziu. Mi-e dor de Booth.

A sorbit din ciocolata ei caldă, enervată la culme.

Am aruncat o privire peste umăr, către Rhys. Omul ne urmărea cu o expresie impenetrabilă. Fie nu auzise cuvintele lui Bridget, fie se pricepea extrem de bine să-și compună o față neutră.

Cred că a doua variantă era adevărată. Aveam senzația că aproape nimic nu-i scăpa lui Rhys Larsen. Auzea, vedea și observa tot.

Stella și-a pozat băutura înainte de-a o gusta, pe urmă i-a spus lui Bridget:

— E prima lui săptămână în postul ăsta. Booth a lucrat pentru tine ani buni. E firesc ca Rhys să fie foarte protector. Acordă-i puțin timp ca să se acomodeze!

— Poate că ai dreptate, a oftat Bridget. Nu știu cum se descurcă Nik. El e păzit de două ori mai strict decât mine, pentru că e prințul moștenitor și foarte multe lucruri depind de el. Mă bucur că sunt a doua în succesiunea la tron.

— Adică nu vrei să domnești, Maiestate? am tachinat-o. Dacă devii regină, fața ta o să fie imprimată pe timbre poștale.

Bridget a râs.

— Nu-mi trebuie, mersi! Oricât de tentant sună să am timbre pe care apare fața mea, aș prefera să mă bucur de ceva mai multă libertate.

I-a aruncat lui Rhys o privire severă.

— Doar dacă bodyguardul meu nu e de altă părere.

— Rhys e sever, dar arată beton, a șoptit Jules. Să nu se supere Booth, dar Rhys arată într-un mare fel...

Jules s-a prefăcut că-și face vânt.

— Doar la asta te gândești? a întrebat Bridget, oscilând între râs și frustrare.

O umbră a fluturat pe chipul lui Jules.

— De obicei, da. Îmi place să mă gândesc la lucruri plăcute. Apropo...

S-a întors către mine.

— Unde e iubițelul tău?

Mi-am dat ochii peste cap și m-am înroșit.

— Nu-i spune așa! E ocupat. Conduce o firmă. Nu are timp pentru evenimente de-astea.

— Ești sigură?

Stella s-a uitat în spatele meu.

M-am răsucit într-acolo. Inima mi-a sărit din piept când l-am văzut pe Alex stând în spatele meu. Îmbrăcat cu un pulover din cașmir bleumarin și jeanși, arăta de-a dreptul sofisticat în mulțimea alcătuită din studenți beți și profesori cu haine șifonate.

Nu m-am putut abține. Am alergat la el și l-am luat în brațe.

— Alex, credeam că lucrezi.

M-a sărutat, iar eu am icnit de plăcere.

— Am plecat mai devreme de la birou. Mi-e dor de Festivalul Toamnei.

— Aha... Cum să nu! Sunt sigură că de-asta ți-e dor, l-a tachinat Jules.

Prietenele mele ne priveau fascinate. Mi-am dat seama că era prima dată când ne vedeau împreună, în calitate de... cuplu? Nu prea știam cum să numesc relația mea cu Alex. „Cuplu" suna prea banal, dar probabil că asta eram.

Eu și Alex ieșeam împreună, stăteam de vorbă toată noaptea și aveam parte de sex sălbatic, exploziv. Alex Volkov și cu mine eram un cuplu.

Fluturii din pieptul meu tremurau de entuziasm.

Alex a rămas cu noi la festival. A refuzat să participe la jocuri, dar l-am convins să facem poze în cabina foto.

Triumfătoare, am fluturat pozele în aer.

— Îți dai seama că astea sunt primele poze în care apărem împreună? Dacă nu le înrămezi și nu le pui în livingul tău, o să mă simt jignită.

— Nu știu ce să zic. Nu te potrivești cu decorul meu, mi-a răspuns Alex.

L-am plesnit peste braț. Alex a scos un hohot de râs. O adevărată raritate. Stella aproape că s-a înecat cu băutura ei, într-atât de șocată era.

A fost o după-amiază perfectă: mâncare excelentă, vreme bună, companie grozavă. Singura problemă a apărut când Alex s-a atins de un obiect ascuțit, la un stand. Rana era destul de adâncă. Sângele a început să i se prelingă pe degete.

— Nu-i nimic, a zis el. Doar o zgârietură.

Mi-am proptit mâinile în șolduri.

— Sângerezi. Trebuie să te curețe cineva și să bandajeze rana. Să mergem!

Sub nicio formă nu aveam să-l las să se plimbe pe aici cu sângele picurându-i de pe mână. Dacă se infecta?

Alex a strâmbat din buze.

— Da, doamnă! Am înțeles.

L-am târât după mine până la clinica din campus, unde un student plictisit ne-a dat niște tifon și un plasture.

Ne-am dus la baie. Am clătit tăietura sub jetul de apă al robinetului și am tamponat-o cu tifon.

— Nu te mișca!

Am aruncat tifonul în coșul de gunoi și am lipit plasturele pe rană.

— Trebuia să fii mai atent, am bombănit. Ai noroc că nu te-ai rănit grav. Ce naiba a fost în capul tău?

Am ridicat ochii spre el. Alex mă privea zâmbind.

— Ce?

— Ești drăgălașă când te îngrijorezi.

Am strâns din buze, încercând să-mi rețin un surâs.

— Să nu crezi că dac-o faci pe amabilul scapi de probleme!

— Vasăzică am probleme?

A închis ușa cu piciorul și a încuiat-o.

Pulsul mi s-a accelerat.

— Da.

— Crezi c-o fac pe amabilul?

Am dat ușor din cap.

Alex m-a săltat cu fundul pe chiuvetă.

— Atunci, hai să rezolvăm „problemele" astea! Ce zici?

Mi-am mușcat buza de jos. Mi-a scos rochia peste cap, apoi dinții lui mi-au atins sfârcurile, pe deasupra dantelei sutienului.

— Alex, suntem în clinica studențească, am rostit gâtuit.

Îmi doream să se oprească, dar îmi doream și să continue.

Toată lumea era la festival, așa că în clinică nu era mai nimeni. Dar recepționerul stătea la câțiva metri de ușa băii, iar pereții subțiri *nu* erau izolați fonic.

— Știu, Ava.

Mi-a tras sutienul deoparte și s-a repezit la sânii mei. Mâna lui nebandajată a coborât și a găsit acel loc atât de dulce dintre picioarele mele. Eram deja atât de udă, pregătită pentru el. Chiloții mei erau leoarcă, iar el mă înnebunea cu gura și cu degetele. Penisul lui erect, gros și tare îmi apăsa piciorul, iar când m-am întins să-l cuprind în palmă, Alex mi-a dat peste mână.

— Sper că nu ții prea mult la lenjeria ta, mi-a zis.

M-am încruntat cu nedumerire.

— Ce...?

Sunetul materialului care se deșira mi-a răspuns la întrebare.

Probabil că aveam o expresie șocată. Gura lui Alex s-a curbat într-un rânjet viclean.

— Din moment ce am constatat că țipi atât de tare când ți-o trag... deschide gura!

N-am ripostat.

Mi-a smuls chiloții și mi i-a îndesat în gură, înăbușindu-mi geamătul. M-am înfiorat când am simțit pe limbă cât de excitată eram pentru că erau atât de uzi. Corpul meu pulsa. Eram atât de excitată, că nu mai vedeam bine. Era al naibii de erotic să știu că puteam fi surprinși în orice clipă.

Alex și-a întors din nou atenția asupra sânilor mei. A strecurat un deget în mine, apoi două. M-a înnebunit pur și simplu și l-am apucat atât de tare de păr că probabil l-a durut, dar nu a schițat niciun gest.

Și-a ridicat capul și m-a privit cu ochi arzători.

— Așa, Rază de Soare! mi-a murmurat, iar mușchii i s-au încordat în timp ce degetele lui mă penetrau puternic, din ce în ce mai repede, mai adânc și mai apăsat.

Sunetele obscene ale degetelor care se înfigeau în vaginul meu creau o simfonie murdară, care mă ațâța. Mă împingeam și eu în degetele lui fără rușine. Firișoare de salivă mi se scurgeau pe la colțurile gurii, în vreme ce țipam în călușul meu improvizat.

— Vreau să-ți dai drumul, târfă mică! Dă-ți drumul pentru mine!

L-am ascultat. Orgasmul meu a sosit rapid. Am zburat pe culmi, într-o explozie de euforie.

Când mi-am revenit, am văzut că își desfăcuse nasturii de la pantaloni și se masturba. N-a durat mult să ejaculeze. Jeturi groase și fierbinți mi-au împroșcat coapsele.

Când am încercat să mă curăț, Alex m-a oprit. Mi-a scos din gură chiloții rupți și i-a pus în buzunarul lui, cu mișcări calme și precise.

— Vreau să te plimbi prin mulțimea de aici cu sperma mea pe tine, ca să știi exact cui îi aparții.

Mi s-au înfierbântat obrajii. Am șuierat:

— Alex! Nu pot să ies de-aici fără chiloți pe mine.

— Poți s-o faci și o vei face!

Degetele lui mi-au atins ușor coapsele. Sperma deja începea să se usuce pe pielea mea.

— Cu cât faci mai repede ce-ți cer, cu atât mai repede putem merge acasă, unde o să faci duș. Cu puțin ajutor din partea mea, a adăugat Alex, cu un zâmbet diabolic.

— Ești nebun!

Cu toate astea, l-am ascultat. Mi-am tras rochia în jos și mi-am aranjat părul.

Nu l-am putut privi pe recepționer în ochi când am ieșit din baie. Probabil că știa ce făcuserăm acolo. Doar nu durează *atât* de mult să bandajezi o rană.

Simțeam adierea vântului pe pielea mea dezgolită. Ne-am alăturat prietenelor mele. Am tresărit. Alex a surâs, iar fetele s-au uitat la mine, curioase.

— Ești bine? a întrebat Stella. Pari îmbujorată.

— Da, am îngăimat. E puțin cam răcoare.

Atenția fetelor a fost distrasă de începutul unui concurs de mâncat plăcinte.

L-am pălmuit pe Alex peste braț și l-am amenințat:

— O să plătești pentru chestia asta.

— Abia aștept.

Nu puteam fi supărată pe el, mai ales că, de fapt, îmi plăcea la nebunie cât de depravată mă simțeam defilând pe-aici fără chiloți.

Ne uitam la studenții care își devorau plăcintele cu dovleac.

— Alex, vreau să te-ntreb ceva. Ce faci de Ziua Recunoștinței?

— Probabil o să mănânc friptură de curcan, pe undeva.

— Vrei să vii la mine acasă în weekendul de Ziua Recunoștinței, dacă unchiul tău n-o sărbătorește? Nu ești obligat s-o faci, am adăugat repede.

— Rață de Soare, în ultimii opt ani am petrecut toate Zilele Recunoștinței cu familia ta.

— Știu, dar anul ăsta Josh nu e cu noi. Poate că te simți aiurea la gândul c-o să-l întâlnești pe tata.

Ochii lui Alex străluceau amuzați.

— L-am întâlnit deja pe tatăl tău.

— Așa e. Dar...

Am ezitat o clipă.

— Ei, nu contează. Nu-i putem spune tatei că suntem împreună înainte de a-i da vestea lui Josh. Oare ar părea suspect dacă am merge împreună acasă la tata? Părinții au un fel de detector de minciuni instalat în creier. Dacă...

Alex și-a sprijinit palmele pe umerii mei.

— Ava, vrei să petrec Ziua Recunoștinței cu tine?

Am aprobat din cap.

— Atunci, asta o să fac. Nu mai despica firul în patru!

— Uite cine vorbește! Tu ești maestrul Despicării Firului în Patru, am mormăit zâmbind.

27

AVA

În fiecare an, familia mea sărbătorea Ziua Recunoștinței, însă cu influențe chinezești. În loc de curcan la cuptor și piure de cartofi, mâncam friptură de rață, orez, găluște și supă de pește. Din punct de vedere culinar, anul acesta a fost la fel. Însă, în lipsa lui Josh, am petrecut două ore de liniște plină de stânjeneală. Alex și tatăl meu au discutat puțin despre fotbal și muncă, și asta a fost tot. Cred că pe taică-miu îl stresa o problemă de la birou. Părea mai iritat decât de obicei.

De asemenea, bănuiam că tata nu prea îl plăcea pe Alex. Era surprinzător, având în vedere că avea o slăbiciune pentru oamenii deștepți și care se bucură de succes, iar Alex era extrem de inteligent și realizase foarte multe în plan profesional. Îmi explicasem antipatia tatei prin faptul că Alex nu era atât de lingușitor precum preferă părinții chinezi să fie oaspeții lor. Lui Alex nu-i stătea în fire să-i flateze pe ceilalți. În plus, eram aproape sigură că tatăl meu știa că se înfiripase ceva între mine și Alex, deși nu a suflat o vorbă despre acest subiect.

— Știe, i-am șoptit când tata s-a dus la baie. Jur că *știe*.

— Ba nu. Și, chiar dacă știe, nu are dovezi și nici nu i-ar spune nimic lui Josh despre noi doi, a zis Alex. Relaxează-te! E weekendul tău liber.

— Studenții nu au weekenduri libere.

Era sărbătoare, dar trebuia să învăț pentru examenele finale și să termin de pregătit dosarul de candidatură pentru bursă. Totul era gata, cu excepția câtorva paragrafe din eseul meu. Am inclus în portofoliu fotografiile pe care i le făcusem lui Alex. Lui încă nu îi spusesem. Erau unele dintre cele mai bune fotografii ale mele. Nu voiam să-i dezvălui nimic înainte de a primi răspuns de la comitetul organizației WYP. Nu voiam să alung norocul.

— Păcat că nu dormim în aceeași cameră! a comentat Alex. Te-aș putea ajuta să scapi de stres.

Ochii lui scânteiau.

Am râs.

— Doar asta ai în cap?

Nici eu nu eram mai brează. Voiam să dorm în aceeași cameră cu Alex — mai ales aici, în această casă, unde coșmarurile mele erau mereu mai întunecate decât de obicei. Dar, din moment ce tatăl meu nu fusese pus la curent cu relația noastră, Alex urma să doarmă în camera de oaspeți.

— Mă gândesc la sex doar când sunt în preajma ta, m-a luat el peste picior.

În timp ce tata părea mai stresat decât de obicei, Alex era mai relaxat. Zâmbea, râdea... chiar făcea glume din când în când. Îmi plăcea să cred că prezența mea îl ajuta să se relaxeze. Încă mergeam la cursul de Krav Maga ținut de Ralph, iar Alex îmi dădea lecții de înot. Acum nu mă mai panicam atât de tare când intram în apă. După tot ce făcuse Alex pentru mine,

voiam să-l ajut și eu. Părea invincibil și de neclintit, dar orice om, oricât de puternic ar fi, are nevoie de afecțiune și atenție.

— Alex Volkov, când ai devenit așa de siropos? l-am tachinat.

A scos un mârâit jucăuș și a întins mâna spre mine tocmai când tata a intrat din nou în sufragerie. Ne-am retras repede și am păstrat o distanță cuviincioasă tot restul serii, dar sprâncenele tatălui meu, arcuite a mirare, mi-au confirmat bănuiala. Știa.

NU PUTEAM RESPIRA. Degete străine s-au încleștat pe gâtul meu. Dădeam din brațe și din picioare, încercând cu disperare să scap de ele.

Încercam să strig: „Oprește-te! Te rog, oprește-te!".

Dar n-am putut. Strânsoarea era prea puternică.

Lacrimile mi-au încețoșat vederea. Îmi curgea nasul.

Mueam. Mueam... mueam...

M-am trezit gâfâind. Cearșafurile ude de transpirație au alunecat de pe mine. M-am uitat înnebunită în jur, sigură că aveam să găsesc un intrus în cameră. Umbre adânci se furișau în colțuri, iar lumina albăstrie a zorilor se strecura printre perdelele care fluturau la fereastră.

În cameră nu era nimeni.

— A fost un vis, am șoptit. A fost doar un vis.

Unul diferit față de cele pe care le aveam de obicei. În visul ăsta, nu eram sub apă. Nu țipam. Dar eram îngrozită. De multă vreme nu mai fusesem așa de speriată.

Acum înțelegeam. Visele mele nu erau doar născociri ale subconștientului meu, ci amintiri.

De fiecare dată când mă întorceam acasă, visam mai urât decât de obicei. Poate din cauza lacului din spatele casei. Îmi aducea aminte de cel de lângă casa mamei.

Mi-aș fi dorit ca familiei mele să nu-i placă atât de mult lacurile.

M-am uitat la ceasul digital. Frica m-a cuprins cu degete înghețate. Era 4:44 dimineața. Din nou.

Am vrut să alerg pe hol și să mă arunc în brațele lui Alex. Cu el, eram în siguranță. Chiar și coșmarurile mele scăzuseră în frecvență și în intensitate de când începuserăm să dormim împreună în fiecare noapte: eu lipită de corpul lui, într-o îmbrățișare protectoare. Deși îmi doream să se vindece de insomnie și să se bucure de pace și odihnă în fiecare noapte, așa cum merita, într-un fel îmi plăcea că Alex stătea treaz și mă veghea până dimineață.

Probabil că la ora asta era treaz, dar m-am impus să nu mă duc la el. Poate că totuși dormea. Nu voiam să-i răpesc puținele și prețioasele ore de somn.

M-am culcat la loc și am încercat să adorm, dar un fior puternic îmi străbătea tot corpul. Ceva aflat dincolo de pereți mă chema. Am rezistat cât am putut, până când s-a luminat de-a binelea.

Șapte dimineața. O oră mai potrivită să te trezești decât cinci fără un sfert.

M-am schimbat într-un hanorac și în pantaloni de trening, mi-am pus cizmele îmblănite și am ieșit în curtea din spate. Aerul era proaspăt și curat. O ceață ușoară atârna deasupra lacului, împrumutând peisajului o atmosferă misterioasă.

Fiorul s-a întețit. Chemarea răsuna mai puternic.

M-am apropiat de lac. Tălpile cizmelor scârțâiau pe pietriș. Aici era un loc pentru grătar, amenajat de tata pentru întrunirile

de vară ale familiei noastre. Picături de rouă împodobeau mobilierul din lemn, iar grătarul cu cărbune părea trist și singuratic. Nu mai fusese folosit de la Ziua Eroilor încoace.

Respirația mea lăsa mici nori de abur. Era mai frig decât mă așteptam. M-am oprit la marginea lacului. Simțeam mirosul pământului jilav de sub tălpile mele.

Era prima dată când vizitam lacul ăsta.

În copilărie mă ferisem de el. Înaintam doar până la zona grătarului. Apropierea apei mă neliniștea atât de mult, încât când eram aici, la câte o petrecere, le ceream scuze invitaților și alergam la baie, ca să mă calmez.

Nu îmi dădeam seama ce mă îmboldise să vin aici dis-de-dimineață. Cântecul de sirenă al lacului m-a învăluit, chemându-mă mai aproape. Parcă încerca să-mi spună un secret care nu trebuia auzit de ceilalți.

Acum, după lecțiile de înot cu Alex, aveam o relație mai bună cu apa. Și totuși încă mă cuprindea un fior de neliniște când mă gândeam la apa adâncă din fața mea.

Respiră adânc! Ești bine. Ești pe pământ. Lacul n-are cum să se ridice și să te tragă în...

Alarma unei mașini a răsunat în depărtare. Am tresărit. Am uitat de tehnicile de relaxare pe care le încercasem. Acum coșmarul meu se desfășura în plină zi.

Am luat o altă piatră. Era netedă și plată, de genul celor care stârnesc cu adevărat unde frumoase. Mi-am luat avânt, gata s-o arunc. În secunda următoare am simțit un parfum dulceag de flori — parfumul mamei —, care mi-a distras atenția.

Piatra mi-a căzut din mână. Mami se întorsese. Acum ne puteam juca.

M-am răsucit spre ea, cu un zâmbet uriaș și știrb. Apoi cineva m-a împins. Am căzut de pe marginea docului. Strigătul meu a fost înăbușit de apa care mi-a inundat fața.

— *Ava!* Ce faci aici? a întrebat tata, cu voce îngrijorată.

Uitasem că venea aici în fiecare zi, pentru a face mișcare, indiferent dacă ploua sau era soare. Ținea mult la rutina lui de dimineață.

M-am răsucit spre el. Încercam să scap de imaginile care mi se derulau prin minte, dar în zadar. Coșmaruri vechi. Revelații noi.

Nu. Nu, nu, nuuuuuu!

Inelul de aur, cu sigiliu, al tatălui meu a strălucit în lumină, apoi i-am văzut fața.

Și am țipat.

28

ALEX

Ceva nu era în regulă.

O simțeam până în măduva oaselor. Intuiția mea mă avertiza.

Am parcat pe aleea casei mele.

Ava se uita drept înainte, palidă, cu ochii pierduți în gol. Se purta așa încă din dimineața de după Ziua Recunoștinței, când tatăl ei o găsise lângă lac. Ava țipase atât de tare, încât mă trezise din somn. Alergasem afară. Mintea mea îmi înfățișase tot felul de scenarii oribile, iar eu mă blestemam că am lăsat-o singură.

Dar am găsit-o nevătămată — cel puțin la nivel fizic —, în timp ce tatăl ei încerca să o liniștească. Michael își ieșise din minți de îngrijorare. Ea tremura ca o frunză în vânt și lacrimile i se prelingeau pe față. Pe moment, a refuzat să ne spună ce se întâmplase. Abia după câteva ore a mărturisit că se speriase fiindcă se apropiase atât de mult de lac. Nu a putut explica de ce se dusese acolo. Singura certitudine era că acvafobia ei se declanșase din nou.

Ce vrăjeală!

Acum Ava putea intra în piscină fără să intre în panică. În plus, ori de câte ori merseserăm să vizităm lacuri își păstrase

calmul. Altceva o îngrozise până în punctul în care urlase în halul ăla. Odată ce aflam cine era de vină, plănuiam să-l hărțuiesc până la capătul pământului și să-l sfâșii cu mâinile goale.

Am condus-o în casă. Am pus-o pe canapea, am învelit-o cu o pătură și i-am pregătit o băutură fierbinte. Opriserăm centrala termică pentru weekend, fiindcă fuseserăm plecați. Până când se încălzea aici, casa avea să fie ca un ghețar.

— Ți-am făcut ciocolată caldă, cu lapte de ovăz și trei bezele, i-am spus cu blândețe, întinzându-i cana. Așa cum îți place.

— Mulțumesc!

A luat cana. Se uita la bezelele care pluteau în lichid. Nu a băut.

În mod normal, deja ar fi dat gata jumătate de cană. Ava adora ciocolata caldă.

I-am cuprins bărbia în palmă și i-am ridicat fața spre a mea.

— Spune-mi pe cine sau ce trebuie să omor! am mârâit. Ce s-a întâmplat în casa tatălui tău?

— Ți-am zis că nu s-a întâmplat nimic. Lacul a fost de vină.

Ava a zâmbit slab.

— Nu poți omorî un lac.

— Dacă e nevoie, voi seca fiecare lac, fiecare ocean de pe lumea asta.

O mică lacrimă cristalină i s-a prelins din ochi.

— Alex...

I-am șters lacrima cu degetul mare. La vederea suferinței ei și la gândul că cineva îndrăznise s-o rănească, inima mi se zbătea în piept, ca o fiară turbată. *Ipocritule!* mi-a șoptit conștiința. *Ipocrit crud, egoist ce ești! Uită-te în oglindă! Gândește-te la lucrurile pe care le-ai făcut!* Am strâns din dinți și am ignorat vocea batjocoritoare din mintea mea.

— Vorbesc serios, Ava. Aș face-o pentru tine.

Am sărutat locul unde adineauri cursese acea lacrimă...

— Aș face orice pentru tine. Indiferent cât de urât sau de greu ar fi.

Un fior i-a străbătut corpul.

— Știu, Alex. Am încredere în tine mai mult decât în oricine altcineva.

Dacă ar ști ea..., m-a mustrat conștiința. *Dacă ar ști ea ce fel de bărbat ești, nu te-ar atinge nici măcar cu o prăjină, darămite să aibă încredere în tine!*

Taci!

Grozav! Acum conversam cu o voce imaginară.

În ce hal am ajuns!

— Nici măcar nu știu dacă... dacă ce-am văzut e adevărat, a șoptit Ava. Poate mi s-a părut.

— Ce ți s-a părut?

— Eu...

A înghițit în sec, cu privirea în gol.

— Amintirile din copilăria mea au revenit.

Mărturisirea m-a lovit în plin, luându-mă prin surprindere. Era ultimul lucru pe care mă așteptam să-l spună.

Amintirile reprimate sunt de obicei rezultatul unui eveniment traumatizant și pot să reapară dacă persoana întâlnește un declanșator: un sunet, un miros, un anumit eveniment. Dar Ava fusese la ea acasă, acolo unde crescuse. Oare ce declanșase toată treaba asta? Lacul?

I-am vorbit calm, liniștitor:

— Bine. Ce anume îți amintești?

Umerii lui Ava tremurau.

— Nu-mi amintesc totul. Dar îmi aduc aminte de ziua în care aproape c-am murit.

M-au trecut căldurile, apoi frigurile. *Aproape c-a murit.* Dacă ar fi murit, dacă ea nu ar mai exista...

Un laț invizibil s-a strâns în jurul gâtului meu. O picătură mică de sudoare mi s-a prelins pe ceafă.

Experiența ei vecină cu moartea nu fusese din vina mea. Se întâmplase cu mult înainte s-o cunosc, și totuși...

Deodată, îmi venea greu să respir. Ava și-a umezit buzele și a început să povestească:

— Mă jucam lângă lac. Docul se întindea până aproape de mijlocul lacului. Tatăl meu l-a desființat după incident — așa numesc eu ce s-a întâmplat. Până la divorțul părinților mei mergeam acolo foarte des. Tata s-a mutat, iar mama a căzut într-o depresie. Din ce am aflat de-a lungul anilor, a fost un divorț cu adevărat urât, iar acum îmi amintesc de strigătele și de amenințările lor. Eram prea mică, nu înțelegeam de ce se certau ai mei; știam doar că erau supărați. Atât de furioși, încât uneori credeam că se vor ucide. Mama a încetat să mă mai scoată la lac până când, într-o zi, m-a dus din nou acolo. Ne jucam pe doc. Am rămas fără cremă solară. Mama era foarte riguroasă în ceea ce privește protecția solară. Spunea că este cel mai important lucru pe care îl putem face pentru pielea noastră. Nu voiam să mă opresc din joc ca să intru în casă, așa că m-a pus să promit că nu mă mișc de acolo. S-a dus să caute o cremă, în casă.

Degetele lui Ava urmăreau buza cănii. Ochii ei căpătaseră o expresie distantă. Se cufundase în amintirile proaspăt redescoperite.

— Am ascultat-o. Am rămas acolo. Am privit peștii, am aruncat pietre în apă. Îmi plăceau undele pe care le stârneau. Am așteptat să se întoarcă mama, ca să ne jucăm din nou. Am avut coșmaruri despre ziua aceea de când mă știu, așa că toate

astea nu sunt noi pentru mine. Mi-am amintit că mama a plecat, mi-am amintit că s-a întors și că am căzut în apă. Doar că...

A inspirat adânc.

— ... nu cred că s-a întors. Am avut impresia că îi simt parfumul, dar în coșmarurile mele — adică în amintirile mele — nu m-am uitat niciodată bine la fața persoanei care m-a împins. Totul s-a întâmplat prea repede. Și acum câteva zile, când am fost lângă lac... mi-au revenit mai multe amintiri. Mi-am dat seama că văzusem mai multe decât am crezut. Înainte să cad în apă, am văzut o strălucire aurie — un inel cu sigiliu. Două litere: *M.C.*

Spaima și șocul și-au deschis aripile, învăluindu-mă în îmbrățișarea lor sinistră.

Ava tremura din toate încheieturile.

— M.C. Adică Michael Chen. Alex, nu mama, ci tatăl meu a încercat să mă omoare.

29

AVA

VOMITAM ÎNCONTINUU.

Încă o dată, am vărsat în vasul de toaletă. Aveam stomacul întors pe dos și pielea udă de transpirație. Alex îmi ținea părul și mă mângâia pe spate.

Era furibund. Nu din cauza mea, ci din cauza tatălui meu, a trecutului meu, a întregii situații. O simțeam în încordarea mâinilor lui și în aura de violență abia reținută care îl însoțea de când îi povestisem amintirile mele.

Ziua aceea din copilăria mea, petrecută la lac, era doar vârful aisbergului.

Îmi amintisem și altceva. Un lucru care pecetluia vinovăția tatălui meu.

— *Uite, tati!*

Am intrat în fugă în biroul lui. Țineam hârtia în mâini, mândră nevoie-mare. Scrisesem o compunere la școală. O compunere despre persoana pe care o admiram cel mai mult. Am scris despre tati. Doamna James mi-a dat zece plus pentru compunerea mea și abia așteptam să-i zic tatei.

Tata și-a arcuit sprâncenele.

— Ce s-a întâmplat, Ava?

— Am luat zece plus! Uite!

Mi-a luat hârtia și a citit textul, dar nu părea fericit, așa cum mă așteptasem.

Zâmbetul meu a pălit. De ce se încrunta? Nota mea nu era bună? Când Josh venea acasă cu o notă de zece, tata îl lăuda mereu.

— Ce-i asta?

— E o compunere despre omul pe care îl admir cel mai mult. Am scris despre tine, pentru că tu m-ai salvat.

Îmi frământam mâinile, tot mai agitată. Mi-aș fi dorit ca Josh să fie aici, dar fratele meu era în vizită la un prieten de-al lui.

Nu-mi aminteam că tata mă salvase, dar asta îmi spunea toată lumea. Îmi ziceau că în urmă cu câțiva ani am căzut într-un lac și că aș fi murit dacă tati n-ar fi sărit în apă, după mine.

— Te-am salvat, nu-i așa?

În cele din urmă, a zâmbit, dar nu era un zâmbet vesel, frumos.

Dintr-odată, voiam să fiu în altă parte.

— Semeni foarte mult cu mama ta, a zis tati. Ești leit ea când avea vârsta ta.

Nu știam ce înseamnă „leit", dar, judecând după tonul lui, probabil că nu era un lucru bun.

S-a ridicat. Instinctiv, am pășit în spate până când picioarele mele s-au lovit de canapea.

— Îți amintești ce s-a întâmplat la lac când aveai cinci ani, Ava?

Mi-a mângâiat obrazul. Am tresărit.

Am scuturat din cap, prea speriată ca să vorbesc.

— E mai bine că nu-ți aduci aminte. Așa o să fie mai ușor.

Din nou, tati a zâmbit urât.

— Mă întreb dacă o să uiți și de asta.

A luat o pernă și m-a împins pe canapea.

N-am apucat să-i răspund. În clipa următoare nu mai puteam respira. Mi-a apăsat perna pe față. Încercam s-o dau la o parte, dar nu eram suficient de puternică. Cu o mână mi-a țintuit încheieturile. Nu mă puteam împotrivi.

Simțeam o presiune uriașă în piept. Am început să văd puncte negre.

Nu am aer. Nuamaernuamaernuamaer.

Tatăl meu nu numai că încercase să mă înece, dar, pe deasupra, încercase să mă sufoce.

Am vomitat din nou și din nou. În mare, reușisem să rămân calmă în weekendul de Ziua Recunoștinței, dar probabil că, rostind cuvintele astea cu voce tare — *tatăl meu a încercat să mă omoare* —, declanșasem o reacție fizică întârziată.

După ce am vomitat tot ce aveam în stomac, m-am întins pe podea. Alex mi-a dat un pahar cu apă. Recunoscătoare, l-am băut cu înghițituri lungi.

— Îmi pare rău, Alex. E tare jenant. O să curăț pe-aici...

— Nu-ți face griji!

Și-a trecut cu blândețe degetele prin părul meu. În ochii lui ardea un infern.

— Le vom rezolva pe toate. Lasă-le în seama mea!

O săptămână mai târziu, eu și Alex așteptam ca tatăl meu să sosească într-una dintre sălile de conferințe ale firmei Archer Group. Era prima dată când vedeam unde lucra Alex. Clădirea era exact cum mi-o imaginasem: elegantă, modernă și frumoasă, toată din sticlă și din marmură albă.

Dar acum nu puteam s-o apreciez cum se cuvine. Eram prea agitată.

Ceasul de perete ticăia.

Băteam darabana în masa din lemn lustruit și priveam pe ferestre, deopotrivă dorind și temându-mă de apariția tatălui meu.

— Aici sistemul de securitate e de top, m-a asigurat Alex. Și voi fi alături de tine tot timpul.

— Nu de asta îmi fac griji. Nu cred că tata m-ar...

Nu m-ar răni? Dar o făcuse. Sau cel puțin încercase.

În ziua în care mă împinsese în lac și în ziua în care încercase să mă sufoce. Erau doar încercările pe care mi le aminteam. Poate că mai fuseseră și altele.

În adolescență, îl considerasem un tată acceptabil. Nu era foarte prezent în viața mea sau foarte afectuos, dar nu mai încercase să mă omoare. Aveam o întrebare: de ce n-o făcuse? Avusese o mulțime de prilejuri. Ar fi putut aranja totul așa încât moartea mea să pară un accident.

Dar această întrebare pălea în comparație cu cea mai presantă dintre toate: de ce dorise să mă omoare? Eram *fiica* lui.

Un suspin a izbucnit din gâtlejul meu. Alex mi-a strâns mâna, încruntat. Am scuturat din cap.

— Sunt OK, i-am spus, făcând un efort să mă adun. Pot s-o fac.

Nu aveam să cedez, deși inima mă durea atât de tare, încât simțeam că mă ofilesc.

Ușa s-a deschis.

Michael — nu-i mai puteam spune „tată", nu-l mai puteam considera părintele meu — a intrat, confuz și puțin enervat. Purta tricoul lui favorit, în dungi, și jeanși. Avea și nenorocitul de inel cu sigiliu.

Mi s-a făcut greață. Lângă mine, Alex s-a încordat. Furia se răspândea din el în valuri întunecate.

Michael s-a încruntat.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

— [illegible]

— [illegible]

— [illegible]

[illegible]

— [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

— [illegible]

[illegible]

Te rog, l-am implorat din ochi. Trebuia s-o fac pe cont propriu.

Știind cât de protector era, mă așteptam să se împotrivească, dar probabil că a zărit ceva pe fața mea — credința de nezdruncinat că trebuia să-mi duc singură propriile bătălii —, așa că mi-a dat drumul la mână și s-a ridicat fără tragere de inimă.

— Voi fi la ușă, mi-a zis.

O promisiune și în același timp un avertisment.

Înainte să iasă, Alex i-a aruncat lui Michael o privire sumbră.

Am rămas doar noi doi.

Sprâncenele lui Michael s-au arcuit.

— Ava, ai probleme?

Da.

Înainte să pun piciorul aici derulasem această conversație în minte de sute, dacă nu de mii de ori. Mă tot gândisem cum să aduc în discuție subiectul și cum aș reacționa la răspunsul lui, indiferent care ar fi fost. *Hei, tată, mă bucur să te văd. Apropo, ai încercat să mă ucizi? Da? Ei, la naiba! Hm... bine.*

Nu mai puteam să aștept.

Aveam nevoie de răspunsuri.

— Nu am probleme, am spus.

Eram mândră de mine, fiindcă îi vorbeam așa de ferm.

— Dar vreau să-ți povestesc despre ce s-a întâmplat în weekendul de Ziua Recunoștinței.

Privirea lui a devenit precaută.

— Mi-am amintit.

— Ce ți-ai amintit?

— Totul.

L-am urmărit cu luare-aminte.

— Copilăria mea. Ziua în care aproape m-am înecat.

Precauția din ochii lui s-a transformat în șoc și într-un început de panică. Și-a încrețit fruntea.

Îmi simțeam inima cât un purice. Speram că mă înșelam, dar privirea din ochii lui Michael mi-a spus tot ce aveam nevoie să știu. Nu mă înșelam. Chiar încercase să mă omoare.

A scos un hohot forțat.

— Serios, Ava? Ești sigură? Ai coșmaruri de ani buni...

— Sunt sigură.

Mi-am îndreptat umerii și l-am privit drept în ochi, încercând să nu tremur.

— Tu m-ai împins în lac în ziua aceea?

Expresia lui Michael s-a descompus. A făcut ochii mari.

— Ce? a șoptit.

— Ai auzit ce-am spus.

— Nu, bineînțeles că nu!

Cuprins de agitație, și-a trecut degetele prin păr.

— Cum poți să crezi asta? Sunt *tatăl* tău. N-aș face nimic care să te rănească.

Speranța a înflorit în inima mea, deși partea rațională din mine era sceptică.

— Asta îmi amintesc.

— Amintirile pot fi înșelătoare. Uneori ni se pare că ne amintim evenimente care nu au avut loc.

Michael s-a aplecat spre mine. Expresia i s-a îmblânzit puțin.

— Ce anume crezi că s-a întâmplat atunci, Ava?

— Mă jucam lângă lac. Cineva s-a apropiat prin spatele meu și m-a împins. Mi-am amintit că m-am răsucit și am văzut o scânteiere aurie. Un inel cu sigiliu. Inelul *tău* cu sigiliu.

Privirea mea a coborât spre inelul de pe degetul lui.

S-a uitat în jos și l-a atins.

Părea sincer îndurerat.

— Ava, eu am fost cel care te-a salvat de la înec.

Tocmai asta era partea care nu avea logică. Leșinasem, așa că nu văzusem cine m-a salvat, dar paramedicii și poliția au spus că Michael a fost cel care i-a sunat. De ce să fi făcut asta dacă el mă împinsese în apă?

— Am venit să vorbesc cu mama ta despre divorț. Nu mi-a răspuns nimeni la ușă, deși mașina mamei tale era pe alee. M-am dus în spate, să văd dacă era acolo, și am văzut...

Michael a înghițit în sec.

— Au fost cele mai urâte minute din viața mea. Credeam că ai murit. Am sărit și te-am salvat, iar în tot acest timp mama ta... pur și simplu stătea pe loc, șocată. De parcă nu-i venea să creadă ce s-a întâmplat.

Glasul lui Michael s-a frânt.

— Mama ta nu se simțea bine, Ava. Nu voia să-ți facă rău, dar uneori nu se putea controla. S-a simțit foarte vinovată după incidentul cu lacul. Pe deasupra, trebuia să se confrunte cu divorțul, cu acuzațiile penale... De-asta a luat o supradoză.

Simțeam că-mi plesnea capul de durere. Mi-am apăsat degetele pe tâmple. Încercam să pun cap la cap cuvintele tatălui meu și amintirile mele. Ce era real și ce nu era?

Știam că nu poți pune bază pe amintiri sută la sută. Iar Michael părea sincer. Dar chiar mă înșelasem atât de mult? De unde veneau acele viziuni, dacă nu din amintirile mele?

Am spus cu voce tremurătoare:

— Mai am un exemplu. Eram în clasa a treia. Am adus acasă o compunere scrisă la ora doamnei profesoare James și ți-am arătat-o. Eram în biroul tău. Te-ai uitat la mine și ai spus că sunt leită mama. Pe urmă mi-ai pus o pernă pe față și ai încercat să mă sufoci. Nu puteam să respir. Aș fi murit dacă Josh nu s-ar fi întors acasă chiar atunci și nu te-ar fi strigat. Iar tu te-ai oprit.

Aici, sub luminile puternice ale sălii de conferințe, povestea mea suna ridicol. În continuare, capul meu zvâcnea de durere.

Chipul lui a căpătat o expresie de neliniște.

— Ava, a rostit Michael încet, calm, de parcă se străduia să nu mă sperie. N-ai avut niciodată o profesoară numită James.

Inima mi se izbea de coaste.

— Ba da! Avea păr blond și purta ochelari. Ne dădea fursecuri când era ziua de naștere a vreunui copil din clasă...

Lacrimile îmi înțepau ochii.

— Jur că doamna James e reală!

Trebuia să fie reală. Dar dacă nu era? Dacă inventasem totul și *crezusem* că sunt amintiri adevărate? Ce se întâmpla cu mine? Oare creierul meu era chiar atât de afectat?

Nu puteam respira. Aveam impresia că înnebuneam. Parcă nimic din viața mea nu fusese adevărat. Parcă visasem totul. Mi-am apăsat palmele pe masă. Aproape că mă așteptam ca lemnul să se fărâmițeze și să cadă pe podea, într-o grămadă de rumeguș.

— Draga mea...

A întins o mână spre mine. Dar n-a apucat să mă atingă, fiindcă în clipa următoare ușa sălii s-a trântit de perete.

Alex a intrat cu pași mari. Avea o expresie încrâncenată, înfricoșătoare.

— Destul, Michael! Nu mai minți!

Bineînțeles că instalase microfoane peste tot.

— După ce Ava mi-a spus ce-și amintește, i-am pus pe oamenii mei să facă cercetări.

Serios? Mie nu-mi spusese asta.

Alex a continuat:

— Ai fi surprins cât de multe și cât de repede poți afla, dacă plătești suma potrivită. Ava a avut o profesoară pe nume James.

Când a văzut-o pe Ava, a doua zi după ce ai încercat s-o sufoci, profesoara a înaintat o înștiințare oficială despre vânătăile de pe încheieturile fiicei tale. Le-ai explicat polițiștilor că Ava s-a lovit la locul de joacă, iar ei te-au crezut.

Ochii lui Alex ardeau de dezgust.

— Te pricepi să joci teatru, dar lasă masca! Știm tot.

M-am holbat la Michael. Nu mai știam ce să cred.

— E adevărat? M-ai manipulat și m-ai mințit de la bun început?

Michael și-a frecat fața.

— Ava, sunt tatăl tău. Niciodată nu te-aș minți.

Mă uitam când la el, când la Alex. Inima îmi bătea nebunește. Se întâmplau prea multe deodată. Prea multe secrete erau dezvăluite. Dar, până la urmă, trebuia să am încredere în mine.

— Ba cred că da, i-am spus. Cred că m-ai mințit toată viața.

Pentru câteva secunde, chipul lui Michael a părut răscolit de durere, însă apoi s-a schimonosit, s-a transformat într-o mască oribilă. Ochii îi străluceau de răutate, iar gura schița un zâmbet batjocoritor.

Nu mai semăna cu tatăl meu. Nu părea deloc uman. Arăta ca un monstru ivit direct din coșmarurile mele.

A bătut din palme.

— Bravo! Aproape că te-am convins, Ava. Ar fi trebuit să vezi ce față aveai! *Jur că doamna James e reală*, m-a imitat el, râzând. Chiar îți stă în fire. Ai crezut că ești nebună.

Alex s-a răsucit spre Michael. Am scuturat ușor din cap. Aș fi vrut să fug și să mă ascund, însă eram sub efectul adrenalinei. Am rămas pe loc.

Bărbia îmi tremura.

— De ce ai făcut-o? Eram un *copil*. Sunt fiica ta. De ce mi-ai face asta? Spune-mi adevărul!

Michael s-a lăsat pe spate, în scaun.

— Adevărul e subiectiv. Chiar vrei să știi? Uite adevărul: nu ești fiica mea.

Am icnit de uluire. Michael mi-a adresat un zâmbet mohorât.

— Așa e. Târfa de maică-ta m-a înșelat. Probabil c-a făcut-o când eram într-o călătorie de afaceri. Se plângea că nu prea stau pe-acasă, de parcă nu afacerea mea era cea care îi punea un acoperiș deasupra capului și îi permitea să se îmbrace în haine de designer. Dintotdeauna am bănuit că nu ești fiica mea. Nu semeni deloc cu mine, dar m-am gândit că poate semeni mai mult cu Wendy. Am făcut un test de paternitate, în secret, și bănuiala mi s-a confirmat: chiar nu ești a mea. Maică-ta a încercat să nege, dar nu putea să contrazică dovezile.

O umbră a trecut pe fața lui Michael.

— Sigur că n-am putut să includ asta în actele de divorț. Informațiile circulă. Și eu, și maică-ta am fi pierdut respectul pe care ni-l purtau ceilalți.

În cultura chineză foarte puține lucruri sunt considerate mai neplăcute decât pierderea respectului altora.

— Dacă nu sunt fiica ta, de ce te-ai luptat atât de mult pentru custodie? am întrebat, cu gura uscată.

Buzele lui Michael s-au curbat într-un rânjet.

— Nu m-am luptat pentru *tine*. Am făcut-o pentru Josh. El *chiar* e fiul meu. Testul de paternitate mi-a confirmat-o. Josh e moștenirea mea, urmașul meu. Dar, din moment ce doar eu și mama ta știam că nu ești fiica mea biologică, tu și Josh ați venit la pachet. Din păcate, tribunalele sunt aproape întotdeauna de partea mamei, cu excepția circumstanțelor ieșite din comun, așa că...

A ridicat din umeri.

— A trebuit să născocesc o circumstanță ieșită din comun.

Mi se făcea rău, dar am rămas pe loc, în timp ce Michael desfăcea pânza încâlcită a trecutului nostru.

— Am avut *noroc* că maică-ta a fost suficient de proastă încât să te lase singură. Sincer, chestia asta e neglijență pură. M-am furișat în casa ei. Voiam să las acolo dovezi false ale unei așa-zise dependențe de droguri. În schimb, te-am găsit jucându-te pe malul lacului. Ocazia asta parcă mi se oferise pe tavă. Da, câteodată instanțele de judecată sunt de partea mamei, chiar dacă e dependentă de droguri. Dar dacă mama respectivă încearcă să-și *înece* copilul? Aș fi câștigat negreșit. În plus, ar fi fost o pedeapsă pentru ea. Așa că te-am împins. Am fost tentat să te las să te îneci cu adevărat.

A rânjit iar, dezvelindu-și dinții.

— Dar nu eram *chiar atât* de crud. Erai doar un copil. Te-am scos din apă și le-am spus polițiștilor că am văzut-o pe Wendy împingându-te. Ea tot țipa că nu e vinovată. Dar vrei să știi care a fost adevărata sclipire de geniu a planului meu?

S-a aplecat spre noi, cu ochii strălucind.

— Declarațiile tale au implicat-o pe maică-ta în tentativa de crimă.

Am scuturat din cap.

— Nu! Nu e adevărat. Nici măcar n-am văzut... Nu-mi aminteam...

— Imediat după incident, ai zis că maică-ta te-a împins în apă. Adevărat, nu ai mai susținut același lucru și după aceea. Dar e destul de ușor să implantezi amintiri false, mai ales în mintea unui copil confuz și traumatizat. După câteva sugestii și întrebări încurajatoare din partea mea, erai convinsă că mama ta era făptașa. Ai spus că i-ai simțit parfumul. În plus, era

singura persoană prezentă acolo. Autoritățile au început o anchetă. Mi-au acordat custodia asupra ta și a lui Josh cât timp adunau dovezi. Mama ta a suferit o depresie și... Ei, știi ce s-a întâmplat cu pastilele. A murit la 4:44 dimineața. Cel mai nefast moment.

Stomacul mi s-a întors pe dos. *4:44 dimineața*. Ora la care mă trezeam din coșmarurile mele.

Nu eram superstițioasă, și totuși m-am întrebat dacă nu cumva mă trezeam atunci din cauză că mama mă striga, de pe lumea cealaltă, îndemnându-mă să-mi amintesc, să-l părăsesc pe sociopatul în a cărui casă locuiam de atâția ani.

— Dar în ziua aia când am venit în biroul tău? am întrebat, hotărâtă să merg până la capăt.

Michael a pufnit.

— Da. Compunerea aia idioată despre cum te-am „salvat". Știi, mulți ani am ascuns destul de bine cât de mult uram să te cresc. Am jucat rolul tatălui tăcut, stingher și îndurerat.

Zâmbetul lui urât a reapărut.

— Dar uneori mă enervezi la culme, mai ales fiindcă semeni atât de mult cu *ea*. Ești o amintire vie a infidelității ei. Ar fi fost atât de ușor dacă ai fi murit! Dar Josh a ales tocmai momentul acela ca să vină acasă. La naiba! Nu le poți avea pe toate. Cinstit vorbind, incidentul din birou a fost un moment de slăbiciune din partea mea. Erai conștientă de ceea ce se întâmpla și mi-ar fi luat foarte mult să-ți explic ce se petrecuse. Sunt sigur că aș fi reușit să inventez ceva. Dar imaginează-ți ce surpriză plăcută am avut când te-ai trezit din leșin fără să-ți amintești nu numai incidentul, ci și întreaga ta copilărie! Medicii n-au putut explica, dar asta nu conta. Conta doar că uitaseși. Dumnezeu chiar e de partea mea, nu-i așa?

singura persoană prezentă acolo. Autoritățile au început o anchetă. Mi-au acordat custodia asupra ta și a lui Josh cât timp adunau dovezi. Mama ta a suferit o depresie și... Ei, știi ce s-a întâmplat cu pastilele. A murit la 4:44 dimineața. Cel mai nefast moment.

Stomacul mi s-a întors pe dos. *4:44 dimineața.* Ora la care mă trezeam din coșmarurile mele.

Nu eram superstițioasă, și totuși m-am întrebat dacă nu cumva mă trezeam atunci din cauză că mama mă striga, de pe lumea cealaltă, îndemnându-mă să-mi amintesc, să-l părăsesc pe sociopatul în a cărui casă locuiam de atâția ani.

— Dar în ziua aia când am venit în biroul tău? am întrebat, hotărâtă să merg până la capăt.

Michael a pufnit.

— Da. Compunerea aia idioată despre cum te-am „salvat". Știi, mulți ani am ascuns destul de bine cât de mult uram să te cresc. Am jucat rolul tatălui tăcut, stingher și îndurerat.

Zâmbetul lui urât a reapărut.

— Dar uneori mă enervezi la culme, mai ales fiindcă semeni atât de mult cu *ea*. Ești o amintire vie a infidelității ei. Ar fi fost atât de ușor dacă ai fi murit! Dar Josh a ales tocmai momentul acela ca să vină acasă. La naiba! Nu le poți avea pe toate. Cinstit vorbind, incidentul din birou a fost un moment de slăbiciune din partea mea. Erai conștientă de ceea ce se întâmpla și mi-ar fi luat foarte mult să-ți explic ce se petrecuse. Sunt sigur că aș fi reușit să inventez ceva. Dar imaginează-ți ce surpriză plăcută am avut când te-ai trezit din leșin fără să-ți amintești nu numai incidentul, ci și întreaga ta copilărie! Medicii n-au putut explica, dar asta nu conta. Conta doar că uitaseși. Dumnezeu chiar e de partea mea, nu-i așa?

Am simțit mâinile lui Alex pe spatele meu. Nici măcar n-am observat când se apropiase. M-am bucurat de liniștea pe care mi-o aducea atingerea lui. Parcă totul se învârtea cu mine. Mi-am amintit că fugisem în camera mea și încuiasem ușa. Michael îmi dăduse drumul și îl salutase pe Josh de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Am stat în camera mea toată noaptea, refuzând să iau cina, indiferent cât de mult încercase Josh să mă convingă să ies. Pe atunci avea doar treisprezece ani — prea tânăr ca să mă ajute —, iar eu nu aveam la cine altcineva să apelez.

Oare fusesem atât de panicată și de traumatizată încât împinsesem în subconștientul meu *toate* experiențele mele cu Michael, adică aproape toată copilăria mea?

— Nu puteam să risc din nou. Poate că n-aș fi avut la fel de mult noroc, a continuat Michael. Te-am lăsat în pace. Ba chiar te-am trimis la terapie, pentru că trebuia să joc rolul tatălui îngrijorat. Bine că idioții ăia incompetenți habar n-au ce fac în cabinetele lor!

Nu-i de mirare că insistase atâta să nu mai merg la psiholog. Probabil se temea că aveam să-mi amintesc totul și să-l acuz. Deci de ce dracu' era atât de dispus să-mi spună toate astea *acum*?

Alex parcă îmi citise gândurile.

— Nu există termen de prescripție pentru tentativele de omor. Toată discuția asta e înregistrată, l-a anunțat pe Michael. Washingtonul are o lege privind consimțământul unei singure părți atunci când se înregistrează conversații, iar Ava și-a dat consimțământul de la bun început. Vei sta la închisoare mult timp.

Masca de răutate a lui Michael s-a topit, lăsând în urmă „tatăl" care mă ducea să vizitez campusuri universitare și care

organiza petreceri de ziua mea. Mă înspăimânta cât de ușor făcea trecerea între cele două personalități.

— Dacă trebuie să merg la închisoare pentru a o salva, o voi face, a șoptit Michael.

S-a întors spre mine. Avea ochii plini de lacrimi adevărate.

— Ava, scumpo, Alex nu e cine crezi tu că este. Șoferul lui m-a luat, iar pe drum încoace m-a amenințat...

— Destul! a tunat Alex. Gata cu minciunile! Ești terminat. Și prietenii mei sunt de aceeași părere.

Am privit șocată cum doi agenți FBI au dat buzna în sală și l-au ridicat pe Michael de pe scaun. Când plănuiserăm capcana, Alex nu pomenise nimic despre FBI.

Michael părea destul de calm, având în vedere situația lui.

— Chestia asta nu va fi admisă în instanță, a spus „tata". Voi riposta. N-o să învingi.

Alex a ridicat din sprâncene.

— Cu ce bani, Michael? Vezi tu, oamenii mei au găsit câteva lucruri interesante despre afacerea ta. Lucruri *ilegale*. Evaziune fiscală, fraudă. Îți sună cunoscut?

Pentru prima dată de când intrase în sala de conferințe, calmul lui Michael a dispărut.

— Minți! a șuierat printre dinți. Nu aveai autoritatea de a...

— Din contră! Am colaborat cu FBI-ul. Prietenii mei de la Agenție au fost foarte interesați de ce aveam de spus și de dovezile pe care le-am găsit.

Alex a zâmbit.

— Nu știu nici măcar cu ce o să-ți plătești avocații, pentru că majoritatea bunurilor tale sunt ilicite. Toată averea ta va fi pusă sub sechestru până va începe procesul. Vei primi înștiințarea oficială până la finalul zilei.

Ochii lui Michael ardeau.

— Josh nu te va ierta niciodată. Mă venerează. Pe cine îți închipui că-l va crede? Pe mine, tatăl lui, sau pe tine, un nenorocit pe care l-a cunoscut acum câțiva ani?

Josh a intrat în sală. Niciodată nu-l văzusem atât de mohorât.

— În acest caz, tată, îl voi crede pe „nenorocit".

Pumnul fratelui meu l-a pocnit pe Michael în obraz. Apoi s-a dezlănțuit iadul.

30

AVA

Câteva ore mai târziu, eu și Josh ne-am așezat în separeul unui restaurant de lângă firma Archer Group. Alex rezervase tot restaurantul și îi trimisese acasă pe majoritatea angajaților. În afară de un chelner care stătea lângă intrare, destul de departe încât să nu poată auzi conversația noastră, eram singuri. Alex se retrăsese în biroul lui, ca să ne ofere intimitate.

— Îmi pare așa de rău, Ava!

Josh arăta groaznic. Palid, cu cearcăne imense. Stresul și îngrijorarea îi săpaseră riduri adânci pe chip, iar obișnuitul lui zâmbet îngâmfat și fermecător nu apăruse.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, Ava. Ar fi trebuit...

— Nu e vina ta. Michael ne-a păcălit pe *toți*.

M-am înfiorat. Cât de bine își jucase Michael rolul!

— În plus, Michael te-a iubit, Josh. S-a purtat minunat cu tine. N-aveai de ce să fii bănuitor.

Josh a strâns din buze.

— Nu m-a iubit. Oamenii ca el nu pot iubi. M-a considerat un mijloc de a-și duce moștenirea mai departe. Atât.

Îl sunasem pe Josh acum câteva zile, ca să-i povestesc ce-mi amintisem.

Fusese șocat, dar mă crezuse. Insistase să se întoarcă în Statele Unite ca să-l înfrunte pe Michael. Își luase concediu în regim de urgență și zburase acasă. Urmărise și ascultase conversația înregistrată de camerele de supraveghere secrete instalate în sala de conferințe, iar echipa de securitate a lui Alex fusese nevoită să-l țină cu forța pe loc, ca să nu intervină mai devreme decât era cazul.

Îmi închipuiam că în clipele acelea fusese furibund. Josh avea un temperament vulcanic.

După ce îl lovise pe Michael, situația devenise haotică: agenții FBI, Josh, Michael și diverși agenți de securitate se încăieraseră. Josh l-ar fi snopit pe Michael, dacă Alex nu l-ar fi împiedicat. Agenții FBI l-au luat în custodie pe Michael, învinețit și sângerând, iar acum așteptam începerea procesului.

Mulțumită lui Alex, care avea un prieten al cărui tată era sus-pus în FBI, Josh nu a fost pus sub acuzare pentru agresiune fiindcă îl atacase pe Michael.

Întreaga situație părea desprinsă din filme.

Am repetat:

— Oricum, n-a fost vina ta, erai doar un copil.

— Am fost acolo, în biroul lui, în acea zi...

— Încetează! Mă auzi, Josh Chen? am spus cu severitate. Nu te las să te învinuiești! Mama și Michael erau adulți. Au făcut alegeri cu bună-știință.

Mă simțeam vinovată fiindcă atâta amar de timp fusesem supărată pe mama, când, de fapt, și ea fusese o victimă.

— Josh, ai fost *întotdeauna* lângă mine când am avut nevoie de tine. Ești un frate grozav. O s-o spun o singură dată, așa că

nu-mi cere s-o repet! Ești deja destul de încrezut. Nu e cazul să-ți gâdil orgoliul.

A zâmbit timid.

— Ava, tu o să fii OK?

Am inspirat adânc. Ultimele două săptămâni fuseseră copleșitoare: revelații și dezvăluiri șocante, manipulările lui Michael, conștientizarea faptului că eram orfană. Mama mea era moartă, tatăl meu nu era tatăl meu adevărat și probabil urma să stea după gratii mult timp. Nu aveam idee cine e tatăl meu real.

Dar cel puțin știam adevărul și îi aveam pe Josh, pe Alex și pe prietenele mele.

Poate că urma să conștientizez mai târziu importanța celor întâmplate. Deocamdată simțeam doar ușurare amestecată cu tristețe și uluire.

— Da, Josh. Voi fi OK.

Umerii i s-au relaxat puțin.

— Dacă ai nevoie să vorbești cu cineva, sunt aici. Nu pot garanta că-ți voi da un sfat bun, dar măcar te voi asculta.

Am zâmbit.

— Mulțumesc, Joshy!

S-a strâmbat la auzul numelui de alint. Îl detesta.

— Ava, de câte ori să-ți repet? Nu-mi mai spune așa!

Ne-am petrecut următoarea jumătate de oră vorbind despre subiecte mai plăcute: timpul petrecut în America Centrală, cu ce bunătăți din D.C. plănuia să se răsfețe înainte de a se întoarce la programul lui de voluntariat, fosta relație cu fata despre care îmi povestise. Aparent, frate-miu pusese punct relației îndată ce fata a pomenit de căsătorie. Tipic pentru Josh!

Oricât de enervant era Josh, îmi era dor de el și mă întrista ideea că avea să plece din nou. Urma să se întoarcă acasă de Crăciun, dar nu putea să-și ia liber până atunci, așa că pleca

mâine spre America Centrală și avea să se întoarcă peste două săptămâni.

Mai rămăsese un subiect delicat despre care trebuia să discutăm.

Josh s-a încruntat.

— Deci tu și Alex... Ce naiba e în capul vostru?

M-am înfiorat.

— N-a fost plănuit. Jur! Pur și simplu... s-a întâmplat.

— Pur și simplu „s-a întâmplat" să ajungi în patul celui mai bun prieten al meu?

— Nu te supăra!

— Nu sunt supărat pe tine! a izbucnit Josh. Sunt supărat pe *el*. Ar fi trebuit să aibă mai multă minte!

— Și eu? Adică *nici eu* nu am minte?

— Știi ce vreau să zic. Tu ești o romantică. Pot să înțeleg că te-ai îndrăgostit de nemernicul ăla. Dar Alex... Doamne sfinte, Ava!

Josh și-a frecat fața.

— E cel mai bun prieten al meu, dar chiar și eu mă înfior când mă gândesc la lucrurile pe care le face. De când îl știu, nu a avut niciodată o relație normală cu o femeie. Niciodată nu l-a interesat așa ceva. Îi pasă doar de muncă.

Simțeam nevoia să-i iau apărarea lui Alex, deși era ultima persoană care avea nevoie de protecție.

— Da, uneori Alex se poartă ca un nesimțit, dar tot om e. Are nevoie de dragoste și de grijă, la fel ca oricine altcineva. În ceea ce privește relațiile, există un început pentru toate. N-ai idee cât de mult m-a ajutat Alex în ultimele luni. A fost lângă mine când am avut coșmaruri, atacuri de panică... M-a învățat să înot. *Să înot*, Josh! M-a ajutat să trec, măcar puțin, peste frica mea de apă și a fost foarte răbdător. Pe deasupra, e inteligent,

amuzant și minunat. Mă face să râd și să cred în mine. Deși n-o arată, *are* inimă. Una frumoasă.

Am tăcut, cu obrajii înfierbântați și roșii. Spusesem destule.

Josh s-a uitat la mine. Părea șocat de ce auzea.

— Ava, îl iubești?

Până în acest moment o mulțime de lucruri din viața mea fuseseră neclare, dar în privința asta nu aveam îndoieli. N-am ezitat să răspund.

Poate că nu știam ce e în mintea mea, dar știam ce e în inima mea.

— Da. Îl iubesc.

~

JOSH A PLECAT a doua zi, după ce a amenințat că-l va ucide pe Alex dacă îmi frângea inima. Încă nu se împăcase cu relația noastră, dar s-a resemnat după ce a văzut cât de mult țineam la Alex.

Alex avea de rezolvat treburi urgente după ce l-a lăsat pe Josh la aeroport, așa că mi-am petrecut restul zilei împreună cu prietenele mele. Fiindcă burnița și nu aveam chef să ies în oraș, am organizat o zi de relaxare acasă la mine: tratamente faciale, manichiură, pedichiură și un maraton de filme cu final fericit.

Le-am spus ce se întâmplase cu Michael. Au fost uimite, dar nu mi-au bătut la cap să le zic mai mult, fapt pentru care le eram recunoscătoare. Ultimele douăzeci și patru de ore fuseseră grele. Aveam nevoie de un răgaz, ca să nu mă mai gândesc la ele.

Stella s-a uitat la telefonul ei și s-a încruntat.

— Ți-a scris din nou ciudatul ăla? a întrebat Jules, suflând deasupra unghiilor sale proaspăt lăcuite.

De două săptămâni, un necunoscut îi trimitea nonstop mesaje Stellei, ceea ce o neliniștea. În calitate de influencer, era

familiarizată cu mesaje nedorite din partea unor tipi ciudați, dar acum era mai încordată decât de obicei.

— Da. I-am blocat contul, dar își tot creează unele noi, a oftat Stella. Asta-i partea neplăcută atunci când ești o persoană publică.

O umbră de îngrijorare a străbătut chipul lui Bridget.

— Ai grijă, Stella! E plină lumea de oameni nebuni.

Rhys, care ne veghea din fotoliu, a pufnit. Îi tot spunea lui Bridget același lucru, iar ea îl ignora de fiecare dată.

Bridget a micșorat volumul televizorului. Ne uitam la filmul *Fete Rele*. Probabil că era a mia oară când îl vedeam, dar n-ai cum să te saturi de el. Regina George e legendară.[1]

Stella s-a strâmbat.

— O să am grijă. Tipul ăla e pur și simplu un alt ciudat de pe internet. De-aia postez mereu pe InstaStories abia după ce părăsesc un anumit loc: ca niciun străin să nu știe unde sunt.

Nu-mi puteam imagina cum ar fi să-mi postez viața online, așa cum făcea Stella. Uneori îmi făceam griji atât pentru siguranța ei fizică, dar și pentru sănătatea ei mintală. Însă se descurcase bine până acum. Poate că eram prea grijulie.

Cineva a bătut la ușă.

— Răspund eu! a zis Rhys.

Bodyguardul înalt de aproape doi metri s-a ridicat din fotoliu. Omul ăsta era enorm. Probabil că purta haine făcute la comandă, pentru că o cămașă obișnuită nu s-ar fi potrivit pe umerii lui vânjoși și pe pieptul lat.

— Uau! Ce fund are! a oftat Jules.

---

[1] În original, *Mean Girls*. Filmul relatează aventurile lui Cady, o fată nou-venită la un liceu nord-american. Cady e nevoită să se adapteze și să facă față unui grup de licene populare, al căror lider este răutăcioasa Regina George. (N. red.)

— Nu-l mai privi ca pe o bucată de carne! E *bodyguardul* lui Bridget! am apostrofat-o, înghiontind-o în coaste.

— Exact! a spus Jules. Bodyguarzii sunt sexy. Nu-i așa, Bridget?

— Nu! a răspuns ea categoric.

Jules și-a strâns părul roșcat într-un coc neglijent.

— Nu sunteți deloc amuzante. O, ia uite cine vine cu daruri!

Inima mi-a tresărit când Alex a intrat în cameră, cu Rhys pe urmele lui. Avea în mâini o cutie cu dungi alb-negru.

— Ai adus tort? a întrebat Stella cu însuflețire.

Începuse să-l simpatizeze pe Alex după ce văzuse că — după cum s-a exprimat ea — iubitul meu era „capabil să simtă emoții".

— Am adus brioșe, a zis Alex, punând bunătățile pe masă.

Prietenele mele s-au năpustit asupra cutiei aidoma unor vânători de comori care scormonesc după aur.

Am zâmbit și m-am ridicat pe vârfuri, ca să-l sărut.

— Mulțumesc! Nu era nevoie să faci asta.

— Sunt doar niște brioșe. M-am gândit că ți-ar prinde bine ceva dulce.

Mi-a întors sărutul. S-a așezat lângă mine și și-a petrecut un braț pe după mijlocul meu, cu un gest protector.

Am desprins ambalajul de pe brioșa mea *red velvet*. Mi-am încrețit fruntea.

Avea să dureze mult ca să-mi revin după tot ce făcuse Michael. De fapt, nu eram sigură că *puteam* să trec *vreodată* peste faptele lui. Toată viața mea fusese o minciună. Uneori, noaptea, stăteam trează. Eram atât de neliniștită, încât nu puteam să dorm sau să gândesc limpede. Alteori, ca acum, mă uitam în jurul meu și mă consolam spunându-mi că voi fi bine. Maxima aia e adevărată: ce nu te ucide te întărește. Aproape că murisem

de două ori, dar uite că supraviețuisem. Și voi supraviețui mult timp după ce Michael va putrezi în închisoare.

Mulțumită unei intervenții din partea lui Alex, care îi cunoștea pe jumătate dintre judecătorii din Washington D.C., Michael a fost închis fără cauțiune, până la data prezentării la tribunal. Michael mi-a trimis un mesaj în care mi-a cerut să-l vizitez, dar am refuzat. Nu mai aveam ce să-i spun. Îmi arătase adevărata lui față. Nu doream să-l mai văd niciodată.

Dar Alex avea dreptate: din când în când, fetele au nevoie de o brioșă — sau două — pentru a trece cu bine de zilele neplăcute.

Eram recunoscătoare că eu și Michael nu fuseserăm niciodată apropiați. Dacă am fi fost, poate că n-aș fi îndurat suferința. De aceea îmi făceam griji pentru Josh, care era fiul lui biologic și avusese o relație mult mai strânsă cu Michael. Dar Josh insista că se simte bine. Nu l-am contrazis. Era chiar mai încăpățânat decât mine.

Pentru o vreme, am mâncat în tăcere.

La un moment dat, Stella și-a dres glasul.

— Mulțumesc pentru prăjituri, dar ar trebui să plec. Am o colaborare cu o firmă și trebuie să filmez un material.

— Și eu trebuie s-o șterg, a intervenit Bridget. Am de scris o lucrare pentru cursul de Teorie Politică.

După ce Stella, Bridget și Rhys s-au retras în grabă, Jules a anunțat că are o întâlnire în seara asta și că trebuie să se pregătească. A urcat în camera ei, luând jumătate dintre brioșele rămase.

— Mamă, cum mai fuge lumea când apari tu în cameră! l-am tachinat, trecându-mi degetele pe brațul lui Alex.

— E unul dintre multele mele talente, a glumit Alex.

Ce m-aș fi făcut fără el?

Nu mă ajutase doar să-l înfrunt pe Michael, ci și să suport consecințele, inclusiv să descurc toate ițele financiare și juridice. Majoritatea bunurilor lui Michael fuseseră puse sub sechestru, dar, din fericire, îmi plătise deja taxa de școlarizare pentru tot anul, iar eu aveam un venit constant din slujba mea și din proiectele mele suplimentare. Mă ajuta și comisionul pe care îl primisem pentru că Alex cumpărase fotografia lui Richard Argus. Și Josh, care primise o bursă completă, plus decontarea chiriei pe toată durata studiilor de Medicină, stătea bine din punct de vedere financiar. Măcar pentru lucrurile astea nu era nevoie să ne facem griji.

Alex mi-a cuprins gura într-un sărut arzător. M-am topit în el, lăsând limba, gustul și atingerea lui să mă poarte într-un loc unde necazurile mele nu existau.

Doamne! Îl iubeam pe bărbatul ăsta, iar el nici măcar n-o știa. Încă nu-i mărturisisem că-l iubesc.

Pulsul îmi zvâcnea în urechi.

— Alex...

— Hmm?

Mi-a dezmierdat fața, cu privirea lipită de gura mea.

— Vreau să-ți spun ceva. Eu...

Acum ori niciodată!

— Te iubesc!

Inima mea bătea mai să-mi sară din piept.

A trecut o secundă, apoi două. Tăcerea se prelungea.

Mâna lui Alex a încremenit. Avea o expresie înverșunată, ciudată. M-a cuprins neliniștea.

— Ava, doar nu vorbești serios!

— Ba da, am spus, puțin iritată de reacția lui. Știu ce simt.

— Nu sunt o persoană ușor de iubit.

— Bine că n-am ținut niciodată să fac chestii ușoare!

M-am ridicat și l-am privit în ochi.

— Ești rece, enervant și — recunosc — puțin înfricoșător. Dar ești și răbdător, afectuos cu mine și genial. Mă inspiri să-mi urmez visurile și să-mi alung coșmarurile. Ești tot ce nu știam că-mi lipsește. Datorită ție simt că sunt în siguranță.

Am inspirat adânc.

— Ceea ce încerc să spun — din nou — e că te iubesc, Alex Volkov! Iubesc fiecare parte din tine, chiar și pe cele nesuferite.

Un surâs îi bântuia gura.

— Ai ținut un discurs pe cinste!

Brusc, zâmbetul lui Alex a dispărut. Și-a lipit fruntea de a mea.

— Tu ești lumina din întunericul meu, Rază de Soare.

Vocea lui era încărcată de emoție.

— Fără tine, sunt pierdut.

Sărutul care a urmat a fost mai profund, mai arzător.

Vorbele lui se derulau la nesfârșit în mintea mea.

Tu ești lumina din întunericul meu. Fără tine, sunt pierdut.

Cuvinte frumoase, care îmi făceau inima să tresară. Însă nu mi-a spus că mă iubește și el.

31

ALEX

Porțile de fier s-au deschis, dezvăluind o alee lungă, mărginită de stejari cu ramuri golașe. Ne aflam în plină iarnă, iar vremea era rece. Vila imensă, din cărămidă roșie, se înălța în depărtare.

Casa unchiului meu — care fusese și a mea, înainte să mă mut în D.C. — se afla la periferia orașului Philadelphia.

Nu prea voiam s-o părăsesc pe Ava atât de curând după necazul cu Michael, dar amânasem destul de mult să mă întâlnesc cu unchiul meu.

L-am găsit pe Ivan în biroul lui. Fuma și se uita la o telenovelă rusească. Habar n-aveam de ce insista să se uite la televizor aici, când avea un living dotat cu cea mai modernă aparatură.

A suflat un inel de fum în aer. Avea în față o ceașcă cu ceai verde, pe jumătate goală. Devenise obsedat de ceaiul verde încă de când citise un articol care zicea că băutura asta te ajută să slăbești.

— Alex! Cu ce ocazie mi-ai făcut această surpriză?

— Știi de ce am venit.

M-am tolănit în fotoliul din fața lui Ivan. Am luat în mână prespapierul urât, auriu, de pe biroul lui. Semăna cu o maimuță deformată.

Unchiul a zâmbit.

— A, da. Am auzit. Șah mat! Felicitări! Dar trebuie să recunosc că n-ai fost la înălțimea așteptărilor mele. Mă așteptam ca lovitura ta de grație să fie mult mai... dramatică.

Am strâns din dinți și am zis:

— Situația s-a schimbat. A trebuit să mă adaptez din mers.

Privirea lui Ivan s-a ascuțit.

— Ce anume s-a schimbat?

Am tăcut.

De peste zece ani trudeam să-mi pun la punct planul de răzbunare, mutând și manipulând fiecare piesă, până când toate ajungeau exact acolo unde voiam să fie. *Joacă întotdeauna un joc cu bătaie lungă!*

Cu toate acestea, trebuia să recunosc că în ultimele luni fusesem distras. Ava a intrat în viața mea ca un răsărit ivit după o noapte lungă. A trezit în sufletul meu creaturi pe care le credeam moarte de mult. Vinovăția. Conștiința. Remușcarea.

Ava mă făcea să mă întreb dacă scopul chiar scuză mereu mijloacele.

În preajma ei, setea mea de răzbunare se domolea și aproape — *aproape* — că renunțasem la răzbunare, ca să mă pot preface că eram bărbatul care ea credea că sunt.

Alex, vrei ca lumea să creadă că nu ai inimă, dar, în realitate, ai una cu mai multe straturi: o inimă de aur închisă într-o inimă de gheață.

Muchiile ascuțite ale prespapierului îmi apăsau palma.

Ava știa că făcusem destule lucruri urâte în numele firmei Archer Group, dar așa e în afaceri. Nu încuraja și nici nu

susținea asemenea tactici, dar nici nu era naivă. În ciuda perspectivei sale romantice și a inimii sensibile, crescuse în preajma unui cuib de vipere — adică Washington D.C. — și înțelegea că în anumite situații, indiferent dacă e vorba despre afaceri sau despre politică, trebuie să fii nemilos.

Dar dacă afla cât de departe am împins lucrurile pentru a-i distruge pe cei responsabili de moartea familiei mele, nu m-ar fi iertat niciodată. Nu contează că nemernicii ăia și-au meritat soarta.

Există limite pe care nu trebuie să le încalci.

Stropi de sânge mi-au înflorit în palmă. M-am folosit de pantalonii mei negri ca să șterg sângele de pe prespapier și l-am pus înapoi pe birou.

— Nu-ți face griji, unchiule!

Mă străduiam să par relaxat. Nu voiam ca Ivan să afle cât de mult pătrunsese Ava în inima mea.

Unchiul meu nu fusese niciodată îndrăgostit, nu se căsătorise și nu avea copii. N-ar fi înțeles dilema mea. Pentru el contau doar bogăția, puterea și statutul.

— Ei, dar îmi fac griji! mi-a întors-o unchiul.

Ivan a pufăit din țigară, încrețindu-și fruntea. Își aranjase părul. Purta costum și cravată, deși era singur în biroul lui, uitându-se la o telenovelă idioată despre niște spioni din timpul Războiului Rece. Avea mereu mare grijă de aspectul lui, chiar și atunci când nu era nimeni prin preajmă.

Când a vorbit iar, a trecut de la engleză la ucraineană.

— De la un timp nu ești în apele tale, Alex. Ai fost distrat. Lipsit de concentrare. Carolina a zis că vii la birou doar vreo două zile pe săptămână și că de fiecare dată pleci înainte de șapte seara.

M-am silit să-mi înăbuș iritarea.

— Asistenta mea personală nu ar trebui să discute cu alte persoane despre programul meu.

— Eu sunt directorul general al companiei, așa că n-a avut de ales.

Ivan și-a stins țigara și s-a aplecat spre mine. Ochii lui mă străpungeau.

— Povestește-mi despre Ava!

M-am încordat. Nu era nevoie să-l întreb de unde știa despre ea. Nu doar eu aveam spioni infiltrați peste tot.

— N-am ce să-ți povestesc. E bună la pat. Asta-i tot.

Cuvintele astea erau ca o otravă pe limba mea.

Unchiul meu părea sceptic.

— Hmm... Deci asta a fost răzbunarea ta? Atâta tot?

A schimbat subiectul atât de brusc, încât mi-a luat o secundă să răspund.

— Nu. Urmează și altele.

Încă nu terminasem răfuiala cu omul pe care îl distrusesem.

Mai aveam un as în mânecă.

Voiam să iau totul de la bărbatul care-mi răpise *mie* totul. Afacerea lui, familia lui, *viața* lui.

Aveam s-o fac.

Dar oare merita să suport consecințele?

— Perfect, Alex! Credeam că te-ai înmuiat.

Ivan a oftat și s-a uitat la poza înrămată de pe biroul lui: el și tatăl meu, când erau tineri. Tocmai se mutaseră în SUA. Amândoi purtau costume ieftine și pălării asortate. În timp ce unchiul meu avea o înfățișare severă și serioasă, ochii tatălui meu scânteiau de parcă ar fi aflat un mare secret pe care nimeni altcineva nu-l știa. Mi s-a strâns gâtlejul.

— Nu uita niciodată ce s-a întâmplat cu părinții tăi și cu biata Nina! Ei merită toată dreptatea din lume.

De parcă aș fi uitat vreodată! Chiar dacă nu aș avea o memorie infailibilă, scena aceea mi-ar rămâne veșnic întipărită în minte.

— Nu trișa! am strigat peste umăr, în timp ce alergam la baie. Dacă trișezi, o să-mi dau seama.

De dimineață băusem două sucuri de mere. Simțeam că mai am puțin și fac pe mine.

— Oricum o să pierzi! a strigat Nina, sora mea mai mică.

Părinții mei au chicotit.

Am scos limba la ea și am trântit ușa de la baie după mine. Mă enerva că nu o băteam niciodată pe Nina la Scrabble pentru copii, deși era cu doi ani mai mică decât mine, iar eu aveam un IQ „de geniu", așa cum ziceau profesorii și părinții mei. Nina era pricepută la cuvinte. Mama credea că soră-mea va deveni scriitoare.

Am folosit toaleta, pe urmă m-am spălat pe mâini.

În vara aceea ar fi trebuit să fiu plecat într-o tabără specială, pentru copii supradotați, dar era tare plictisitoare. Toate activitățile erau prea ușoare. Singura care îmi plăcuse era șahul, dar puteam să joc șah oriunde. M-am plâns părinților mei că mă plictisesc. M-au luat din tabără și m-au adus acasă.

Tocmai mă ștergeam pe mâini când am auzit, în depărtare, o bubuitură urmată de strigăte.

Am alergat înapoi în sufragerie. Ai mei o călăuzeau pe Nina spre culoarul secret din spatele șemineului. Casa noastră îmi plăcea fiindcă era plină de culoare secrete și de cotloane ascunse. Nina și cu mine petreceam ore întregi explorând fiecare colț. Așa, jocul de-a v-ați-ascunselea devenea mai interesant.

— Alex, intră acolo! Repede!

Mama era panicată. M-a apucat de braț și m-a împins în întunericul culoarului.

— Ce se-ntâmplă? Cine-i aici? am cerut să știu.

Inima îmi bătea tare. Auzeam voci care se apropiau.

Nina s-a ghemuit în culoarul secret. O strângea la piept pe Smudges, pisica ei. Într-o zi, în parc, găsiserăm o pisică abandonată, iar Nina plânsese și se milogise până când părinții mei acceptaseră ca sora-mea s-o păstreze drept animal de companie.

— Totul va fi bine, mi-a răspuns tata.

Avea o armă în mână. Întotdeauna ținea o armă în casă, dar niciodată nu îl văzusem folosind-o. La vederea metalului negru, sângele mi-a înghețat în vene.

— Intră acolo, cu sora și cu mama ta! Să nu scoți niciun sunet! Totul o să fi bine... Lucia, ce faci?

Mama a închis ușa culoarului. Eu și Nina ne uitam cu ochii mari la ea.

— Nu te las singur aici! i-a spus mama cu înverșunare.

— La naiba, Lucy! Trebuie să...

Zgomotul unei vaze căzute pe podea i-a curmat vorbele. Smudges s-a speriat. Cu un miorlăit, a fugit din brațele Ninei. A zbughit-o prin golul dintre perete și ușa culoarului.

— Smudges! a strigat Nina.

A rupt-o la fugă după pisică. Am încercat s-o prind, dar a scăpat din strânsoarea mea și a ieșit din culoar.

— Nina, nu! am țipat.

Prea târziu. Ușa s-a închis. Am stat acolo, cu sângele vuindu-mi în urechi, în timp ce ochii mei încercau să se adapteze la întuneric.

Mama și tata mă aduseseră cu un motiv în culoarul secret. Nu voiam să-i îngrijorez ieșind de aici, dar trebuia să știu ce se întâmpla. Cu toate acestea, intuiția îmi striga să-mi acopăr ochii și să mă ascund.

M-am ascuns, însă nu mi-am acoperit ochii.

Culoarul secret avea un vizor discret. Se afla în ochii unui personaj dintr-un tablou atârnat deasupra șemineului. Eram cam

scară, dar, dacă mă ridicam în vârful picioarelor și mă întindeam mult în sus, puteam privi în sufragerie.

Scena care mi se înfățișa m-a făcut să încremenesc.

În sufragerie erau doi străini. Purtau măști și aveau arme mai mari decât a tatei. Acum pistolul zăcea la picioarele lui. Țeava unei arme era îndreptată spre tata, iar cealaltă spre mama și spre Nina. Mama o acoperea protector pe Nina. Sora mea plângea și o îmbrățișa strâns pe Smudges. Înnebunită, pisica miorlăia.

— Dacă n-o faci să tacă, o s-o fac eu! a urlat un bărbat.

Nina plângea mai tare.

— Ia ce vreți! i-a propus tata, cu fața albă ca varul. Nu-mi răniți familia!

— Chiar vom lua tot ce vrem! a zis al doilea bărbat. Din păcate, nu pot garanta că ai tăi vor scăpa nevătămați. De fapt, hai să terminăm mai repede! N-are rost să prelungim inevitabilul. Nu suntem plătiți cu ora.

S-a auzit o împușcătură. Mama și Nina au țipat de groază.

Eu n-am strigat.

Încremenisem. Priveam scena, cu ochii larg deschiși. Picioarele mă ardeau fiindcă stăteam pe vârfuri de atâta vreme. O pată roșu-aprins a înflorit pe pieptul tatălui meu. S-a clătinat. Buzele i se mișcau, dar nu scotea niciun cuvânt. Poate că ar fi supraviețuit, dar apoi a răsunat o altă împușcătură, și încă una, până când corpul tatălui meu s-a prăbușit la podea. Zăcea înțepenit, nemișcat.

Cadavrul ăsta nu era tatăl meu. Avea fața, părul și pielea lui, dar tata dispăruse. L-am văzut părăsind lumea asta, în vreme ce lumina din ochii lui se stingea.

— Nu! a urlat mama.

S-a târât spre tata, dar a reușit să ajungă doar la jumătatea distanței. Pe urmă corpul ei a zvâcnit. Și ea s-a prăbușit. Sângele mamei mele se scurgea pe podea.

— La dracu? De ce ai împușcat-o? i-a plâns primul bărbat. Voiam să mă distrez cu ea înainte să-i fac felul.

— Târfa asta începea să mă enerveze, a mârâit al doilea bărbat. Nu suport bocetele. Am venit aici cu treabă, nu pentru scula ta!

Primul bărbat s-a încruntat, dar nu a comentat.

Cei doi se uitau la Nina, care plângea atât de tare, încât fața i se înroșise și trupul i se cutremura de suspine. Smudge i-a scuipat pe bărbați. Ochii ei străluceau feroce.

— Fata e prea mică să-ți faci de cap cu ea, a zis cu dezgust primul bărbat.

Al doilea tip l-a ignorat.

— Iartă-ne, fetițo! i-a spus Ninei. N-avem nimic cu tine. Pur și simplu ai avut ghinionul să te naști în această familie.

Sângele meu vuia. Picături de sânge mi se prelingeau de pe degete. Îmi înfipsesem unghiile în palme și sângeram.

Pic! Pic! Pic!

Stropii cădeau asurzitor în spațiul întunecat și strâmt. Oare ei îi auzeau? Oare mă auzeau pe mine, ghemuit în spatele șemineului, ca un laș, în timp ce ei îmi ucideau familia?

Voiam să mă năpustesc asupra lor, să-i lovesc cu picioarele și să-i sfâșii cu unghiile. Voiam să le zdrobesc capetele cu sculptura grea de pe policioara șemineului, să le desprind carnea de pe oase, bucată cu bucată, până când mă implorau să-i omor.

Era prima dată când aveam gânduri atât de violente. Mama era dulce și iubitoare, iar tata era sever, dar corect. Onorabil. Ne crescuseră pe Nina și pe mine să fim la fel ca ei.

Însă după ce asistasem la scena asta oribilă, îmi doream să-i torturez pe îndelete pe cei doi. La nesfârșit.

Nu puteam face nimic. Dacă aș fi ieșit din ascunzătoare, m-ar fi ucis și pe mine. Și atunci nu ar fi existat nici răzbunare, nici dreptate.

Pic! Pic! Picpicpic!

Al doilea bărbat a ridicat pistolul și a tras. N-am putut să-mi feresc privirea.

O împușcătură. Doar de atât a fost nevoie.

Smudges a luat-o razna. A țâșnit spre cei doi intruși, gata să-i zgârie. Unul dintre ei a înjurat și a încercat să lovească animalul, dar pisica s-a ferit la timp.

— Lasă naibii pisica asta blestemată! s-a răstit celălalt. Să terminăm treaba și să plecăm de aici!

— Urăsc animalele! a mormăit iritat primul bărbat.

— Ăștia nu aveau încă un copil? Unde-i pacostea aia mică?

Tovarășul lui a aruncat o privire în jur.

— Nu-i aici. E plecat în tabără.

— Rahat! Eu n-am fost niciodată în tabără. Am vrut mereu...

— Taci naibii odată!

Au scotocit prin sufragerie. Au furat cele mai valoroase obiecte. Mâinile lor murdare au luat bunurile familiei mele. Apoi au plecat. S-a așternut liniștea.

Abia mai respiram. Am așteptat.

Când am fost sigur că nu aveau să se întoarcă, am împins ușa grea a culoarului. Cu pași împleticiți, m-am apropiat de cadavrele din sufragerie.

Trebuia să sun la poliție. De asemenea, știam că nu trebuia să mă ating de scena crimei, dar ei fuseseră familia mea. Era ultima mea șansă să-i țin în brațe.

Așa că asta am făcut.

Respirația mi s-a calmat. Mintea mea s-a limpezit.

Ar fi trebuit să fiu furios.

Ar fi trebuit să fiu trist.

Ar fi trebuit să simt ceva.

Dar nu simțeam nimic. Nu simțeam nimic.

Presiunea care-mi apăsa gâtlejul a crescut. Nu eram capabil să-i protejez pe cei pe care-i iubeam cel mai mult pe lume. Eram neajutorat. Laș.

Nu conta cât de sălbatic mă răzbunam; asta nu schimba faptul că ai mei muriseră, iar eu încă trăiam. Eu, cel mai depravat dintre toți membrii familiei mele. Iată dovada că universul are un simț pervers al umorului.

— Trebuie să plec, a spus unchiul meu, netezindu-și cravata. Mă întâlnesc cu un vechi prieten. Rămâi aici în weekend?

Am clipit ca să-mi alung amintirile și am aprobat din cap.

— Perfect! s-a bucurat Ivan. Jucăm șah când mă întorc, da?

Unchiul meu era singura persoană care putea să-mi țină piept la șah.

Mi-am trecut degetul mare peste rana din palmă.

— Bineînțeles. Abia aștept!

DUPĂ CE A PLECAT UNCHIUL MEU, am petrecut o oră în sala de sport din casa lui Ivan, încercând să-mi descarc frustrarea.

Ceva ce-mi spusese Ivan nu-mi dădea pace.

Iar felul în care rostise cuvintele...

Eu sunt directorul general al companiei, așa că n-a avut de ales.

De ce naiba mă controla unchiul meu și de ce ținea atât de mult să-mi știe programul, încât o amenințase pe Carolina ca să-i smulgă aceste informații? Era o asistentă personală bună și nu ar fi divulgat detaliile astea decât dacă era strânsă cu ușa.

Am închis robinetul dușului și m-am șters cu prosopul. Mintea mea trecea în revistă toate posibilitățile. Ajunsesem atât de departe în viață pentru că ascultam mereu ce-mi spunea intuiția. M-am îmbrăcat, mi-am pus o pereche de mănuși de

piele și m-am furișat în biroul unchiului meu. Avea camere de supraveghere, dar sistemul de bruiaj pe care îl cumpărasem de pe piața neagră le-a scos imediat din joc.

Nu prea știam ce căutam. După o oră de scotocit prin sertare false și compartimente secrete, n-am găsit nimic. La fel și în dormitor.

Poate că eram paranoic.

Stomacul meu ghiorăia. Nu mai mâncasem nimic de la micul-dejun. Acum soarele stătea să apună.

Am renunțat să mai caut și m-am dus la bucătărie. Ivan avea un angajat care venea de două ori pe săptămână, ca să facă ordine, dar în rest nimeni nu intra aici. Era prea paranoic în privința spionilor corporatiști. Ivan zicea că sunt peste tot.

Să nu ai încredere în nimeni, Alexi! Întotdeauna, oamenii de la care te aștepți cel mai puțin sunt cei care te înjunghie pe la spate.

Am schimbat brusc direcția și m-am îndreptat spre bibliotecă. Era camera preferată a unchiului meu. Sala cu tavan înalt, amenajată pe două etaje, părea desprinsă dintr-un conac englezesc: lămpi în stil Tiffany, pereți acoperiți cu rafturi din lemn de mahon, gemând sub greutatea volumelor legate în piele. Covoarele moi înăbușeau zgomotul pașilor. M-am plimbat prin cameră, examinând rafturile.

Aici erau mii de cărți. Speram ca obiectul pe care îl căutam — oricare ar fi fost acela — să nu fie ascuns într-o carte falsă.

După cum îl știam pe unchiul meu, n-ar fi ales o carte oarecare, ci una cu o anumită semnificație.

Am verificat rafturile rezervate autorilor lui preferați: Fiodor Dostoievski, Taras Șevcenko, Lev Tolstoi, Alexandr Dovzhenko. Avea o slăbiciune pentru clasicii ruși și ucraineni. Spunea că

prin acele zile întunecate: legătura cu lucrurile și cultura din care se trăgea.

N-am găsit nicio carte falsă.

Mi-am trecut privirea peste restul bibliotecii. M-am oprit la jocul de șah în ediție limitată, aflat în colț. Piesele rămăseseră în aceeași poziție încă de la cea mai recentă partidă jucată cu Ivan.

În timp ce analizam tabla de șah și zona dimprejurul ei, m-am lovit de masă. Un pion a căzut pe podea.

Am înjurat în surdină și m-am aplecat să-l ridic. Ochii mei au poposit pe priza de sub masă. Era una simplă, obișnuită, numai că...

Privirea mea s-a mutat spre stânga.

Exista încă o priză, la mai puțin de treizeci de centimetri depărtare. Legislația din SUA cere ca prizele să fie poziționate la cel mult doi metri distanță una de alta, dar acestea două erau suspect de apropiate.

M-am oprit. Am ciulit urechile, ca să verific dacă se aude Mercedesul unchiului meu oprind pe alee sau zgomotul pașilor lui pe podea.

Nimic.

Am luat o agrafă mare de pe birou și m-am târât sub masa de șah. Am îndoit sârma agrafei. Am mișcat șurubul din mijlocul prizei. Mă simțeam ridicol, dar intuiția mă îndemna să continui.

Tocmai când eram cât pe ce să renunț, priza s-a desprins, dezvăluind un teanc de hârtii ascunse în perete.

O priză falsă. *Bineînțeles.*

Am întins mâna după hârtii exact când o mașină a oprit în dreptul ferestrei.

Unchiul meu ajunsese acasă.

Am despăturit documentele. Erau scrisori. Două scrisuri de mână diferite, dar cunoscute.

Le-am citit rapid. Nu-mi venea să-mi cred ochilor.

Mă așteptam la jocuri de politică corporatistă, la manevre directoriale. Nu m-aș fi mirat să aflu că unchiul meu încerca să se agațe de funcția de CEO, chiar dacă stabiliserăm să preiau conducerea firmei în curând. Dar *asta*?! Nu mă așteptasem la așa ceva.

Brusc, am pus totul cap la cap. Mă gâtuia un amestec de trădare, furie și ușurare. Trădare și furie la adresa acestei descoperiri. Ușurare pentru că...

Ușa de la intrare s-a deschis. Pașii se apropiau.

Am pus scrisorile în perete, având grijă să le împăturesc la fel cum le găsisem, și am potrivit priza la loc. Am ieșit de sub masă, am așezat pionul în aceeași poziție în care se afla înainte de a-l răsturna și am pus în buzunar atât agrafa, cât și mănușile.

În drum spre ușă, am luat de pe un raft *Contele de Monte Cristo*, de Alexandre Dumas. Una dintre cărțile mele preferate.

Eu și Ivan ne-am intersectat pe coridor. Când m-a văzut, a chicotit.

— Alex, iar îl citești pe Dumas? Nu te mai saturi de cartea asta.

Am zâmbit.

— Așa-i.

În tot acest timp, sângele îmi fierbea.

32

AVA

ÎNTÂRZIA.

Băteam darabana în masă, străduindu-mă să nu mă uit din nou la ceasul digital afișat pe ecranul telefonului.

Eu și Alex stabiliserăm să ne întâlnim la restaurantul italian de lângă campus, la ora șapte. Era șapte și jumătate, iar toate mesajele și apelurile mele rămăseseră fără răspuns.

O întârziere de jumătate de oră nu e *chiar atât* de gravă, mai ales dacă iei în considerare cum e traficul la orele de vârf, dar Alex nu întârzia niciodată. Și întotdeauna îmi răspundea la mesaje.

L-am sunat la birou, însă asistenta lui mi-a spus că plecase cu o oră în urmă. Ar fi trebuit să ajungă aici până acum.

Îngrijorarea mă rodea pe dinăuntru.

I se întâmplase ceva? Dacă fusese implicat într-un accident?

Era ușor să crezi că Alex era invincibil, dar și el suferea, și el era vulnerabil, ca oricine altcineva.

Încă zece minute. Îi mai acordam zece minute și după aceea o să... La naiba! Habar n-aveam ce urma să fac. Să trimit poliția să-l caute? Dacă era rănit, nu aș fi stat cu mâinile în sân.

Chelnerița a trecut din nou pe la masa mea.

— Să-ți aduc ceva, dragă? Altceva în afară de apă, a adăugat sugestiv.

M-am înroșit din cap până-n picioare.

— Nu, merci! Încă îl aștept pe prietenul meu.

Mi s-a părut mai puțin stânjenitor să zic că aștept un prieten, decât să recunosc că-mi aștept iubitul.

Chelnerița a oftat și s-a apropiat de cuplul vârstnic de lângă mine.

De o săptămână, abia dacă-l văzusem pe Alex. Îmi era dor de el. Dormeam amândoi în același pat în fiecare noapte, iar sexul era exploziv, ca întotdeauna, dar în timpul zilei Alex părea mai distant. Cu mintea în altă parte.

— *Ava?*

Am ridicat repede capul. M-am dezumflat când am văzut că nu era Alex.

Tipul a zâmbit și m-a întrebat:

— Îți amintești de mine?

Era drăguț. Avea ochelari cu rame negre și păr lung, castaniu.

— Sunt Elliott. Ne-am întâlnit la petrecerea lui Liam, primăvara trecută.

Am tresărit auzind numele lui Liam. Nu-l mai văzusem și nici nu mai primisem vești de la el încă de la gala de caritate, dar Jules, care era mereu la curent cu bârfele, îmi spusese că fusese concediat și că se mutase înapoi la părinții lui, în Virginia. Nu pot să zic că îmi părea rău pentru el.

— A, da, îmi aduc aminte! Mă bucur să te văd din nou.

— Și eu mă bucur să te văd.

Stânjenit, Elliott și-a răsfirat degetele prin păr și a adăugat:

— Îmi pare rău pentru ce-ai pățit cu Liam. N-am mai ținut legătura cu el de când am absolvit, dar am auzit despre

despărțirea noastră și… despre ce s-a întâmplat. S-a purtat ca un nemernic.

— Mulțumesc!

Nu-l puteam învinovăți că era prieten cu Liam. Sau poate că *fusese* prieten cu fostul meu iubit. La urma urmei, eu eram cea care se cuplase cu ticălosul ăla. De obicei, băieții se poartă mai frumos cu prietenii lor decât cu propria iubită. E un adevăr trist.

Privirea lui a coborât spre paharul meu cu apă.

— Îmi pare rău că te deranjez când iei cina, mi-a zis Elliott. Caut un fotograf care să facă poze la petrecerea mea de logodnă. Niciunul dintre fotografii pe care i-am verificat nu se potrivește cu ceea ce caută Sally, logodnica mea. Te-am văzut aici și mi-am amintit că lucrezi în domeniu. M-am gândit că e un semn.

Elliott a zâmbit sfios.

— I-am arătat lui Sally *site*-ul tău. I-au plăcut *la nebunie* pozele tale. Dacă ești disponibilă peste două săptămâni, am vrea să te angajăm.

La o masă din apropiere stătea o blondă drăgălașă, care ne privea. A zâmbit și mi-a făcut cu mâna. Am salutat-o și eu.

— Felicitări pentru logodnă! i-am urat lui Elliott, zâmbind sincer. Mi-ar plăcea să vă ajut. Dă-mi numărul tău de telefon! O să stabilim detaliile mai târziu.

În timp ce făceam schimb de numere de telefon, o voce glacială s-a făcut auzită prin vacarmul din restaurant:

— Îmi stai în drum.

Alex aștepta în spatele lui Elliott. Îl pironea cu o privire atât de întunecată, încât era de mirare că bietul băiat nu dispăruse deja.

— O! a îngăimat Elliott. Scuze!

— De ce-ți trebuie numărul de telefon al iubitei mele?

Elliot mi-a aruncat o privire agitată. Am strâns din dinți. *Pe bune?!* Alex întârziase mai mult de jumătate de oră, iar acum avea tupeul să se poarte ca un nemernic?

— Elliot e un client de-al meu, i-am spus, luptându-mă să-mi păstrez calmul. Elliot, te sun eu mai târziu, bine? Din nou, felicitări pentru *logodnă*!

Am rostit apăsat ultimul cuvânt. Încordarea lui Alex s-a mai risipit, dar nu s-a evaporat complet decât când Elliott s-a întors la masa lui.

— Ce naiba faci?! l-am întrebat.

— La ce te referi?

Alex s-a așezat la masă.

— Ai întârziat și ai fost nepoliticos cu Elliott, fără niciun motiv.

Și-a desfăcut șervețul și l-a pus în poală.

— Am avut de rezolvat niște treburi urgente, iar telefonul meu s-a descărcat. N-am putut să te sun. Cât despre *Elliott*, apar aici și văd că un tip oarecare flirtează cu iubita mea. Cum ai fi vrut să reacționez?

— Nu flirta cu mine!

Am expirat prelung. Nu așa îmi imaginasem c-o să se desfășoare seara noastră.

— Uite care-i treaba, Alex: nu vreau să ne certăm. A trecut mai bine de o săptămână de când am luat masa împreună. Vreau să mă bucur de momentul ăsta.

Fața lui Alex s-a îmblânzit.

— Și eu vreau același lucru. Îmi pare rău că am întârziat! Mă voi revanșa.

— Așa să faci!

Am comandat de băut. Chelnerița părea mult mai fericită după ce Alex a comandat cel mai scump vin alb din meniu.

Nu puteam să beau vin roșu, fiindcă mă înroșeam ca sfecla. Genele mele asiatice sunt de vină: după o înghițitură de alcool — în special vin roșu — pielea mea capătă o nuanță stacojie.

Am așteptat până când chelnerul a adus antreurile și abia după aceea i-am dat vestea cea mare:

— Azi am primit răspuns din partea comisiei care acordă bursele World Youth Photography.

Furculița lui Alex a încremenit la jumătatea drumului spre gură.

— Am fost admisă!

Mi-am mușcat buza de jos. Eram plină de emoții.

— Am fost admisă! O să plec la New York.

— Știam c-o să te accepte.

O replică simplă, de parcă Alex nu s-ar fi îndoit niciodată de mine. Ochii lui străluceau de mândrie.

— Felicitări, Rază de Soare!

S-a aplecat peste masă și m-a sărutat. Eram atât de fericită, încât zâmbeam întruna. Iritarea mea de mai înainte a dispărut. Și ce dacă Alex întârziase puțin? *Am fost admisă!*

Azi-dimineață, când primisem e-mailul de confirmare, aproape că scăpasem telefonul pe jos. A trebuit să-l recitesc de câteva ori ca să pot crede.

Eu, Ava Chen, eram bursieră World Youth Photography! Urma să petrec un an la New York, studiind alături de cei mai buni fotografi din lume.

Singurul meu regret era că nu puteam studia cu Diane Lange, pentru că ea lucra cu bursierii din Londra. Deși făcusem progrese cu acrofobia, încă nu eram pregătită să zbor peste ocean.

Chiar și așa, era în regulă. Într-o bună zi, aveam s-o întâlnesc pe Diane Lange. Între timp, mă străduiam să-mi perfecționez

munca. *La naiba! Sunt bursieră WYP!* Era una dintre cele mai importante burse din domeniu.

Dar apoi realitatea m-a readus cu picioarele pe pământ.

— Voi fi la New York, am spus după ce eu și Alex ne-am desprins din sărut. Tu o să fii în Washington.

— Ba nu. Archer Group are o filială în Manhattan.

Plină de speranță, inima mea a prins din nou aripi.

— Dar ți-ai clădit viața aici. Aici sunt casa ta, prietenii...

— Nu e casa mea. E a lui Josh. Eu doar am grijă de ea până se întoarce acasă. În plus, majoritatea oamenilor pe care îi cunosc nu-mi sunt prieteni.

Alex a ridicat din umeri.

— E simplu, Rază de Soare. Dacă tu vei fi în New York, și eu voi fi acolo.

Ultimele fărâme de ezitare au dispărut. Am zâmbit. Eram atât de fericită, că aș fi putut dansa chiar aici, în restaurantul ăsta aglomerat.

— Știi că...

Am auzit un bâzâit. Părea să răzbată din buzunarul sacoului său. Alex a încremenit.

Un alt bâzâit.

Zâmbetul meu a dispărut.

— Alex, mi-ai spus că ți s-a descărcat telefonul.

Uite-așa, tensiunea dintre noi a reapărut.

Seara asta se dovedea a fi o învălmășeală de emoții. Nu mai puteam să țin pasul.

— Mi-am încărcat mobilul în mașină.

Încordat, Alex a sorbit din vin.

— Dar nu mi-ai răspuns nici la mesaje, nici când te-am sunat. De ce ai întârziat, Alex?

— Ți-am zis: am avut de rezolvat treburi urgente.

— Nu-i o explicație suficient de bună.

— Ava, nu știu ce ai vrea să zic.

Clienții de la masa alăturată ne-au aruncat o privire alarmată.

Am coborât tonul:

— Spune *adevărul*! Asta-i tot ce vreau. Te rog! Michael m-a mințit toată viața. Nu vreau s-o faci și tu.

O umbră a alunecat pe chipul lui.

— N-o să mint decât dacă adevărul te-ar face să suferi.

Am strâns din dinți.

— Alex...

— Negarea plauzibilă există din motive bine întemeiate, Rază de Soare.

A înfipt furculița în paste cu mai multă forță decât ar fi fost necesar.

— Ce-ai făcut? am șoptit.

— Nu sunt mereu o persoană de treabă. Nu fac mereu ceea ce trebuie. Știi asta, chiar dacă ești hotărâtă să vezi doar partea mea pozitivă. Nu voi...

A expirat prelung. Părea frustrat.

— Las-o baltă, Ava! Pentru binele tău.

— Sigur. O las baltă.

Mi-am aruncat șervețelul pe masă. Și eu clocoteam de frustrare.

— O să plec. Nu mai am poftă de mâncare.

— Rază de Soare...

S-a întins spre mine. Am ieșit în fugă din restaurant.

Mergeam cu pas apăsat spre casă. Simțeam o gheară care îmi strângea pieptul. Ceea ce ar fi trebuit să fie una dintre cele mai fericite seri din viața mea se transformase într-una dintre cele mai urâte.

33

ALEX

Am plătit nota și am părăsit restaurantul imediat după plecarea lui Ava. Am urmat-o discret, de la distanță, ca să mă asigur că ajunge acasă în siguranță.

Apoi m-am întors cu mașina în D.C.

Nu îmi plăcea să o văd supărată, mai ales când ar fi trebuit să sărbătorim, în loc să ne certăm. Aș fi vrut să alerg după ea și să-mi cer scuze că m-am purtat ca un nemernic, dar timpul trecea și trebuia să termin ce începusem.

Abia după aceea puteam lăsa trecutul în urmă, odată pentru totdeauna.

M-am uitat la ecranul computerului, urmărind scurgerea minutelor. *Ora 23:55.* Îi impusesem tipului un termen-limită.

23:56.

Nu îi spusesem lui Ava adevărul... adevărul despre multe lucruri. Nu aveam probleme urgente de serviciu, care trebuiau rezolvate înainte să iau cina cu ea. În schimb, vorbisem cu ucigașul ucigașilor familiei mele.

Poliția clasase asasinarea părinților și surorii mele drept o spargere care degenerase, dar eu știam adevărul. Îi auzisem pe asasini spunând că fuseseră plătiți să ucidă și menționaseră că li

ar cerut să distrugă și pe altcineva. Un hacker despre care știau că ar fi trebuit să fie plecat în tabără în acea vară. Însă orice om cu acces la internet și cu o brumă de abilități digitale ar fi putut afla acea informație. La urma urmei, în fiecare an organizatorii taberei postau online o listă cu participanții.

Cu toate acestea, nu dezvăluisem poliției adevăratele lor motive. Eram mic pe atunci, dar suficient de matur încât să-mi dau seama că sistemul nostru național de justiție nu avea să-mi ofere dreptatea după care tânjeam: anihilarea totală a ucigașilor.

Așa că așteptasem răbdător.

23:57.

Unchiul meu era singura persoană căreia i-am povestit. Nici el nu credea că fusese vorba despre o simplă spargere.

Poliția îi capturase pe vinovați câteva zile mai târziu, datorită unor camere de filmare pentru siguranța rutieră. În înregistrare se vedea clar numărul de înmatriculare al mașinii. Poliția confirmase că fusese vorba despre o spargere. „Spărgătorii” au declarat că nu doriseră să lase martori, așa că îi omorâseră pe toți. Însă cei doi n-au ajuns să participe la proces, fiindcă au murit în închisoare, în condiții „misterioase”.

Unchiul meu a făcut cercetări. L-a găsit pe bărbatul care îl angajase pe ucigașul asasinilor părinților mei. Se pare că era un rival de afaceri de-al tatălui meu. Omul făcea afaceri dubioase și folosea tactici nemiloase. Logica dicta că tot el trebuie să fi fost cel care ordonase asasinarea familiei mele.

Toată viața mea urzisem planuri ca să-l distrug.

23:58.

Pe atunci fusesem doar un copil, deci crezusem ce îmi spusese unchiul. Însă scrisorile găsite în biblioteca lui au șters cu buretele tot ce știam despre el.

Ava avea dreptate: săptămâna trecută fusesem cu mintea aiurea, ocupat cu jocul meu de șah. Nu mă gândeam la partida neterminată, când jucasem cu Ivan, în bibliotecă, ci la cel din viața reală.

Îl pusesem pe hackerul meu să acceseze clandestin tranzacțiile financiare ale lui Ivan, care datau încă de la moartea familiei mele. L-am plătit regește ca să lucreze zi și noapte, până când a găsit ceea ce mă așteptam să găsească. Cu două zile înainte de moartea familiei mele, o mare sumă de bani fusese transferată dintr-un cont offshore secret al unchiului meu într-un cont anonim. O altă sumă — egală cu cea dintâi — fusese virată în ziua următoare. O sumă și mai mare fusese transferată într-un alt cont offshore, a doua zi după moartea „spărgătorilor".

I-am dat hackerului și mai mulți bani ca să-l găsească pe al doilea criminal. M-a contactat în timp ce mă îndreptam spre restaurant, ca să mă întâlnesc cu Ava. Mi-a spus că identificase persoana: un asasin plătit notoriu, pe nume Falcon. Tipul se „pensionase", dar nu aveam nevoie de abilitățile lui. Îmi trebuia doar un nume.

I-am virat lui Falcon un sfert din cei cincizeci de mii de dolari pe care i-i promisesem, dacă reușea să afle numele celui care îl angajase ca să-i elimine pe asasinii familiei mele.

Iar acum așteptam.

23:59.

M-am uitat la ecranul negru și gol al Vortexului — un site de mesagerie complet criptat, cunoscut printre interlopi. Era imposibil să pătrunzi clandestin în el și era de negăsit pentru autorități. În Vortex aveau loc cele mai dubioase tranzacții din lume.

M-a scuturat un fior.

Nu pomenisem niciodată nimănui. Achiziționasem această casă din D.C. sub numele unei companii fictive, pentru că îmi doream să am un loc unde să pot desfășura activități ilicite fără să știe nimeni. Nici măcar unchiul meu. Casa asta avea un sistem de securitate care ar fi stârnit invidia Pentagonului. Avea inclusiv un sistem de bruiaj avansat, care dezactiva toate dispozitivele electronice din casă, cu excepția cazului în care dețineai codul de acces, pe care doar eu îl știam.

Ora 00:00.

Pe ecran a apărut un mesaj.

Fix la miezul nopții! Asasinii punctuali merită tot respectul.

Am citit mesajul. Mi-a înghețat sângele în vene.

Fără salutări, fără întrebări. Doar un nume, așa cum cerusem.

Am virat restul de bani în contul lui Falcon și am rămas nemișcat, în întuneric, cugetând la informația primită.

Bineînțeles că bănuisem. Toate dovezile conduceau către aceeași concluzie. Iar acum primisem confirmarea.

Bărbatul responsabil pentru moartea familiei mele nu era Michael Chen, tatăl lui Ava.

Era Ivan Volkov, unchiul meu.

34

ALEX

Am făcut clătite.

Rareori găteam. De ce să-mi pierd timpul cu o activitate care nu-mi plăcea, mai ales când îi puteam plăti pe alții ca s-o facă? Dar azi am făcut o excepție. Așteptam un musafir.

Am auzit soneria de la intrare.

Era nouă dimineața. Sosise mai devreme decât mă așteptam, deci era nerăbdător.

Am închis ochiul aragazului și am sorbit din cană. M-am dus să deschid. Am rămas surprins.

La ușă era un musafir, însă unul neașteptat.

— Ce faci aici, Rază de Soare?

O întâmpinare cam nepoliticoasă.

M-a cuprins panica la gândul că cei doi s-ar putea întâlni. Ava trebuia să plece înainte să sosească el.

Ava s-a încruntat. Părea epuizată. Oare avea coșmaruri din nou? Se răriseră de când își recăpătase amintirile, dar tot apăreau din când în când.

Eram îngrijorat și mă simțeam vinovat. Nu vorbiserăm de câteva zile. Era supărată pe mine. Eu fusesem ocupat cu planurile

mele. A fost greu să convoc în secret o ședință de consiliu cu o săptămână înainte de Crăciun, dar îi aveam la mână pe toți membrii consiliului director, așa că mi-au acceptat cererea.

— Trebuie să vorbim despre noi, a zis Ava.

Nu asta își dorește un bărbat să audă din gura iubitei sale, mai ales dacă el și iubita lui se află într-o situație periculoasă. Abia așteptam să se termine mizeria asta cu unchiul meu, ca să-i pot acorda lui Ava atenția pe care o merita.

Cât despre planul meu de răzbunare împotriva „tatălui" ei... Aveam de gând să-i mărturisesc mai târziu.

Sau poate că nu aveam să-i spun niciodată.

Chiar dacă nu el pusese la cale uciderea familiei mele, Michael Chen era un ticălos sociopat. Încă eram ispitit să mă țin de planul meu inițial: să pun să fie omorât în închisoare. Dar trebuia să mai aștept puțin.

Pe stradă a apărut un Mercedes gri, cunoscut. Toți mușchii mi s-au încordat.

— Putem vorbi mai târziu, Ava! Acum nu e un moment potrivit.

A scuturat din cap.

— Deja a trecut o săptămână, iar peste două zile e Crăciunul. M-am săturat să ne tot evităm. Te porți ciudat de la o vreme. Merit să știu ce se întâmplă. Dacă vrei să ne despărțim...

A răsuflat apăsat. Se înroșise la față.

— ... te rog să-mi spui! Nu mă amăgi!

La naiba! Dacă Josh ar fi venit acasă de Crăciun, așa cum plănuise, ar fi ținut-o pe Ava ocupată, departe de mine. Însă în zona unde Josh făcea voluntariat avusese loc un cutremur, iar locuitorii aveau nevoie de ajutor medical, așa că Josh nu mai plecase. Am donat o sumă mare pentru a ajuta cu cheltuielile organizației din care făcea parte. Donasem ca să fac un bine.

dar mai ales dintr-un sentiment de vinovăție, fiindcă *Ava* nu era singurul membru al familiei Chen pe care îl trădasem pe ascuns în ultimii ani.

Unchiul meu a parcat și a coborât din mașină, cu o falcă-n cer și cu una-n pământ.

— Bineînțeles că nu vreau să ne despărțim, am spus cu voce joasă, fără să-l scap pe Ivan din ochi. Vreau să fim împreună mereu. Dar...

— *Alex!*

Tonul plăcut al unchiului meu contrazicea furia care clocotea în ochii lui. Speriată, *Ava* s-a răsucit spre el. Încruntarea lui Ivan s-a preschimbat pe loc într-un zâmbet amabil.

— Cine e această ființă adorabilă?

Strângeam în palme cana cu cafea mai-mai s-o sfărâm.

— *Ava*, el e unchiul meu, Ivan.

— A, faimoasa *Ava*! Îmi pare bine să te cunosc, dragă!

Ava a zâmbit stânjenită și mi-a spus:

— Nu mi-am dat seama că așteptai pe cineva. Ai dreptate. Putem vorbi mai târziu.

Unchiul meu a intervenit:

— Nu-i nevoie să pleci. Am venit doar pentru o discuție amicală cu nepotul meu.

Ivan a pus o palmă pe spatele lui *Ava* și a călăuzit-o înăuntru.

Ia-ți naibii mâinile de pe ea!

Deși fierbeam de furie, m-am stăpânit. Nu-mi puteam permite să-mi pierd calmul tocmai acum.

Ne-am așezat în living. Încordarea plutea în aer.

Am pus pe masă cana aproape goală.

— Vrei să bei ceva? Cafea? Ciocolată caldă?

Ava a scuturat din cap.

— Nu, merci.

— Vreau niște ceai verde, a răspuns Ivan.

M-am întors câteva minute mai târziu, cu ceaiul lui. El și Ava erau adânciți într-o conversație.

— În weekendul de Ziua Recunoștinței?

Unchiul meu a luat ceaiul din mâna mea, afișând un zâmbet mieros.

— Alex, Ava îmi povestea cum ți-ai petrecut Ziua Recunoștinței. Alex adoră să petreacă sărbătorile cu familia Chen, i-a spus lui Ava. I se par... edificatoare.

Din cauza încordării, mușchii mei parcă ardeau.

Ava i-a zâmbit.

— Cu ce te pot ajuta, unchiule? am întrebat, așezându-mă cu nonșalanță prefăcută. Trebuie să fie ceva important dacă ai venit aici atât de devreme. E un drum lung din Philly până în D.C.

— Am vrut să-l felicit pe nepotul meu preferat.

Nu m-am obosit să-i reamintesc că eram *singurul* lui nepot.

— Ava, dragă, știai că stai lângă noul CEO al firmei Archer Group? a întrebat-o Ivan.

Ava și-a răsucit capul spre mine și m-a privit cu ochi mari.

— Unchiul meu a avut bunăvoința de-a se retrage din funcție, am zis, adresându-mă lui Ivan. Îți sunt recunoscător pentru îndrumările tale și pentru toți anii pe care i-ai dedicat companiei. Acum poți să te pensionezi și să te răsfeți cu pescuit, cuvinte încrucișate, telenovele... O viață relaxată, așa cum meriți.

— Da, a zis Ivan cu răceală. Abia aștept.

Teatrul ăsta era o mare tâmpenie. Unchiul meu nu își dăduse demisia, deși era varianta oficială comunicată celor din mass-media. De fapt, Ivan fusese înlăturat din postul lui din cauza loviturii pe care o pusesem la cale și care culminase cu ședința consiliului director. A trebuit să folosesc mai multe trucuri

murdare decât de obicei pentru a duce totul la bun sfârșit într-un timp atât de scurt. Furia e cea mai puternică motivație din lume.

Acum eram CEO-ul firmei Archer Group, iar Ivan era un nimic. Și, după ce terminam cu el, nu avea să mai aibă nimic.

— Felicitări! s-a bucurat Ava. E grozav.

Părea cu adevărat fericită pentru mine, dar totodată nedumerită și puțin jignită pentru că nu îi pomenisem despre chestiile astea, care pentru ea aveau mare însemnătate. Dar, pe de altă parte, schimbarea de funcție fusese anunțată oficial abia ieri după-amiază. Fără îndoială, consiliul îl anunțase pe Ivan, iar el venise aici la prima oră, ca să-și descarce furia asupra mea.

— Tu și Ava ar trebui să mă vizitați într-o zi. Sunt un om bătrân, nu am mulți prieteni și nu prea-mi place să ies din casă.

Unchiul a chicotit.

— Sunt cam paranoic în privința siguranței mele. Am camere de supraveghere în toată casa: în birou, în bucătărie, în bibliotecă. Rareori mă uit la înregistrări, dar...

A sorbit din ceai și a adăugat:

— Ce poate să facă un om care are prea mult timp liber?

Am citit imediat printre rânduri.

La naiba! Cum de nu observasem camerele de supraveghere din bibliotecă? Le bruiasem pe cele din dormitorul și din biroul lui și le ajustasem după aceea, astfel încât să nu bată la ochi că lipseau anumite părți de înregistrare. Unchiul meu nu avusese niciodată camere de supraveghere în celelalte camere. Probabil că după ce primise vestea că fusese înlăturat de la putere verificase înregistrările, ca să vadă ce făcusem.

El devenise mai paranoic, iar eu devenisem prea neglijent.

O greșeală pe care nu aveam s-o repet.

Eu și Ivan ne-am privit în ochi. Amândoi știam adevărul. Știa că citisem scrisorile pe care le schimbase cu mama mea. În

care el își mărturisea dragostea și o implora să-l părăsească pe tata. Mama l-a respins, până când Ivan a devenit din ce în ce mai agresiv și a trebuit să-l amenințe cu un ordin de restricție. Totul într-o scrisoare, unchiul meu îi făgăduise mamei că va regreta că l-a refuzat.

Odată cu această revelație, restul a fost ușor de pus cap la cap: de ce se certaseră tata și Ivan, de ce știau spărgătorii atât de multe despre familia noastră, de ce unchiul căpăta uneori o expresie ciudată când vorbeam despre părinții mei. Cu timpul, aflasem cât de narcisist era unchiul meu. Probabil că respingerea din partea mamei îl afectase puternic. Fusese îndeajuns de furios încât pusese la cale moartea fratelui său.

Însă asta nu explica de ce îl alesese pe Michael Chen drept țap ispășitor. Intenționam să aflu motivul. Nu aveam să mă opresc până nu dădeam la o parte fiecare strat al înșelăciunii lui Ivan.

Acum înțelegeam cum se simțea Ava. Și eu fusesem mințit aproape toată viața, doar că reacția mea la aflarea acestor minciuni nu era deloc inofensivă, precum fusese a ei.

Ava s-a uitat la mine, apoi i-a zis lui Ivan:

— Sigur. Vom veni în vizită într-o zi.

Da, vezi să nu!

Ivan și-a pus cana goală pe masă.

— Excelent! Ei, cred că am stat prea mult. Vă las singuri. Alex, sigur vom vorbi curând.

— Da, o să vorbim, am răspuns apăsat.

După ce a plecat, eu și Ava am rămas în tăcere, privindu-ne cu atenție. Voiam s-o trag la pieptul meu, să o sărut și s-o liniștesc, dar totul devenise al naibii de complicat. Pe deasupra, ea încă nu știa adevărul despre mine și despre faptele mele.

Nu va afla. Singura persoană care mai știa era unchiul meu, care în curând avea să iasă din joc.

O persoană mai onorabilă i-ar fi spus lui Ava adevărul, dar eu preferam să fiu ticălosul care o avea lângă el, decât eroul care risca s-o piardă din cauză că se străduia prea mult să fie un tip moral.

Ceea ce nu știe nu o s-o facă să sufere.

— Unchiul tău nu e cum mă așteptam, a zis Ava, într-un final. E foarte... alunecos.

Descrierea asta m-a făcut să zâmbesc. Nici ea nu-l plăcea. *Bravo, Ava!*

— De ce nu mi-ai spus că ai fost promovat? E o veste grozavă. Ar trebui să sărbătorim.

— Abia ieri s-a luat hotărârea la modul oficial. Mă gândeam să-ți fac o surpriză și să te anunț de Crăciun.

Era întrucâtva adevărat.

Ava a oftat iritată.

— Mi-e dor de tine, Alex.

Doamne! Fata asta habar nu avea ce făcea din mine.

— Și mie mi-e dor de tine, Rază de Soare.

Am întins brațele spre ea. Mi s-a urcat în poală și mi-a înlănțuit gâtul.

I-am inspirat parfumul. Mă durea inima. Voiam să rămână aici, în siguranță și protejată, pentru totdeauna. La naiba cu restul lumii! N-avea decât să se ducă de râpă.

— Alex, nu vreau să ne certăm, dar... Te-ai purtat ciudat în ultima vreme. Dacă e ceva în neregulă, știi că poți să-mi spui, da? Vom rezolva împreună.

— Știu.

Cum de era așa de minunată? Oricine ar fi trecut prin ce trecuse ea s-ar fi închis în sine până acum, izolându-se de restul lumii. Dar Ava nu era așa. Mereu se gândea la ceilalți.

Nu o meritam.

— Te-ai purtat ciudat pentru că ți-am spus că...

A tăcut pentru o clipă și s-a îmbujorat.

— ... că te iubesc?

— Bineînțeles că nu.

Am strâns-o mai tare în brațe și am sărutat-o.

— Ava, știi că aș face orice pentru tine.

— Te-am întrebat fiindcă ai început să te porți aiurea imediat după ce ți-am mărturisit că te iubesc.

— Munca e de vină, am mințit. Am fost stresat din cauza noii mele funcții.

Nu mințeam.

Drept dovadă că Ava nu-mi punea cuvintele la îndoială, nu a mai insistat.

— Vei fi un CEO minunat.

Buzele ei au atins un punct sensibil de pe gâtul meu, iar penisul mi-a tresărit. Nu o atinsesem de o săptămână. Muream de poftă să fac sex cu ea.

— Hai să te scăpăm puțin de stres! mi-a propus. Ce zici?

I-am răspuns cu un rânjet viclean.

— Îmi place cum gândești.

Și totuși, chiar și după ce am dus-o în brațe la etaj, chiar și în timp ce i-o trăgeam din toate pozițiile, până când n-a mai avut glas să țipe, aveam o senzație apăsătoare.

35

ALEX

Lumea mea s-a prăbușit la două săptămâni după vizita unchiului meu.

Conduceam spre serviciu când am primit un telefon de la Ivan. M-a „rugat" să-l vizitez cât de curând. De la îndepărtarea lui din funcția de CEO, fusese suspect de tăcut. Știam de ce. Știam și de ce voia să-l vizitez. Mă așteptasem la asta.

Mi-am sunat asistenta și i-am spus să anuleze restul întâlnirilor mele pentru ziua de azi. Am ajuns la Philadelphia în două ore.

Am urcat treptele ce duceau către biroul unchiului meu. Mai mult ca sigur avea camere de supraveghere care îmi monitorizau fiecare mișcare, încă de când ajunsesem la porțile vilei.

L-am găsit așezat la birou. Se uita la telenovela lui rusească preferată.

— Bună, unchiule!

M-am rezemat de perete și mi-am strecurat mâinile în buzunare. Privit din afară, eram întruchiparea indiferenței.

Lui Ivan i-a zvâcnit o pleoapă.

— Ai ajuns în sfârșit, rahat cu ochi ce ești!

Mi-am stăpânit zâmbetul. Unchiul meu înjura rar. Probabil că acum era furios la culme. Era tipul de bărbat narcisist; arăta oribil. Am observat că o bună parte din păr îi căzuse. Pielea îi era împânzită de pete roșii, pline de cruste. Era tras la față și galben ca ceara.

Pentru un om la fel de vanitos ca unchiul meu, deteriorarea aspectului fizic trebuie să fi fost un coșmar.

— Întotdeauna îmi voi face timp să-mi vizitez unchiul preferat.

Singurul meu unchi. Nu peste mult timp, aveam să rămân *fără niciun unchi*.

— Nu arăți prea bine. Ești supărat că ți-ai pierdut slujba?

Un mușchi i-a tresărit pe maxilar.

— O să-mi dai înapoi postul de CEO, a declarat el.

Aproape că am izbucnit în hohote.

— De ce aș face așa ceva?

— Pentru că...

Ivan s-a lăsat pe spate și și-a împreunat degetele pe burtă.

— ... am ceva ce-ți dorești și știu c-o să faci orice pentru a-l recupera. Inclusiv să-ți dai demisia din Archer Group. O să mă numești iar pe postul de CEO și o să transferi în conturile mele cincizeci de milioane de dolari, drept daune pentru stresul pe care mi l-ai provocat, a explicat el.

Dacă credea că aveam să fac toate astea, probabil că nu doar corpul, ci și mintea lui începea s-o ia la vale.

— Sigur, am spus amuzat. Mai întâi, hai să vedem acest „ceva" despre care vorbești.

Ochii lui Ivan străluceau de răutate.

— Am spus „ceva"? Am vrut să spun „cineva". Aduceți-l! a strigat în ucraineană.

Dincolo de ușă s-a stârnit agitație. Sângele mi-a înghețat când în birou a intrat un bărbat uriaș, în pantaloni de camuflaj. Trăgea după el două fete legate fedeleș. Gurile lor fuseseră astupate cu călușuri.

Ava și Bridget.

Se uitau la mine. Erau împietrite de spaimă.

A trebuit să apelez la ultima mea fărâmă de voință ca să mă abțin de la orice reacție.

— Înțeleg, am zis plictisit. Îmi pare rău, unchiule, dar nu văd nimic — și pe nimeni — care m-ar determina să-ți dau o ceapă degerată, și cu atât mai puțin cincizeci de milioane de dolari!

Am observat o tăietură mică pe obrazul lui Ava. Lacrimile i se prelingeau pe față. Mă privea cu ochi mari. Acolo unde Camo o apucase de brațe apăruseră vânătăi. Sub frânghia care îi lega încheieturile am întrezărit pielea roșie și iritată.

Ava era rănită.

O furie sălbatică, mistuitoare a izbucnit în pieptul meu.

M-am uitat la Camo, iar el mi-a întors privirea. Mutra lui urâtă era plină de îngâmfare.

Nu pentru mult timp, Camo...

Avea să moară azi. Încet. Dureros.

Am constatat cu plăcere că huiduma avea câteva zgârieturi și vânătăi. Deci Ava și Bridget se împotriviseră.

Camo îndrăznise să atingă ce-i al meu. În curând, avea să mă implore să-l las să moară. Cât despre tipul pe care îl angajasem s-o păzească pe Ava, pentru eventualitatea în care unchiul meu ar fi încercat o asemenea manevră, și el avea să moară pentru că nu-și făcuse treaba.

Bridget s-a mișcat puțin. Liam a strâns-o de braț, în semn de avertizare. Spre meritul ei, nu a tresărit. În schimb, blonda l-a țintuit cu o privire oțelită.

Chiar și într-o astfel de situație, tot ca o prințesă se purta.

Apropo, unde dracu' era bodyguardul lui Bridget? Rhys era un fost pușcaș marin. Ar fi trebuit să fie mai competent decât idiotul pe care îl angajasem.

Nu aveam timp să mă gândesc la asta. Mi-am îndreptat atenția către unchiul meu, care rânjea cu îngâmfare.

— Nu mă poți păcăli, Alex! Am văzut cum o privești. Ea e motivul pentru care ți-ai neglijat planul de răzbunare. O iubești. Dar oare ea te va iubi după ce va afla ce ai făcut?

Un cerc invizibil mă sugruma. Pulsul mi-a luat-o razna.

Știam ce făcea unchiul meu. Mă forța să mărturisesc cea mai mare minciună pe care o spusesem, cea mai urâtă faptă pe care o săvârșisem vreodată. Voia ca Ava să mă urască.

Trebuia s-o fac. Eram gata să renunț la ea, dacă așa puteam s-o salvez.

— Te înșeli, am zis apăsat. Mă subestimezi, unchiule. Ava nu a fost niciodată altceva decât un pion în jocul meu. De ce crezi că m-am îndepărtat de ea după ce taică-său a intrat la închisoare? După asta fata nu mi-a mai fost de niciun folos. Recunosc, e bună la pat.

Am ridicat din umeri.

— A fost singurul motiv pentru care n-am rupt-o de tot cu ea.

Cu coada ochiului am văzut-o pe Ava tresărind.

— Îmi pare rău, Rază de Soare!

M-am forțat să-i pronunț pe un ton batjocoritor numele de alint.

— Adevărul a ieșit la iveală, așa că pot să-ți spun toată povestea. Omul despre care ți-am zis că mi-a ucis părinții e tatăl tău. *Falsul* tău tată. Michael Chen.

Ochii lui Ava aproape că i-au ieșit din orbite. Bridget s-a zbătut.

— Am știut de la bun început că el era vinovatul.

Am pășit spre Ava. Camo s-a încordat și a dat să-mi iasă în întâmpinare, dar Ivan i-a făcut semn să stea locului. Zâmbea încântat. Ticălosul savura scena!

M-am adresat din nou lui Ava:

— Crezi că eu și Josh am fost repartizați în aceeași cameră, în primul an de facultate, dintr-o coincidență? Dacă ungi rotițele potrivite, obții multe. Nu există o modalitate mai bună de a-ți distruge inamicul decât din interior. Am jucat cartea „părinților morți" pentru a-l înduioșa pe Josh. M-a invitat să vin la voi acasă, de sărbători. Într-o zi, când toată lumea dormea, am cotrobăit prin casă. Am pus microfoane, am găsit fișierele tatălui tău. O mulțime de informații interesante. De ce crezi că afacerea lui a avut atâtea probleme în ultimii ani?

O lacrimă s-a rostogolit pe obrazul lui Ava.

Îmi pare rău, Rază de Soare.

— I-am demontat imperiul, bucată cu bucată, iar tu și Josh n-ați bănuit nimic.

Am reușit să râd, chiar dacă pieptul îmi ardea.

— Marele final a fost plănuit pentru anul ăsta. Intenționam să distrug compania lui Michael în mod public și umilitor. Mai aveam nevoie de încă o informație. Trebuia să caut iar prin biroul lui. Apoi Josh — biletul meu de intrare în casa ta de Ziua Recunoștinței — a anunțat că se oferă voluntar în America Centrală. Foarte neplăcut pentru mine! Aveam nevoie de altă cale de acces.

I-am cuprins bărbia în palmă. Știam că s-ar putea să fie ultima dată când o atingeam.

— Aici ai intrat tu în joc. Josh mi-a cerut să am grijă de tine, iar eu am venit cu ideea de-a mă muta în casa lui.

Am zâmbit, cu toate că inima mea se năruia încet.

— Fiindcă erai nevoită să mă vezi în fiecare zi, a fost mult mai ușor să te fac să te îndrăgostești de mine. Și chiar te-ai îndrăgostit. A fost jenant de ușor. Dulcea, naiva Ava! Atât de dornică să repare lucrurile stricate! Atât de disperată după dragoste, încât e gata s-o accepte, indiferent de unde ar răsări!

Ava a scuturat din cap. Pieptul i se zbuciuma. Nu mai plângea, dar acum ochii ei ardeau de furie și de trădare. *Așa! Urăște-mă! Să nu plângi după mine! Să nu plângi niciodată după mine! Nu merit lacrimile tale.*

— În acea seară, după cina de Ziua Recunoștinței, am găsit informațiile pe care le căutam. Tatăl tău era din ce în ce mai disperat, pe măsură ce afacerea lui se prăbușea. A încheiat câteva înțelegeri neispirate, cu oameni răi. Aveam totul pregătit: intervenția FBI-ului, circul mediatic.

Am omis faptul că plănuisem să-l ucid pe Michael în închisoare. Încă mă gândeam dacă era înțelept s-o fac.

— Imaginează-ți ce surpriză plăcută am avut când ți-ai recăpătat amintirile! A fost ca un dar de Crăciun primit mai devreme. Dacă nu-l puteam acuza pe Michael de infracțiuni în mediul corporatist, îl puteam băga în închisoare pentru tentativă de omor. Și a funcționat. Doar că...

M-am răsucit spre unchiul meu, ai cărui ochi sclipeau de răutate.

— ... m-am înșelat. Nu Michael era vinovatul. Nu-i așa, unchiule?

Buzele lui Ivan s-au întins într-un rânjet. Nu semăna deloc cu bărbatul care mă adusese în casa lui și mă tratase ca pe propriul fiu. Sau cel puțin așa crezusem. E nevoie de ani pentru a construi o relație, dar o singură secundă e de-ajuns ca s-o distrugi. Relația noastră era distrusă iremediabil.

Să nu ai încredere în nimeni, Alex! Întotdeauna, oamenii de la care te aștepți cel mai puțin sunt cei care te înjunghie pe la spate.

— Asta-i frumusețea situației, a spus el, strâmbându-se de durere.

Am savurat acea mică tresărire. Trecuseră două săptămâni; probabil că acum avea dureri mari.

Pe de altă parte, mi se rupea inima să văd ce căutătură îmi arunca Ava. De parcă nu mă cunoștea deloc.

Într-un fel, chiar nu mă cunoștea.

Ivan a continuat:

— Într-adevăr, Michael a fost unul dintre rivalii de afaceri ai tatălui tău, atunci când a început să-și extindă afacerea în Maryland. Nu s-au înțeles niciodată. Anton, tatăl tău, ura felul în care Michael făcea afaceri, iar Michael detesta ideea că cineva îndrăznise să pătrundă pe „teritoriul lui". În cele din urmă, au încheiat un armistițiu, dar a fost ușor să-l transform pe Michael în țap ispășitor. N-a fost greu să strecor „dovezi" pe care un adolescent impresionabil — cum erai tu — le-ar fi crezut cu ușurință.

Ivan a tușit.

— Ești un puști deștept, dar dorința de răzbunare te-a orbit. Oricum, mereu l-am urât pe Michael. M-a umilit o dată, la o petrecere la care tatăl tău l-a invitat. Și doar i-am spus lui Anton să nu-l invite. Nu m-am mirat să aflu că și Michael e psihopat.

— Uite cine vorbește! am spus rece.

Era o nebunie să poarte pică pentru niște neplăceri petrecute la o petrecere, cu zeci de ani în urmă.

Făcusem eforturi supraomenești pentru a mă asigura că Michael nu afla despre legătura lui Ivan și a mea cu tatăl meu. Nu l-ar fi primit în casa lui pe fiul bărbatului pe care îl omorâse. Ne-am schimbat numele de familie și am șters orice dovadă care ne-ar fi putut lega de Anton Dudik. Unchiul meu și cu mine ne născuserăm drept Ivan și Alex Dudik; acum eram Ivan și Alex Volkov. Am avut noroc că unchiul meu era atât de paranoic. Din acest motiv existau foarte puține fotografii accesibile public și urme ale existenței lui de dinaintea înființării companiei Archer Group. Asta mi-a ușurat munca.

Se pare că toate eforturile astea fuseseră în zadar. Michael îl întâlnise pe Ivan și știa ce legătură exista între mine și tatăl meu. Nu mă plăcea, dar nici nu-l deranjase să intru în casa lui, pentru că nu el era criminalul.

Nu-mi venea să cred că unchiul meu mă păcălise atâta timp. Se presupune că eram un geniu, un strateg strălucit. Și totuși căzusem pradă aceleiași slăbiciuni pe care o împărtășesc toți oamenii: crezusem că un om e bun și cinstit pentru că-mi fusese alături la greu. Ivan era singura mea rudă în viață, iar eu îngăduisem ca legătura noastră de sânge să-mi influențeze părerea despre el.

Acum, din cauza greșelii mele, Ava era rănită.

Stomacul mi s-a strâns ghem. Mi-am ferit privirea. Dacă m-aș fi uitat în ochii ei, mi-aș fi pierdut cumpătul. Trebuia să-mi țin firea. Camo ținea pistolul îndreptat spre ea. Ochii iscoditori ai unchiului meu urmăreau totul. Deși Ivan era pe moarte, refuzam să las garda jos înainte de a-l ști la doi metri sub pământ.

Din nou, s-a strâmbat de durere. A încercat s-o ascundă.

Speram ca ticălosul să sufere până la ultima suflare.

— Și tu ești psihopat, mi-a zis Ivan. Tu, eu, Michael: cu toții suntem plămădiți din același aluat. Suntem gata să facem orice pentru a obține ce ne dorim. Am știut că e o mișcare isteață să te cresc. Mi-ai fost foarte recunoscător. În plus, nu puteam permite ca intelectul tău să se irosească. Ne-am descurcat bine amândoi, nu?

A gesticulat în jur, spre biroul lui impunător.

L-am corectat:

— *Eu* m-am descurcat bine. Tu ai trăit pe spatele meu, ca un parazit ce ești.

Ivan părea dezamăgit.

— Așa îi vorbești celui care te-a salvat de la o viață petrecută în oribilul nostru sistem de plasament? Ar trebui să fii mai recunoscător.

Chiar că-și pierduse mințile.

— Nu e de mirare că mama n-a vrut să aibă de-a face cu tine, Ivan. Și-a dat seama imediat că ești nebun.

Zâmbetul lui fals s-a topit. Mușchii feței îi zvâcneau de furie.

A izbucnit:

— Maică-ta a fost o târfă proastă! Am iubit-o, dar m-a refuzat. M-a respins pe *mine*, cel care i-a fost aproape cu mult înainte să-l cunoască pe taică-tău. L-a preferat pe Anton cel naiv și blând. Am așteptat ca maică-tii să-i vină mintea la cap, dar degeaba.

Ivan a pufnit cu dispreț.

— Când i-a zis lui Anton că-i trimiteam scrisori, taică-tău a încetat să-mi vorbească. Nu a fost suficient de bărbat încât să-mi ceară socoteală personal. În schimb, le-a spus totul prietenilor noștri comuni. Toți au rupt orice legătură cu mine.

În privirea lui sclipea ura.

— Nimeni nu-mi face *mie* una ca asta! Anton mi-a răpit ceea ce iubeam, așa că eu i-am răpit tot ce iubea el.

— Nu „ce"! „Pe cine"! am rostit printre dinți. Mama mea nu a fost un obiect.

Ivan a chicotit.

— Of, Alex! Până la urmă, iubirea chiar te-a înmuiat.

— Nu sunt îndrăgostit.

— Cineva mi-a șoptit la ureche că iubești.

L-a scuturat un acces de tuse.

— Am avut o discuție interesantă cu o blondă drăguță. O cheamă Madeline. A avut multe de spus despre cum ai reacționat când a împins-o pe sărmana Ava în piscină.

M-am înfuriat la culme. *Madeline!* Habar n-aveam cum se cunoscuseră ea și unchiul meu. Probabil că Ivan pusese să fiu supravegheat îndeaproape. Mai îndeaproape decât mă așteptasem.

Încă o dată, m-am blestemat fiindcă lăsasem garda jos.

Luna viitoare, din compania Hauss Industries urma să se aleagă praful. Aveam să mă asigur de asta. După incidentul de la piscină, adunasem toate informațiile și dovezile necesare. Acum doar un brânci ar fi fost de-ajuns pentru ca firma lui Madeline să se prăbușească.

Ivan mi-a vorbit din nou:

— Tot ce trebuie să faci e să-mi dai banii și funcția de CEO, să semnezi un contract prin care te angajezi că nu mă vei mai ataca niciodată și că nu vei mai deține vreo funcție în Archer Group. Pe urmă le voi lăsa pe Ava și pe micuța ei prietenă să plece. E un târg simplu.

M-am întrebat dacă știa că Bridget era prințesa Eldorrei. Dacă știa, unchiu-miu era un idiot pentru că o amestecase în treaba asta. Iar dacă nu știa, era idiot pentru că nu se informase. Dacă se aștepta să cred că ne va lăsa să plecăm, după ce aproape

că recunoscuse în fața noastră că se făcea vinovat de crimă, probabil că mă considera *pe mine* idiot.

Am trecut în revistă ce puteam să fac. Ivan nu ne-ar fi vătămat nici pe mine, nici pe Ava, nici pe Bridget înainte să virez banii în conturile lui și să-l repun în funcție, dar lucrurile astea nu aveau să-mi ia mult timp. Știa că am consiliul director la degetul mic. Puteam să-l fac CEO cu un singur apel telefonic.

— În caz că nu m-am făcut înțeles, nu a fost o rugăminte, a zis Ivan.

Mi-a venit o idee. Am zâmbit.

— Sigur, unchiule! Pot fie să accept cererea ta, fie să-ți salvez viața. Tu alegi.

— Ce naiba zici acolo?

Am pășit înainte. Camo a ridicat pistolul spre mine, în semn de avertizare, dar Ivan i-a făcut semn să stea pe loc. Ochii lui apoși s-au îngustat. Mă uitam ostentativ la pielea și la părul lui, la felul în care mâinile îi tremurau de durere.

Brusc, și-a dat seama.

— Cum ai făcut-o? a mârâit la mine.

Am rânjit.

— După ce ai condus de la Philadelphia până la mine acasă, acum câteva săptămâni, ți-a fost sete.

Ivan s-a strâmbat.

— Ceaiul ăla! Dar am verificat după ce au început să apară simptomele. Medicii au spus...

— ... că suferi de sindromul Guillain-Barré, așa-i?

Am oftat cu mâhnire prefăcută.

— E regretabil că simptomele alea sunt așa de ușor de confundat. Dragă unchiule, mă tem că nu suferi de sindromul Guillain-Barré.

— Ce-ai făcut, nemernicule?

O mișcare fulgerătoare în spatele lui Camo mi-a atras atenția. Nu am reacționat. Gândurile mele goneau amețitor. Încercam să mă adaptez la noua întorsătură de situație.

— Poți cumpăra orice de pe piața neagră, i-am spus, jucându-mă cu prespapierul lui hidos. Inclusiv otrăvuri mortale. Cea care îți distruge corpul în clipa asta e destul de asemănătoare cu taliul. Inodoră, insipidă, incoloră. Greu de identificat, fiindcă e foarte rar întâlnită. Simptomele pe care le provoacă trimit adesea spre alte boli. Dar, spre deosebire de taliu, substanța asta nu are un antidot cunoscut la scară largă. Din fericire pentru tine, unchiule, *există* un antidot secret. Iar eu am o fiolă.

Unchiul meu tremura de furie.

— De unde să știu că nu minți?

Am ridicat din umeri.

— Va trebui să mă crezi pe cuvânt.

Trei lucruri s-au întâmplat în același timp: Ava s-a aruncat asupra lui Camo, a cărui atenție era distrasă, iar pistolul i-a zburat din mână; garda de corp a lui Bridget l-a atacat pe Camo din spate, cuprinzându-i gâtul în scobitura cotului, iar eu am scos arma ascunsă în tocul de sub sacou și am îndreptat-o către unchiul meu. Mi-am folosit cealaltă mână pentru a trimite rapid un mesaj care consta dintr-un singur număr. În tot acest timp, nu mi-am luat ochii de la Ivan.

— Încetați! a strigat el.

Toată lumea a încremenit. Scena aducea cu un tablou grotesc: Rhys cu un braț pe după gâtul lui Camo, apăsându-i un pistol la tâmplă. Ava și Bridget reușiseră să scape de legăturile de la mâini, iar eu eram gata să-l împușc pe Ivan în piept.

Ivan a scos un hohot de râs care îi trăda neliniștea.

— Alex, dragul meu nepot, chiar e necesar? Până la urmă, suntem o familie.

— Ba nu. Mi-ai ucis familia!

Am armat pistolul. Ivan a pălit.

— Ava, Bridget, ieșiți din cameră!

Fetele nu s-au mișcat.

— *Acum!*

Camo nu le legase la picioare, așa că puteau ieși chiar dacă încă erau legate la mâini.

— Gândește-te la toate momentele bune pe care le-am petrecut împreună! a încercat unchiul să mă înduplece, punându-și iar masca prietenoasă. Când te-am dus la prima ta lecție de Krav Maga, când am vizitat Kievul pentru cea de-a șaisprezecea aniver...

Pistolul s-a descărcat. Împușcătura i-a curmat rugămințile.

Ivan a încremenit, cu gura căscată de uluire. O pată purpurie a început să i se răspândească pe cămașă.

— Din nefericire pentru tine, eu nu devin sentimental înainte să apăs pe trăgaci, am spus.

Nu simțeam nicio urmă de remușcare pentru că-l împușcasem pe bărbatul care mă crescuse. Era un asasin și un mincinos. Și eu eram la fel, dar mă resemnasem cu acest gând cu mult timp în urmă.

— Vei muri azi, la fel de hidos și pe dinafară, și pe dinăuntru.

— Nerecunoscă...

A doua împușcătură. Corpul lui Ivan a zvâcnit.

— Asta a fost pentru mama. Prima a fost pentru tata. Iar asta...

Al treilea glonț.

— ... e pentru Nina. Pentru Ava. Pentru Bridget. Și asta...

Am armat pistolul o ultima oară.

— E pentru mine.

Am descărcat pistolul fix între ochii lui.

Unchiul meu era mort deja, deci nu mă mai putea auzi. Dar cuvintele mele, ca și gloanțele, nu erau pentru el, ci pentru mine, ca un fel de alinare perversă.

M-am întors către Camo, al cărui chip căpătase culoarea cretei. Rhys îl țintuia la pământ.

Am luat pistolul lui Camo de pe podea.

— Poți să-i dai drumul, i-am spus lui Rhys. E al meu.

Spre meritul lui, bodyguardul nici măcar nu a clipit. Avea aceeași expresie neclintită încă de când intrase în cameră. Aveam senzația că Rhys n-ar fi clipit nici dacă niște extratereștri îmbrăcați în rochițe argintii s-ar fi materializat în fața lui și ar fi început să danseze pe *Macarena*.

— Ești sigur că vrei să-i dau drumul? m-a întrebat Rhys, lipind țeava armei de tâmpla lui Camo.

Am zâmbit cu jumătate de gură.

— Sunt sigur. Prințesa ta te așteaptă. O să am eu grijă de gunoiul ăsta!

Mi-am îndreptat arma spre Camo. În cealaltă mână țineam pistolul lui.

Rhys s-a tras înapoi, dar țeava armei sale a rămas îndreptată spre Camo.

E un tip isteț.

Îmi dădeam seama că i-ar fi plăcut să-l distrugă pe Camo, dar Bridget era prioritatea lui, iar datoria unui bodyguard e să protejeze și să scoată subiectul din zona de risc, nu lupta.

Îndată ce Rhys a dispărut, am tras două gloanțe în rotulele lui Camo. Nu pentru a-l ucide, ci pentru a-l imobiliza cât timp aveam să mă „ocup" de el. I-am ignorat țipetele de durere și am încuiat ușa.

— Azi ai făcut o greșeală, i-am spus pe un ton degajat și am îngenuncheat lângă el.

Prin mintea mea a fulgerat imaginea vânătăilor de pe brațele lui Ava, a chipului ei îngrozit.

— Ai atins ceva ce-mi aparține...

Am scos din cizmă un cuțit. Ochii lui Camo s-au umplut de groază.

— Ai rănit ce e al meu...

Am simțit miros de urină. Camo tocmai se scăpase pe el. Se zicea că e un tip superdur, dar se pare că se speria cam ușor. M-am strâmbat de dezgust.

I-am ridicat tricoul și i-am apăsat vârful cuțitului în abdomen.

— A venit timpul să plătești. Nu-ți face griji! O să lucrez încet.

Dacă Ava și Bridget sunaseră deja la poliție, atunci aveam doar câteva minute la dispoziție. Dar cu câteva instrumente și cu puțină creativitate puteam face așa încât un minut să pară o eternitate.

N-au trecut nici zece secunde, și țipetele lui Camo au izbucnit din nou.

36

AVA

PENTRU MINE URMĂTOAREA ORĂ A TRECUT ÎNTR-O CEAȚĂ totală. Au sosit poliția și paramedicii. M-au asaltat cu întrebări și s-au asigurat că sunt teafără. Mă înconjurau o mulțime de fețe sumbre. Le-am suportat pe toate. Răspundeam mecanic, ca un robot.

Voiam să mă bag în pat și să nu mai cobor niciodată de-acolo. Însă deocamdată nu mă simțeam capabilă să mă mișc.

Bridget mi-a pus o mână pe braț.

— *Ava*, poliția a zis că putem pleca. Rhys ne va duce acasă.

Bodyguardul masiv stătea atât de aproape de noi, încât mai că ne sufla în ceafă. Obișnuita lui expresie imobilă lăsase locul uneia de furie.

Și pe bună dreptate! Eu și prietena mea intraserăm singure în încurcătura asta.

Aseară, Bridget și cu mine am vrut să vedem concertul uneia dintre trupele noastre preferate. Trupele *indie* cool nu vizitau des orașul nostru, așa că trebuia să profităm. Însă Rhys i-a interzis lui Bridget să se ducă la concert, pentru că nu era în siguranță acolo. În loc să se certe cu el — ar fi fost cu totul inutil —,

Bridget s-a furișat din casă în toiul nopții. Totul a decurs conform planului, până când psihopatul îmbrăcat în haine de camuflaj ne-a săltat de pe stradă, după concert, și ne-a aruncat în duba lui.

Se întâmplase atât de repede, încât nici n-am avut timp să țipăm. Ne-am împotrivit din răsputeri, iar bruma mea de antrenament Krav Maga mi-a permis să-i aplic tipului câteva lovituri, dar în cele din urmă ne-a învins. Când ne-am trezit, eram în Philadelphia!

M-am înfiorat. Probabil că tipul ne pândise destul de mult timp înainte de a trece la fapte. Gândul ăsta mă umplea de groază chiar mai mult decât partea cu răpirea.

— Ești gata?

Deși mi-a vorbit calm, am văzut că umerii lui Bridget tremurau. În mod absolut uimitor, Rhys nu ne făcuse morală. Ne spusese doar atât: ne găsise prin intermediul cipului de urmărire pe care-l montase în telefonul lui Bridget. Îl activase azi-dimineață, când descoperise că prietena mea nu era în camera ei. Amândouă ne dădeam seama cât de tare o dăduserăm în bară, așa că Bridget nu a suflat niciun cuvânt despre faptul că Rhys îi montase un cip în telefon.

Ochii mi s-au abătut spre Alex. Părea incredibil de calm, cu toate că adineauri își împușcase unchiul, îl omorâse pe tipul care ne răpise și aproape că-și pierduse el însuși viața.

Vorbea cu un ofițer de poliție. Chipul lui nu trăda nicio urmă de agitație.

Ava nu a fost niciodată altceva decât un pion în jocul meu.

— Sunt aproape gata, i-am răspuns. Trebuie să vorbesc cu el.

Vocea mea suna ciudat. Stinsă și goală, aproape lipsită de viață.

Bridget și Rhys au schimbat o privire. Își făceau griji pentru mine.

— Ava, nu cred că e o idee bună...

N-am luat în seamă cuvintele ei. M-am ridicat și m-am îndreptat spre Alex. Pe umeri purtam încă pătura pe care mi-o dăduseră paramedicii.

Ziua de azi îmi părea ireală. Mă tot gândeam că e un nou vis de coșmar și că mă voi trezi în orice moment, dar nu s-a întâmplat. Chiar și atunci când le povestisem polițiștilor ce se petrecuse, simțisem că vorbesc despre un film, nu despre viața mea.

Nu le-am zis tot adevărul. Le-am spus că unchiul lui Alex angajase pe cineva care să ne răpească, drept răzbunare pentru că Alex îl înlăturase din funcția de director general, însă nu am pomenit despre istoria lor familială întortocheată. Nu se cădea să dezvălui eu povestea lui Alex. La modul foarte sincer, nu știam ce se întâmplase după ce Bridget și cu mine ieșiserăm din biroul lui Ivan. Unchiul lui Alex fusese împușcat de șase ori. Habar n-aveam cum de cel care ne răpise ajunsese în halul acela — „mai cioplit decât un dovleac de Halloween", după cum se exprimase un polițist care păruse pe punctul de a voma. *Nu știam*, dar nu era nevoie să fii geniu ca să deduci ce se întâmplase.

N-aveam de unde să știu ce minciună le îndrugase Alex polițiștilor, dar, având în vedere că încă nu îl arestaseră pentru omor dublu, probabil că născocise o poveste convingătoare, susținând că totul fusese în legitimă apărare.

La urma urmei, Alex era un mincinos desăvârșit, nu-i așa? Sau poate că m-a mințit inclusiv atunci când mi-a dezvăluit că mă mințise?

Exista o singură cale să aflu.

Alex m-a zărit. I-a spus ofițerului câteva cuvinte. Omul a dat din cap și a plecat.

M-am oprit la un metru de el, strângând pătura între degete.

Arăta din nou ca vechiul Alex: netulburat și nepăsător, cu ochii asemenea unor așchii de gheață de culoarea jadului. Nici urmă de acel Alex pe care ajunsesem să-l cunosc în ultimele luni, cel care rămăsese acasă și anulase o întâlnire ca să se uite la filme împreună cu mine, cel care mâncase una dintre cele mai dezgustătoare prăjituri pe care le pregătisem vreodată și susținuse că prăjitura e „OK", pentru că nu voia să mă jignească. Bărbatul care mă învățase să înot și îmi arătase o lume care crezusem că există doar în fantezii: una în care am iubit și am fost iubită. De fapt, nu-mi declarase că mă iubește, dar am crezut că... Da, chiar crezusem că mă iubește și că e prea speriat ca să mi-o spună.

Acum mă întrebam dacă Alex cel pe care îl „cunoșteam" existase vreodată. Poate că totul fusese, într-adevăr, un șiretlic, un rol jucat de un psihopat însetat de răzbunare, hotărât să profite de inima mea naivă.

Ori... poate că mințise și spusese toate acele lucruri în fața unchiului său pentru a mă salva, pentru că nu voia ca Ivan să știe că Alex ține la mine. Povestea lui părea prea elaborată pentru a fi falsă, dar Alex era un geniu. Putea să facă orice.

Mă agățam de rămășițele zdrențuite ale speranței mele.

— Credeam că ai plecat, mi-a zis el.

Și-a strecurat mâinile în buzunare. Afișa o nonșalanță rece.

— Înainte să plec, am vrut să vorbesc cu tine.

— De ce?

Mi s-a încins fața. *Pleacă acum, înainte să te faci de râs!* țipa mândria mea, dar acea frântură sâcâitoare de speranță insista să rămân pe loc.

A ridicat o sprânceană. Mina lui era plictisită.

Aproape că-mi era frică să întreb, dar trebuia să aflu.

— Pentru că vreau să știu. Între noi doi a fost ceva adevărat?

Alex a rămas neclintit. Mi-am ținut respirația, sperând, rugându-mă.

— Am încercat să te avertizez, scumpo. Ți-am spus să nu mă pui pe un piedestal. Ți-am spus să-ți mai împietrești puțin inima aia moale. Am vrut să te pun în gardă, drept mulțumire pentru că ai fost amabilă cu mine atâția ani. Dar tot te-ai îndrăgostit de mine.

I s-a încordat maxilarul.

— Consider-o ca pe o lecție pentru viitor! Cuvintele și fețele frumoase nu ascund întotdeauna suflete frumoase.

Speranța mea s-a transformat în cenușă.

Inima mea moale? Nu. Nu mai aveam inimă. Alex mi-o smulsese din piept, o făcuse bucăți cu vorbele lui tăioase și apoi aruncase rămășițele deoparte, fără milă.

Ar trebui să zic ceva. Orice. Dar nu-mi venea nimic în minte.

Aș fi vrut să mai am în mine un pic din furia și din durerea pe care le simțisem ceva mai înainte, însă eram amorțită.

Aș fi stat acolo la nesfârșit dacă niște mâini blânde nu m-ar fi călăuzit către mașina lui Rhys. Mi s-a părut c-o aud pe Bridget răstindu-se la Alex. Nu conta.

Nimic nu mai conta.

Bridget nu a încercat să mă consoleze, nu mi-a zis clișee. Asta ar fi înrăutățit lucrurile. În schimb, m-a lăsat să stau în tăcere și să mă uit pe geamul mașinii. Priveam copacii goi defilând unul după altul. Nu-mi aminteam de ce altădată îmi plăcuse iarna. Totul părea monoton și gri. Fără viață.

Am ajuns la granița cu statul Maryland. Acolo a început să plouă. Picăturile spuzeau geamurile mașinii, aidoma unor cristale minuscule. Mi-am amintit de ziua în care Alex mă luase cu

mașina, când rămăsesem singură, în ploaie, în stația de autobuz. Am cedat.

Toate emoțiile acumulate în ultimele ore — de fapt, în ultimele *luni* — au izbucnit în același timp. Eram o furnică purtată de un val mareic. Nu m-am obosit să lupt. M-am lăsat cuprinsă de mânie, durere, trădare și tristețe, până când ochii îmi ardeau și mușchii mă dureau de atâtea suspine.

M-am ghemuit în poala lui Bridget, care mă mângâia pe păr și îmi murmura cuvinte liniștitoare. În împrejurări obișnuite, m-aș fi simțit teribil de jenată să plâng în poala unei prințese, dar în clipa asta nu-mi păsa.

De ce?!

De ce eram imposibil de iubit? De ce eram atât de *credulă*?

Care-i culoarea mea preferată?

Galbenul.

Aroma preferată de înghețată?

Ciocolata cu mentă.

Tu ești lumina din întunericul meu, Rază de Soare. Fără tine, sunt pierdut.

Minciuni. Toate numai minciuni.

Fiecare sărut, fiecare cuvânt, fiecare secundă pe care o prețuisem... Acum toate erau pângărite.

Ochii mă usturau. Nu puteam respira. Mă dureau toate, pe dinăuntru și pe dinafară. Suferința era îngrozitoare. Îmi sfâșia sufletul.

Michael mă mințise. Alex mă mințise. Nu zile, săptămâni sau luni, ci *ani* întregi.

În interiorul meu s-a rupt un zăgaz. Nu mai plângeam doar pentru inima mea zdrobită, ci și pentru fata care fusesem odată: cea care crezuse în lumină, în iubire și în bunătatea lumii.

Fata aceea dispăruse.

37

ALEX

Am privit-o pe Ava plecând. Îmi simțeam pieptul pustiit, iar în ochii mei ardea o emoție ciudată, înăbușită.

Aș fi vrut să alerg după ea și s-o smulg din brațele lui Bridget, să cad în genunchi și să-i cer iertare pentru ceva de neiertat. Să o am alături de mine pentru tot restul zilelor noastre, astfel încât nimic și nimeni să nu o poată răni din nou.

Însă nu puteam să fac toate astea, pentru că *eu* eram cel care o rănise. Eu eram cel care o mințise și o manipulase. Eu eram cel care o pusese în pericol din pricina setei mele de răzbunare și a uneltirilor mele întortocheate împotriva lui Ivan.

Singura modalitate de-a o proteja pe Ava era s-o las să plece, chiar dacă asta însemna să mă distrug pe mine însumi.

Mașina care o ducea pe Ava înapoi în Maryland, departe de mine, s-a îndepărtat. Am lăsat să-mi scape o răsuflare tremurată. Încercam să dau un sens durerii care mă sfâșia. Era ca și cum un necunoscut îmi smulgea inima, bucată cu bucată, și o strivea sub călcâi. Nu simțisem niciodată o durere atât de intensă.

Uram tot ce trăiam în clipa asta. Tânjeam după indiferența înghețată, după amorțeală. Mă temeam că aceasta îmi era

pedeapsa: să ard pentru veșnicie în flăcările agoniei pe care eu însumi mi-o provocasem.

Iadul meu personal. Propriul meu blestem.

— Alex! Casa e pregătită.

Șeful echipei mele din Philadelphia s-a apropiat cu mișcări ferme, precise. Purta o uniformă de poliție, cu insigna strălucind în lumina după-amiezei, dar nu era un polițist adevărat.

— Bine.

Rocco mă privea cu o expresie ciudată.

— Ce e? am izbucnit.

Și-a dres glasul.

— Nimic. Arăți de parcă... Ei, las-o baltă!

— Termină ce-ai de spus! Cum arăt?

Aveam echipe în așteptare în diferite orașe, gata să intervină în caz că oricare dintre numeroasele mele planuri dădea greș. Nimeni nu știa despre oamenii ăștia. Nici măcar unchiul meu. Erau discreți, eficienți și arătau ca niște oameni obișnuiți, cu locuri de muncă normale, nu ca niște infractori capabili să îngroape orice cadavru, să șteargă orice dovadă și să bruieze orice formă de comunicare... inclusiv apelurile către secțiile de poliție.

Fiecare „ofițer de poliție" și „paramedic" care apăruse aici făcea parte din echipa mea. Își jucaseră convingător rolurile.

Rocco arăta de parcă își dorea să nu fi deschis gura. Mi-a răspuns:

— Arăți jalnic, omule.

S-a crispat. Fără îndoială, era conștient că, deși interceptase apelul lui Ava către poliție și mobilizase echipa în timp-record, tot n-ar fi scăpat de mânia mea.

Focul din venele mele era pe potriva usturimii pe care o simțeam sub pleoape. M-am uitat la el până când s-a făcut mic.

— Mai ai de împărtășit și alte observații stupide?

Tonul meu ar fi putut îngheța până și Sahara.

Rocco a înghițit în sec.

— Nu.

— Bun. O să mă ocup eu de casă.

A urmat o tăcere scurtă.

— O s-o faci personal? Ești...

A tăcut când mi-a văzut expresia.

— Bineînțeles! O să-i anunț pe ceilalți.

În timp ce Rocco aduna echipa, am intrat în vila unde îmi petrecusem cea mai frumoasă parte a vieții. Era căminul meu, dar niciodată nu mă simțisem aici ca acasă, nici măcar când unchiul meu și cu mine fuseserăm în relații bune.

Asta îmi ușura mult sarcina.

De afară, Rocco mi-a dat semnalul.

Am scos bricheta din buzunar și am aprins-o. Mirosul de kerosen plutea în aer. Nu am ezitat. Am azvârlit bricheta spre perdele.

E uimitor cât de repede se răspândește un incendiu într-o clădire de mii de metri pătrați. Flăcările au cuprins pereții și tavanul, lacome de distrugere. Mă simțeam ispitit să rămân aici, să mă las mistuit de foc. Dar simțul meu de autoconservare a intervenit în ultimul moment. Am fugit pe ușa din față.

Echipa mea și cu mine am privit de la distanță cum ardea vila impunătoare, din cărămidă. La un moment dat am stins incendiul, ca focul să nu scape de sub control. Vila era înconjurată de acri întregi de teren privat; prin urmare, vestea despre incendiu urma să se afle peste câteva ore, dacă nu chiar zile.

Varianta mea oficială avea să fie o poveste tragică: o țigară a provocat incendiul. Proprietarul vilei — un om bolnav, care refuza să aibă angajați și care trăia singur — nu reușise să-l

stingă la timp. Știrea avea să fie publicată pe ultimele pagini ale ziarului local.

M-am uitat cum flăcările carbonizau cadavrul unchiului meu, pe al lui Camo, precum și cadavrul trecutului meu, până când n-a mai rămas nimic.

38

ALEX

PUMNUL LUI JOSH M-A LOVIT ÎN OBRAZ. Am auzit un trosnet rău-prevestitor. Am făcut doi pași în spate, poticnindu-mă. Sângele îmi picura din nas și din buze. Judecând după durerea care iradia din partea dreaptă a feței, mâine aveam să mă trezesc cu o ditamai vânătaia.

Nu încercam deloc să mă apăr de loviturile lui Josh, care mă pironea cu o privire sălbatică.

— Nenorocitule!

Am încasat un pumn în stomac.

M-am îndoit de mijloc, cu respirația întretăiată.

— *Nenorocitul naibii!* Am avut încredere în tine!

Încă un pumn; de data asta, în coaste.

— Ai fost. Cel mai bun. Prieten al meu!

Loviturile au curs până când am căzut în genunchi. Eram tot numai răni și vânătăi.

Dar îmi plăcea durerea. O savuram.

Asta meritam.

— Știam eu că nu te pricepi să-ți alegi prietenii, am rostit gâtuit.

O să lucrez de acasă până când mi se vindecă rănile. Nu voiam să circule zvonuri și bârfe la birou. Încă se vorbea despre moartea unchiului meu. Fusese pusă pe seama incendiului ce făcuse scrum vila și tot ce se afla în ea.

Furibund, Josh m-a apucat de guler și m-a tras în sus.

— Ți se pare amuzant? Ava avea dreptate. Ești un psihopat!

Ava. Numele ei mă spinteca pe dinăuntru ca lama unui cuțit. Nicio rană fizică nu putea fi mai dureroasă decât gândul la ea. Expresia de pe chipul ei, înainte să plece, avea să mă bântuie pentru tot restul vieții. Din cauza memoriei mele blestemate, îmi aminteam fiecare detaliu, fiecare secundă. Mirosul de sânge și de sudoare, felul în care umerii ei tremurau în timp ce degetele ei strângeau pătura. Momentul în care ultimul licăr de speranță din ochii ei s-a stins.

Poate că nu am ucis-o fizic, dar i-am ucis spiritul, inocența, partea din ea care vedea ce-i mai bun în oameni și frumusețea din cele mai negre inimi.

Între noi doi a fost ceva adevărat!

Da, Rază de Soare. Totul a fost adevărat. Mai adevărat decât mi-am închipuit că e cu putință să fie.

Îmi doream să-i fi putut spune atunci cuvintele astea, însă nu le rostisem. Fusese rănită și aproape că murise din cauza mea. Nu am reușit s-o protejez, tot așa cum nu am reușit să-mi protejez sora și părinții. Poate că eram blestemat să-i văd suferind pe toți cei dragi mie.

Aveam o minte sclipitoare, dar fusesem atât de arogant, încât trecusem cu vederea o slăbiciune crucială a planului meu. Prevăzusem că unchiul meu ar putea s-o atace pe Ava, dar ar fi trebuit să pun să fie supravegheată permanent, nu doar în timpul zilei. Acea eroare de judecată aproape că mă costase singurul lucru fără de care nu puteam trăi.

Și totuși o pierdusem. Deși eram un ticălos egoist, singurul lucru care m-ar fi durut mai mult decât să n-o am pe Ava lângă mine ar fi fost s-o văd rănită din nou. Îmi făcusem o mulțime de dușmani de-a lungul anilor. Odată ce mi-ar fi descoperit slăbiciunea — da, ea era singura mea slăbiciune —, nu ar fi ezitat să facă exact ce făcuse unchiul meu. Ava nu avea să fie niciodată în siguranță atâta timp cât era cu mine, așa că o lăsasem să plece.

Fusese a mea. Dar o lăsasem să plece.

Înainte s-o întâlnesc pe Ava nu crezusem că am o inimă, însă ea îmi dovedise contrariul. Inima mea era în bucăți, la picioarele ei.

— Luptă! a mârâit Josh. Luptă ca să te pot ucide, cretinule!

— N-o să lupt.

Nu mă temeam de moarte. La naiba! Mi-ar fi plăcut să mor. Am zâmbit sumbru. Mișcarea buzelor mi-a stârnit o explozie de durere în craniu.

— Ăsta-i cadoul meu pentru tine, Josh. Poți să mă lovești cât vrei, ca să te răzbuni pentru că te-am mințit opt ani.

M-a îmbrâncit. Pe fața lui se citea dezgustul.

— Dacă ai impresia că o bătaie va răscumpăra tot ce-ai făcut, înseamnă că delirezi. Ai vrut să mă folosești? Bine, fie! Dar ai amenințat-o și pe soră-mea, iar pentru asta nu te voi ierta niciodată.

Nici eu n-o să mă iert vreodată.

— N-o să-mi mai pierd timpul cu tine. Nu meriți. Ai fost prietenul meu cel mai bun.

Vocea i-a tremurat când a rostit ultimul cuvânt.

M-a săgetat o cu totul altă durere. La început mă împrietenisem cu Josh pentru că era fiul lui Michael, dar de-a lungul anilor Josh chiar devenise cel mai bun prieten al meu.

Ivan fusese ultima mea rudă în viață, dar pe Josh îl consideram fratele meu. Adevărata mea familie.

L-aș fi putut doborî pe Michael cu mult timp în urmă, dar trăsesem de timp din loialitate față de Josh. Inventasem pretexte ca să amân executarea planului. În adâncul sufletului meu, nu voiam să-l rănesc.

Josh, și tu ai fost prietenul meu cel mai bun.

Expresia lui s-a înăsprit din nou.

— Dacă te mai văd vreodată prin preajma mea sau a lui Ava, te omor!

Mi-a aruncat o ultimă privire dezgustată și a plecat.

Ușa s-a închis. Am rămas întins pe podea și m-am uitat în tavan pentru câteva ore. Angajații companiei de mutări îmi împachetaseră deja lucrurile și le transportaseră în noul meu penthouse din Washington. Nu mai puteam locui în această casă. Era prea plină de amintiri, de râsete și de conversații care se prelungiseră până târziu în noapte. Conversații purtate nu doar cu Ava, ci și cu Josh. Locuiserăm împreună în timpul facultății. Fuseseră printre cei mai frumoși ani din viața mea.

Am închis ochii. Pentru prima dată, mi-am permis să mă scufund într-o amintire plăcută, nu într-una dureroasă.

— *Cântă o melodie! Doar una!* m-a rugat Ava. *O să fie cadoul tău de ziua mea.*

Îmi venea să râd văzând-o așa, bosumflată și cu ochi rugători, ca de cățeluș. Cum era posibil să fie atât de sexy și, în același timp, atât de drăgălașă?

— *Ziua ta de naștere e abia în martie, i-am reamintit.*

— *Nu contează. Mi-l oferi mai înainte.*

— *N-o să-ți cânt, Rază de Soare!*

I-am cuprins mijlocul cu brațele, prin spate, și mi-am frecat buzele de pielea gâtului ei. Am zâmbit când am auzit-o inspirând

adânc. Penisul meu în erecție se mula perfect pe fundul ei, de parcă am fi fost croiți unul pentru celălalt.

— Ce ai împotriva muzicii? a pufnit Ava.

Cu degetul mare, i-am dezmierdat un sfârc. Și-a arcuit spatele. Era cu neputință să mă satur de ea. Voiam s-o leg și s-o devorez în fiecare zi. Restul lumii n-o merita. Nici eu nu o meritam, însă Ava era aici și era a mea. Nu mai conta dacă eram demn de ea. Alex Volkov lua ceea ce-și dorea.

Am ciupit-o de sfârc, iar ea s-a frecat de penisul meu tare ca piatra.

— N-am nimic împotriva muzicii, Ava. Pur și simplu nu-mi place să cânt.

Cântasem o dată, într-un bar de karaoke idiot, în care mă târâse unchiul meu. După aceea n-o mai făcusem niciodată. Nu pentru că aș fi considerat că nu am voce. Doar eram Alex Volkov! Puteam să fac orice. Mi se părea prea emoționant, prea personal, de parcă mi-aș fi dezgolit sufletul cu fiecare notă. Rămânea valabil chiar și atunci când era vorba despre o melodie pop stupidă. Muzica e creată din emoții, iar eu îmi clădisem reputația de a fi lipsit de așa ceva. Singura excepție era când o aveam pe Ava lângă mine.

O doream ca un nebun.

Acum o aveam numai pentru mine. Jules avea să ajungă acasă peste o oră. Până atunci, aveam de gând să profit de fiecare secundă.

— Ava, dacă chiar vrei un cadou de ziua ta...

Am răsucit-o cu fața la mine, iar ea a râs. Sunetul a umplut camera de căldură.

— ... am o idee.

— Da? Ce anume? m-a tachinat ea.

— Pot să-ți spun sau...

Am presărat sărutări pe pieptul și pe pântecul ei, până când am ajuns la dulcea perfecțiune dintre coapse.

— ... pot să-ți arăt.

M-am desprins repede din amintire. Simțeam că inima mea era pe cale să explodeze. La fel ca toate amintirile mele, aceasta era atât de vie, încât parcă se petrecea aievea, din nou. Însă nu era nimeni lângă mine.

Mă durea sufletul. Mi-am amintit de ce evitasem atâta timp să-mi derulez în minte amintirile plăcute. De fiecare dată când mă întorceam la realitate, era ca și cum o pierdeam din nou pe Ava. Eram un Prometeu nefericit, condamnat să sufere pentru eternitate. În fiecare zi, inima mea se frângea iar și iar.

Am stat nemișcat până când umbrele au înghițit încăperea. Mă durea spatele după atâtea ore petrecute pe podeaua tare. Abia atunci m-am forțat să mă ridic și am șchiopătat până la mașină.

Casa de alături era întunecată.

Fusesem atât de absorbit de suferința mea, încât nu observasem că se stârnise furtuna. Ploaia se abătea în șiroaie zgomotoase, iar fulgerele despicau cerul, luminând copacii golași și asfaltul crăpat.

Nici urmă de soare sau de viață.

39

AVA

DOUĂ LUNI MAI TÂRZIU

Absolut surprinzător, Bridget l-a convins pe Rhys să nu raporteze familiei regale evenimentele din Philadelphia. Nu știam cum reușise. Rhys era obsedat de respectarea regulilor, chiar dacă a spune adevărul i-ar fi adus necazuri, din moment ce Bridget fusese răpită când el era la post.

Presa nu a aflat adevărata poveste. În afară de un mic articol despre „un incendiu accidental care a provocat moartea fostului CEO al companiei Archer Group, Ivan Volkov", a fost ca și cum cele mai cumplite șase ore din viața mea nici n-ar fi existat.

Bănuiam că Alex era responsabil și pentru incendiu, și pentru tăcerea din mass-media cu privire la incidentul acela. Încercam să nu mă gândesc la Alex.

De vreo două ori chiar am reușit.

Jules a împins spre mine o brioșă *red velvet*.

— Ți-am adus o prăjitură. Preferata ta.

Fața ei strălucea de speranță. Aștepta să-mi vadă reacția.

Prietenele mele se străduiau să pară fericite în preajma mea, dar le auzeam șușotind și observam privirile lor piezișe. Erau îngrijorate.

La fel și Josh. Renunțase la programul de voluntariat și se mutase înapoi în Hazelburg, ca să mă „sprijine moral". Venise acasă în concediu, la câteva zile după incidentul din Philly, iar când a aflat ce s-a întâmplat, a înnebunit. Asta se întâmplase acum două luni.

Eram recunoscătoare pentru sprijinul prietenelor mele, dar aveam nevoie să mai fiu și de una singură. Aveau intenții bune, dar stăteau tot timpul pe capul meu.

— Nu vreau.

Am împins brioșa deoparte. *Red velvet*. La fel ca prăjiturile pe care le făcusem pentru Alex, în semn de bun-venit în cartier. Se întâmplase acum o eternitate.

Nu mai suportam prăjiturile *red velvet*.

— Încă n-ai mâncat. E deja după-amiază, m-a dojenit Stella.

— Nu mi-e foame.

Jules, Bridget și Stella au făcut schimb de priviri.

Acum locuiam cu Bridget, pentru că nu mai puteam îndura să locuiesc lângă Alex. Chiar dacă și el se mutase la scurt timp după ce mă mutasem eu, nu puteam să mă uit la casa de alături fără să mă gândesc la Alex. Iar de fiecare dată când mă gândeam la el, simțeam că mă înec.

Neajutorată. Pierdută. Fără aer.

Bridget a schimbat subiectul:

— Se apropie ziua ta. Ar trebui să sărbătorim. Ce zici de o zi la spa? Știu că-ți plac masajele. Fac cinste.

Am scuturat din cap.

— Sau poate vrei ceva mai simplu. Ți-ar plăcea să organizăm un maraton de filme? a sugerat Stella. O să mâncăm fast-food și-o să ne uităm la filme proaste.

— La filme atât de proaste, încât par aproape bune, a adăugat Jules.

Nu aveam chef nici să sărbătoresc, dar nici să mă cert cu ele. Știam că aveau să mă bată la cap până când acceptam una dintre propunerile lor.

— OK. Așa o să facem. Acum vreau să dorm puțin.

M-am ridicat și am urcat în camera mea. Am încuiat ușa și m-am băgat în pat, dar nu puteam să dorm. După ce îmi recuperasem amintirile, nu mai aveam la fel de multe coșmaruri. Acum îmi era frică de orele în care eram trează.

Stăteam întinsă pe pat, în întuneric. Ascultam ploaia și mă uitam la dansul umbrelor pe tavan. Ultimele două luni trecuseră și repede, și încet. Fiecare zi se contopea cu următoarea, într-o amorțeală nesfârșită. Cu toate acestea, mă trezeam în fiecare dimineață uimită că supraviețuisem încă o zi. După ce jelisem pentru trădările lui Michael și ale lui Alex, lacrimile mele secaseră.

Telefonul meu a bâzâit pe noptieră. L-am ignorat. Probabil că primisem un e-mail nedorit.

Am oftat și am luat telefonul. Am deschis fără tragere de inimă e-mailul proaspăt sosit. Era un mesaj de bun-venit pentru bursieri, din partea organizației WYP, însoțit de programul cursurilor și al activităților pentru tot anul universitar. Trimiseseră și o listă cu sugestii de locuințe de închiriat și un minighid de călătorie în New York.

În luna mai urma să absolv și să mă mut în Manhattan. De când aveam treisprezece ani visam la clipa asta, dar acum nu simțeam niciun strop de entuziasm. New Yorkul e prea aproape de Washington. Ca să fiu sinceră, de câteva săptămâni nu pusesem mâna pe aparatul de fotografiat. Anulasem ședința foto de logodnă programată cu Elliott și cu logodnica lui, pentru că nu mă simțeam la înălțime. Elliott fusese dezamăgit, dar i-am recomandat un alt fotograf care îi putea ajuta.

Clienții mei meritau mai mult decât le puteam oferi în clipa asta. Nu mai aveam nici inspirație, nici motivație pentru fotografii.

Peste două luni și jumătate urma să încep programul celei mai prestigioase burse pentru fotografi amatori, însă izvorul meu de creativitate secase. Încă un lucru frumos din viața mea se dusese pe apa sâmbetei.

Brusc, m-a cuprins un val de furie.

Ar fi trebuit să fie cel mai frumos și mai palpitant moment din viața mea. Eram în ultimul an de facultate. Primisem bursa la care visam. În loc să sărbătoresc, stăteam bosumflată, ca o adolescentă cu inima frântă. Mă săturasem să le permit unor bărbați care nu dădeau doi bani pe mine să aibă putere asupra mea. Mă săturasem să fiu ținta privirilor compătimitoare și subiect de discuții pline de îngrijorare.

Mă schimbasem.

Mânia și indignarea m-au răscolit, îndemnându-mă să mă dau jos din pat. Am scotocit prin sertare până am găsit ce căutam. Mi-am pus un hanorac și o pereche de jeanși. M-am încălțat cu cizme. Am coborât. Prietenele mele încă erau în sufragerie. Rhys stătea într-un colț, vigilent ca întotdeauna.

— Plouă cu găleata. Vrei să te duc undeva? a întrebat Bridget când a văzut cum mă îmbrăcasem.

— Nu-i nevoie. Am umbrelă.

— Unde te duci? s-a interesat Stella.

— Păi... Nu-i mare scofală. Trebuie să fac ceva. Singură.

Stella s-a încruntat.

— Nu cred că-i o idee...

Am întrerupt-o:

— Vorbesc serios! Apreciez ajutorul vostru, dar acum am treabă. N-o să-mi fac rău și nu voi face nimic nebunesc. Am nevoie să aveți încredere în mine.

A urmat o tăcere lungă.

— Bineînțeles că avem încredere în tine, a zis Jules cu blândețe. Ești prietena noastră cea mai bună.

Bridget a intervenit.

— Dar, dacă ai nevoie de noi, să știi că suntem aici. Nu e nevoie să induri totul singură.

Privirea ei caldă și plină de compasiune m-a emoționat.

— Scrie-ne un mesaj, sună-ne, folosește un porumbel călător! Orice vrei tu, a adăugat Stella. Poți să-mi scrii și pe Instagram.

Am râs.

— Mulțumesc! Mă întorc repede. Promit!

Am luat umbrela și am ieșit în furtună. Cizmele mele scârțâiau pe trotuarele ude. Mă îndreptam spre o clădire a campusului pe care nu o vizitasem niciodată, în toți anii petrecuți la Thayer. Unu — pentru că eram leneșă; doi — pentru că îmi era frică de o anumită cameră.

Mi-am scanat legitimația de student la recepție și am consultat harta. Era o duminică ploioasă de martie, așa că locul nu era aglomerat. Oamenii care juraseră de Revelion că vor face mai multă mișcare deja renunțaseră. Aparent, și obsedații de fitness luaseră o pauză.

Am deschis ușa sălii cu piscină. Am răsuflat ușurată observând că și aici era pustiu. Un loc superb, cu podele din gresie deschisă la culoare și cu un luminator uriaș deasupra piscinei.

M-am dezbrăcat. Am rămas doar în costum de baie.

Mirosul de clor nu mi se mai părea la fel de grețos ca înainte. Mă obișnuisem, după atâtea lecții de înot cu Al... Da, după

atâtea lecții de înot. Totuși pielea mea se înfiora de neliniște, apa turcoaz părea să se întindă până departe.

Nu mai mersesem la o lecție de înot de luni bune. *Credeam* că îmi amintesc noțiunile de bază, dar dacă le uitasem?

Inima mi s-a făcut cât un purice. M-am silit să inspir adânc.

Era mai rău când Al... când eram singură. Dacă mă înecam, cadavrul meu ar fi fost găsit cine știe când. Aici nu era nimeni care să mă salveze.

Dar tocmai ăsta era scopul exercițiului, nu-i așa? Să reușesc de una singură.

Respiră, Ava! N-o să te îneci. Știi să înoți.

Am deschis ochii și am făcut câțiva pași spre marginea piscinei, tremurând. Apa părea fără fund, chiar dacă marcajele indicau că adâncimea piscinei nu depășea doi metri și jumătate.

Am intrat în apă. Încercam să nu tresar pe măsură ce apa rece îmi învăluia gleznele, genunchii, coapsele, pieptul, umerii.

Nu era chiar așa de rău. Intrasem în piscină de zeci de ori. Puteam s-o fac.

Da, dar nu de una singură, m-a zeflemisit o voce batjocoritoare, din mintea mea. *Ce te face să crezi c-o să reușești singură?*

„Taci!"

Mi-am ținut respirația și, după ce am spus iute o rugăciune, mi-am scufundat capul sub apă. M-am luptat cu pornirea imediată de-a intra în panică. *Ești bine, ești bine!* Eram încă la capătul mai puțin adânc al piscinei, deci puteam scoate capul din apă oricând doream.

Am închis ochii. Evenimentele din ultimele șase luni mi s-au derulat prin minte.

Josh, anunțând că pleca în America Centrală. Eu, blocată într-o furtună, la dracu-n praznic. Alex — *uitte că i-am rostit*

numele — luându-mă cu mașina de acolo. Alex mutându-se lângă mine. Alex...

Am scos capul din apă și am luat o gură de aer. Mi-am îngăduit un minut de pauză, apoi m-am scufundat din nou.

Ziua de naștere a lui Alex. Primul nostru sărut. Weekendul petrecut la hotel. Ziua Recunoștinței. Tatăl lui. Răpirea mea.

Dulcea, naiva Ava! Atât de dornică să repare lucrurile stricate!

Între noi doi a fost ceva adevărat?

Am repetat mișcarea iar și iar: capul în apă, apoi la suprafață. De la incidentul din Philadelphia, era prima dată când îmi permiteam să mă gândesc la Alex și la timpul petrecut împreună. Pumnale ascuțite îmi străpungeau pieptul când îmi aminteam de vocea lui, de ochii lui, de atingerea lui... Dar uite că încă eram aici! Eram vie. Și, pentru prima dată, apa nu mi se mai părea un dușman. Era un prieten, înghițindu-mi lacrimile și spălându-mă de trecut.

Nu puteam să schimb ce mi se întâmplase și nici să controlez ce fac ceilalți. Dar puteam controla propriile fapte. Puteam modela viitorul pe care mi-l doream.

Când tensiunea mi s-a accentuat nu mi-am mai băgat capul sub apă, ci am început să înot. Nu aveam să câștig o medalie olimpică, dar mă puteam deplasa dintr-un punct în altul, în piscină. Era un mare progres, în comparație cu aceeași perioadă, anul trecut.

Toată viața mea oamenii mă cocoloșiseră: Josh, prietenele mele, Alex. Sau el se prefăcuse că îi pasă de mine. Le îngăduisem să mă dădăcească pentru că îmi venea mai ușor să mă sprijin pe alții decât pe mine însămi. Mă considerasem liberă pentru că nu eram închisă într-o cușcă adevărată, cu zăbrele din oțel, însă eram prizoniera propriei minți, a fricilor care îmi bântuiau zilele și a coșmarurilor care îmi bântuiau nopțile. Mă mulțumisem

să fac alegeri inofensive, să nu ies din zona mea de confort, deoarece nu crezusem că sunt suficient de puternică.

Și totuși supraviețuisem după ce de *trei* ori fusesem aproape de moarte. Cineva îmi adrobise inima, dar încă respiram. Aproape toată viața îndurasem coșmaruri, dar tot găseam curajul de a visa.

Am înotat până când brațele au început să mă doară.

După aceea am mai stat o vreme în piscină, bucurându-mă de izbânda mea. Înotasem singură pentru oră, fără să sufăr un atac de panică. *Mai mult* de o oră.

Mi-am ridicat fruntea. Pentru prima dată după luni de zile, surâdeam cu adevărat.

Pas cu pas.

Deasupra mea, furtuna se domolise. Norii cenușii se risipiseră, dezvăluind cerul albastru. Prin sticla bombată a luminatorului am zărit licărirea unui curcubeu.

40

ALEX

DOUĂ LUNI ȘI JUMĂTATE MAI TÂRZIU

Ralph s-a așezat în fața mea. M-a privit cu atenție.

— Arăți ca naiba. N-a ajuns la tine moda cu *skincare*-ul de dimineață?

Nici nu mi-am ridicat ochii din ecranul laptopului.

Am strigat-o pe Carolina. Ușa biroului meu s-a deschis, iar asistenta mea și-a strecurat capul înăuntru.

— Da, domnule Volkov.

Am arătat către Ralph.

— Cum naiba a intrat el aici?

— Se află pe lista de vizitatori aprobați de dumneavoastră. Cei care nu au nevoie de programare.

— Șterge-l de pe listă!

— Da, domnule.

Carolina a ezitat.

— Vrei să...

— Poți pleca.

A șters-o imediat. O înțelegeam. De luni întregi eram într-o dispoziție proastă, iar Carolina învățase că era înțelept să nu-mi stea în cale.

Ralph a ridicat din sprâncene.

— Văd că ești în toane proaste, Alex.

— Tu n-ai o afacere de condus?

Am închis foaia de calcul la care lucram și m-am lăsat pe spate în scaun. Mă simțeam iritat. Azi n-aveam chef de prostii. Abia dacă avusesem timp să mănânc de prânz.

De când preluasem funcția de director general al firmei Archer Group, acțiunile companiei crescuseră vertiginos. Lucram nonstop. Aproape că nu ieșeam din birou. Munca mă menținea ocupat, ceea ce era bine.

Ralph s-a scărpinat la ceafă.

— Alex, apropo de afaceri: am venit ca să-ți vorbesc personal.

— Spune repede, Ralph! Peste o oră am o teleconferință cu vicepreședintele.

Am dus paharul la buze și am băut restul de Macallan.

Da, beam alcool în toiul zilei. Și ce dacă? Nici că-mi păsa!

— Cu vicepreședintele Statelor Unite? s-a mirat Ralph, după care a scuturat din cap. Lasă! Nu vreau să știu. Mă pensionez și mă mut în Vermont.

— Foarte amuzant! am comentat.

— Nu glumesc. Mă pensionez.

M-am holbat la el.

— Îți bați joc de mine!

Ralph era unul dintre oamenii aceia care sunt în stare să muncească până în ziua morții, pur și simplu pentru că-și iubesc meseria. Era foarte mândru că, de-a lungul anilor, transformase Academia Krav Maga în cel mai bun centru de antrenament din oraș. Până acum nu dăduse vreun semn cum că vrea să se pensioneze.

— Nu-mi bat joc de tine, Alex. M-am gândit mult. Îmi place să lucrez la AKM, dar nu mai sunt tânăr. Eu și Missy am

economisit suficienți bani pentru pensie. În plus, doamna mea își dorește de ceva vreme să călătorească prin țară. A crescut în Vermont. De mult vrea să se mute iar acolo.

Aveam nevoie de încă un pahar cu whisky.

— Ce naiba o să faci în Vermont, Ralph?

— De unde dracu' să știu? O să-mi găsesc un hobby.

A zâmbit cu jumătate de gură.

— Știu că e cam din scurt, Alex. Abia ieri am luat hotărârea. Voiam să fii primul care află. Să nu le repeți cursanților ce-ți zic acum! Ai fost bătaia mea de cap preferată.

Venită din partea lui Ralph, replica putea fi considerată o declarație de-a dreptul emoționantă.

Am pufnit.

— Mersi, Ralph! Deci...

Am mijit ochii la el.

— Ce se va întâmpla cu Academia?

— O preia nepotul meu. O să facă treabă bună.

M-am strâmbat, iar Ralph a râs.

— Știu că nu-l simpatizezi, Alex, dar de ani de zile conduce Academia alături de mine. Are toate abilitățile necesare.

— Mai vedem noi.

O fi avut nepotul lui abilitățile necesare, dar nimeni nu-l întrecea pe Ralph.

— Și când te muți în Vermont?

— La sfârșitul lui august. Până atunci vom pune totul la punct aici. Toamna în Vermont e tare frumoasă.

Expresia instructorului meu s-a îmblânzit.

— Ne poți suna sau vizita oricând, Alex. Ușa mea e mereu deschisă pentru tine.

M-am prefăcut că aranjez niște documente pe birou.

— Bine. Vom lua masa împreună, înainte să pleci.

— Am vorbit serios, Alex. Nu te face că ești un nemernic căruia nu-i pasă de nimeni și de nimic! Știu că ai avut câteva luni grele din cauză că Ava...

— *Nu!*

Am strâns din dinți.

— Nu vorbim despre ea. Și cu asta basta!

Ava încetase să se ducă la cursul de Krav Maga de la AKM. Mă așteptam să se întâmple așa. De când aflase de despărțirea noastră, Ralph mă tot bătea la cap în legătură cu Ava. Nu i-am explicat de ce rupsesem relația. Pur și simplu i-am spus că între noi lucrurile nu mai funcționau.

Însă asta nu l-a împiedicat să mă piseze. Era de-a dreptul nemernic.

— N-am crezut niciodată că ești genul de om care fuge de propriile probleme, mi-a trântit-o Ralph.

— Nu fug de nimic.

— Și atunci, de ce arăți ca naiba? Ca să nu mai zic că ești întors pe dos încă din ianuarie. Indiferent ce ai făcut...

— Nu discutăm despre chestia asta!

O venă a început să-mi pulseze la tâmplă. Poftim! De asta detestam compania celorlalți. Oamenii nu sunt capabili să tacă naibii din gură!

— Ralph, te rog să mă scuzi...

Carolina a băgat din nou capul pe ușă. Era palidă la față și părea speriată.

— Domnule... ăăă... mai aveți un musafir.

— Dacă nu e în agenda de azi, nu vreau să-l văd!

— Păi... Știți...

— Nu te deranja! a intervenit o voce cunoscută. O să mă anunț singură.

Blonda superbă a intrat în biroul meu de parcă era la ea acasă. Vena de la tâmpla mea a zvâcnit și mai tare.

— Sunt prințesa Bridget de Eldorra și am venit aici ca să discut cu Nemernicul... Pardon! Am vrut să zic „cu Alex Volkov".

Zâmbetul ei era în egală măsură politicos și amenințător.

Eram impresionat. Și puțin enervat.

Cât de greu e să găsesc niște angajați competenți, capabili să-i țină pe nepoftiți departe de biroul meu?!

Ralph a fluturat două degete în direcția ei.

— Salutări, prințesă!

— Bună, Ralphie!

Bodyguardul lui Bridget stătea în spatele ei, încruntat ca întotdeauna. Cred că Rhys era singura persoană din lume cu o față mai inexpresivă ca a mea și mai prostdispus decât mine.

Carolina părea în pragul unui atac de panică.

— Îmi pare rău, domnule! Prințesa...

— Poți să pleci, Carolina! Mă ocup eu.

Mai rămăseseră patruzeci de minute până la teleconferința mea cu vicepreședintele. Irosisem destul timp.

— Trebuie să plec, a anunțat Ralph, ridicându-se de pe scaun. Îți accept oferta de-a lua masa împreună. Se pare că ai ceva de rezolvat aici.

Și-a înclinat capul spre Bridget.

— Alex, gândește-te la ce ți-am spus!

Preferam să mănânc cuie ruginite decât să merg în vizită în Vermont. Nu-mi plăcea viața la țară.

Când ușa s-a închis în urma lui Ralph și a Carolinei, m-am sprijinit de spătarul scaunului.

— Cărei ocazii îi datorez plăcerea acestei vizite, Înălțimea Voastră?

Mi-am menținut o expresie impenetrabilă. Încercam să nu mă gândesc la ultima dată când o văzusem pe Bridget: în mașina ei, luând-o pe Ava de lângă mine.

Chiar dacă eu eram cel care o îndepărtase pe Ava, o antipatizam puțin pe Bridget pentru că se bucurase de privilegiul de-a o consola pe Ava atunci când eu nu putusem s-o fac.

Blonda s-a uitat la mine cu severitate.

— Știu ce-ai făcut, Alex.

— Vorbește mai clar! Am făcut multe lucruri în viața mea, după cum bine știi.

— Lasă rahaturile!

Bridget s-a apropiat și s-a aplecat spre mine, sprijinindu-și palmele pe birou. Ochii ei aveau o sclipire hotărâtă.

— Ai angajat pe cineva ca s-o supravegheze pe Ava.

M-am silit să-mi relaxez umerii.

— Prințesele n-ar trebui să vorbească așa de urât. E teribil de nediplomatic.

— Nu schimba subiectul! Rhys l-a prins pe tip.

Și-a înclinat capul spre bodyguard. Ochii lui cenușii m-au țintuit, întunecându-se.

— Se pare că lumea e tare mică. Rhys și angajatul tău au fost împreună în Armată. De fapt, Rhys i-a salvat viața, așa că n-a durat mult până când tipul a spus tot. Vreau să-mi explici de ce o urmărești pe Ava. Nu i-ai făcut destul rău?

Idiotul ăla! Acum pricepeam de ce omul pe care-l angajasem evita să-mi răspundă la telefon. Onoare de pușcaș marin?! Hai, mă lași?! Incompetența și lipsa de loialitate sunt un adevărat flagel în ziua de azi.

— Ar trebui să-ți verifici mai bine informațiile, prințesă! N-am pus pe nimeni s-o supravegheze, am spus cu răceală. Aiurezi cumva?

Bridget m-a străpuns cu privirea.

— Nu minți, Alex! Nu te pricepi la minciuni așa de bine cum crezi. Tipul ne-a spus că i-ai ordonat s-o urmărească. Nu s-o rănească... S-o protejeze.

O presiune cunoscută a izbucnit în ceafa mea, până când mi-a cuprins tot capul într-o menghină.

Mi-am îndreptat o mânecă, făcând-o pe nonșalantul.

— Și l-ai crezut? Bodyguardul tău e prea credul. Nu mă mir c-a permis să fii răpită.

Un mârâit a izbucnit din gâtlejul lui Rhys. A făcut un pas înainte, cu ochii amenințători, dar Bridget l-a avertizat să se oprească.

— Iar schimbi subiectul, Alex.

Expresia ei dură s-a preschimbat într-una gânditoare. S-a așezat pe un scaun, în fața mea, picior peste picior.

— Nu ți-am acordat permisiunea să iei loc!

Nu-mi păsa că era prințesă. Acesta era biroul *meu*. Domeniul *meu*.

Bridget m-a ignorat.

Am înșfăcat telefonul ca să chem paza, dar apoi Bridget a vorbit:

— Ai angajat pe cineva care să aibă grijă de Ava pentru că încă ții la ea.

De ce naiba ținea morțiș toată lumea să vorbească despre ea?

Am trântit telefonul în furcă și m-am ridicat. Mă săturasem să am companie. Vicepreședintele putea să mai aștepte.

— N-am timp de prostiile astea! O să...

— Încă te gândești la ea, m-a întrerupt Bridget.

Mi-am pus sacoul pe umeri.

— Ai nevoie de tratament contra delirului, prințesă! M-am folosit de Ava. Am obținut ce-am vrut. Pe urmă am rupt-o cu ea. Am terminat-o de luni întregi. Și acum pleacă naibii de aici!

— Având în vedere că de obicei ești foarte calm, acum pari cam agitat, Alex. Mă întreb de ce.

— Ce-ar fi să-ți vezi de treburile tale?

Rhys mi-a aruncat o căutătură urâtă.

Bridget s-a încordat.

— Ce vrea să-nsemne asta, Alex?

— Știi bine ce înseamnă.

— Bine, fie! N-ai decât să negi, dacă ții morțiș.

Prințesa s-a ridicat.

— Deci probabil nu vrei să știi de Ava.

— Ce-i cu Ava?

Întrebarea mi-a scăpat pe negândite.

Fir-ar al dracului!

Un zâmbet triumfător s-a răspândit pe chipul lui Bridget.

Toate prietenele lui Ava erau enervante.

— Las-o baltă, Alex! E evident că nu-ți pasă de ea.

— Spune-mi odată ce-i cu Ava! m-am răstit.

— Nu-ți zic nimic dacă nu recunoști că ții la ea!

Încă puțin, și ajungeam la capătul răbdării. Eram cât pe ce s-o pocnesc pe prințesă, indiferent că avea bodyguard.

— N-am ce să recunosc.

— Umblă vorba că ești un geniu, dar mie îmi pari un pic greu de cap.

Deși eram mai înalt decât ea, Bridget părea că mă privește de sus.

— Ai avut un motiv să angajezi pe cineva care s-o urmărească pe Ava. Să fie foarte clar: te disprețuiesc pentru ce i-ai făcut și *nu vreau* ca ea să te ierte. Dar o iubesc mai mult decât

te urăsc pe tine. De la evenimentul din Philadelphia, Ava nu mai e ea.

Am văzut o expresie de suferință pe fața prințesei.

— La început n-am spus nimic. Credeam că nu-ți pasă de ea, dar acum știu că nu e așa.

Am deschis gura, pregătit s-o contrazic.

— Alex, să nu negi din nou! Nu-mi insulta inteligența! Nu am IQ-ul tău, dar nu sunt idioată. Nu-mi place deloc să recunosc: ești singura persoană care are șanse s-o ajute. Eu am încercat, la fel și Jules, și Stella. Și Josh a încercat din răsputeri... dar n-a funcționat.

La auzul numelui lui Josh, am tresărit.

Am subliniat:

— Ava e bine. E sănătoasă. Îi merge bine la școală. Ba chiar poate să înoate singură.

Nu mai avea rost să mă prefac. Bridget își dăduse seama că mint.

— Din afară, Ava e bine, Alex. Dar nu și la interior. E... Nu știu cum să explic. Îi lipsește acea sclipire pe care numai *ea* o are.

Știam foarte bine la ce se referea. Văzusem cu ochii mei cum sclipirea din sufletul lui Ava murise.

Am expirat prelung și am încercat să-mi adun gândurile. De obicei puteam gândi limpede. În mintea mea, totul se aranja după un model perfect, așa încât să pot analiza și să creez strategii. Însă în ultimele luni abia dacă dormeam. Nu mâncasem nimic de aproape douăzeci și patru de ore. Eram praf.

Eram așa încă de când renunțasem la Ava.

— Nu știu dacă te va ierta pentru ce ai făcut, a adăugat Bridget. Nu cred că *vreau* ca ea să te ierte. Dar în ecuația asta nu eu contez. Ava e cea importantă. Imaginează-ți cum se simte! A descoperit că atât „tatăl" ei, cât și „iubitul" ei au mințit-o

atâta timp! Pe deasupra, a aflat toate astea în același timp. Ava zice că și-a revenit, dar n-ai cum să-ți revii după așa ceva.

Mi-a aruncat o privire severă.

— Alex, măcar spune-i ce simți! Acum nu are încredere în ea însăși. Și cu atât mai puțin în dragoste sau în alți oameni. Iar dacă Ava nu crede în dragoste... Ei bine, atunci nu e adevărata Ava. Am dreptate!

Un nod mi se înțepenise în gât. Mă împiedica să respir.

— Nu pot s-o fac.

— De ce nu? Doar îți pasă de ea. Poate...

A făcut o pauză.

— ... chiar o iubești.

— Ieși afară!

— Ești un laș. Credeam că nu ți-e frică de nimic, dar te temi să-i spui ce simți cu adevărat...

Am explodat.

— Îi e mai bine fără mine, pricepi?

După ce le înăbușisem luni întregi, emoțiile mele au erupt într-un val uriaș, fierbinte.

Rhys a pășit în față, dar Bridget i-a făcut semn să stea pe loc. Mă privea fascinată. Niciodată nu izbucnisem așa în fața altei persoane. Niciodată!

— N-am putut s-o protejez. A fost rănită din cauza *mea*. Unchiul meu a răpit-o din cauza *mea*. N-am fost capabil să-l opresc.

Am încercat să-mi domolesc bătăile inimii.

După cinci luni de la confruntarea din Philadelphia, încă mă trezeam noaptea, îngrozit că Ava pățise ceva. Mă gândeam la ce i *s-ar fi putut* întâmpla atunci, dacă lucrurile ar fi decurs altfel în biroul unchiului meu. De aceea angajasem un detectiv privat care să n-o scape din ochi. Nu era posibil s-o veghez

personal fără s-o pun din nou în pericol, dar nici în ruptul capului nu acceptam s-o las singură, fără apărare.

Bineînțeles, trebuia să-l concediez pe idiot, pentru că nu-și ținuse gura. Însă nu era o problemă. La urma urmei, locuiam în D.C. Orașul ăsta mișună de foști militari și de foști angajați ai diverselor servicii secrete.

Expresia lui Bridget s-a îmblânzit.

— Alex, i-ai salvat viața.

— Din cauza mea a ajuns Ava în situația aia, am spus cu amărăciune. Cei care-mi stau în preajmă sfârșesc mereu prin a suferi. Deși am atâta putere, atâta influență, nu pot garanta că vor fi în siguranță.

Plin de frustrare, mi-am trecut degetele prin păr. Ce bine că biroul meu era izolat fonic și avea geamuri închise la culoare! Ultimul lucru care-mi trebuia era ca angajații mei să mă vadă pierzându-mi firea.

Bridget a scuturat din cap.

— În viață nimic nu este garantat. Dar tu ești Alex Volkov. Unchiul tău a reușit să te ia pe nepregătite fiindcă îți era rudă, însă acum a ieșit din joc. Chiar crezi că altcineva ar fi capabil să te surprindă? Dacă-i pe-așa, atunci e mai bine să stai departe de Ava. După cum am spus, te disprețuiesc pentru ce i-ai făcut, dar cred că o iubești, chiar dacă ești prea încăpățânat sau prea prost ca să accepți treaba asta...

— Am un IQ de 160, am spus cu indignare.

— Inteligența intelectuală nu-i totuna cu inteligența emoțională. Și nu întrerupe o prințesă! E teribil de nepoliticos. După cum spuneam, ești prea încăpățânat sau prea prost ca să accepți c-o iubești. Iar acum e prea târziu.

Am făcut o pauză ca să-i întorc cuvintele pe toate părțile. Spaima mi-a încolțit în adâncul inimii.

— Explică-mi!

Bridget și Rhys au schimbat o privire.

Prințesa mi-a răspuns pe un ton precaut:

— *Ava* se mută la Londra, cu bursa de fotografie. *Avionul* ei decolează peste o oră.

Londra. Alt oraș, altă țară, alt continent. La mii de kilometri distanță de mine.

Spaima mea s-a transformat în panică.

Pe dracu'! N-o să permit așa ceva!

— Vreau detaliile zborului! am mârâit.

— Nu le știu.

Îmi venea s-o strâng de gât. Nu-mi păsa că Rhys era înarmat și că părea gata să mă atace dacă aș fi mișcat un deget.

— Jur pe Dumnezeu, Bridget...

— De ce vrei să știi? a întrebat ea. La urma urmei, n-o să te duci după ea. Ai spus că...

Am izbit biroul cu palmele.

— Pentru că o iubesc! Acum ești mulțumită? O iubesc atât de mult, încât prefer să renunț la ea decât s-o rănesc. Dar, dacă ai senzația c-o s-o las să plece *singură* în altă țară, fără apărare, te înșeli. Dă-mi informațiile zborului!

Bridget mi le-a dat. În ochii ei strălucea o scânteie de triumf.

Știam că mă păcălise. Nu avea importanță. Tot ce voiam era să ajung cât mai repede la aeroport. Aveam să mă ocup mai târziu de restul. Acum trebuia s-o văd pe Ava, s-o țin în brațe.

Am trecut pe lângă cei doi musafiri nepoftiți și m-am năpustit spre lift. Speriată, Carolina a sărit de pe scaun.

— Anulează-mi apelul cu vicepreședintele! Transmite-i că-mi cer scuze și spune-i că am avut o urgență! Și rezervă-mi un bilet de avion către Europa! Un avion care să decoleze în următoarele trei ore, de pe aeroportul Dulles.

— Vrei să anulez...

— *Fă-o!*

— Sigur, domnule.

Carolina a intrat în acțiune. Degetele ei zburau pe tastatură.

— Ce oraș doriți să...

— Nu contează! Pur și simplu cumpără un bilet!

— Imediat, domnule.

Aveam nevoie de bilet doar ca să pot trece de controlul de securitate din aeroport.

Într-o zi obișnuită, ai nevoie de o jumătate de oră pentru a ajunge la aeroport, dar astăzi părea că toate echipele de construcții din Washington ieșiseră pe străzi. Ambuteiajele împânzeau străzile. În plus, mulți șoferi erau atât de lenți.

— Dă-te laoparte! m-am răstit la tipul care conducea Lexusul din fața mea.

Isuse! Nimeni din orașul ăsta nu știe să conducă!

Am încălcat o mulțime de reguli de circulație, dar am reușit să ajung la aeroport în treizeci și cinci de minute. Din fericire, Carolina aranjase totul online. Alergam prin terminal, căutând numărul porții de la care urmau să se îmbarce pasagerii cursei spre Londra.

Mă simțeam precum cel mai siropos și mai neoriginal personaj de film: goneam printr-un aeroport fiindcă voiam s-o conving pe femeia iubită să-mi mai acorde o șansă. Cât de original! Dar, dacă așa aș fi ajuns la Ava la timp, aș fi fost în stare să alerg pe-aici chiar și în fața camerelor de filmat, în direct.

Eu și Ava nu vorbeam de luni bune. Însă, în ciuda celor întâmplate în Philadelphia, între noi rămăsese un fir care ne lega. Ceva îmi spunea că, dacă Ava urca în avion, acel fir s-ar fi rupt, iar relația noastră — sau ce mai rămăsese din ea — s-ar fi destrămat. Gândul ăsta mă îngrozea.

Eram mândru de ea. Fata căreia cu un an în urmă îi fusese frică să se apropie de apă, fata care visase să călătorească prin lume, dar nu crezuse că va fi capabilă s-o facă avea să zboare peste ocean, pentru prima dată. Peste ocean! Își înfrunta fricile. Știusem de la bun început că poate s-o facă. Nu avea nevoie ca eu sau altcineva s-o ținem de mână.

Oare restul oamenilor au astfel de emoții conflictuale în fiecare zi? Dacă-i așa, îmi pare rău pentru ei. E al naibii de greu.

Am ocolit o mamă cu un cărucior și un grup de studenți care se târâiau prin terminal. Numerele porților treceau în ceață pe lângă mine.

Am ajuns.

Am avut o strângere de inimă văzând zona de așteptare — acum goală — și ușa care ducea la avion. Era închisă.

— Zborul 298 a plecat? am întrebat-o pe angajata din spatele unui birou.

— Da, mă tem că avionul a decolat acum câteva minute, domnule. Dacă doriți să rezervați un bilet pentru alt zbor...

N-am mai ascultat-o. Inima mea bătea într-un ritm deznădăjduit.

Ava plecase.

41

AVA

Îmi plăcea Londra.

Adoram energia orașului, accentul elegant al locuitorilor, precum și posibilitatea de a vedea, din întâmplare, vreun membru al familiei regale. Oricum, am asigurat-o pe Bridget că avea să fie întotdeauna prințesa mea preferată. Cel mai mult îmi plăcea că era un nou început. Nimeni nu mă cunoștea aici. Puteam fi oricine doream să fiu. Izvorul meu de creativitate, care secase în săptămânile negre de după răpirea mea, a reînceput să curgă.

Avusesem emoții. Mă mutasem într-un oraș unde nu cunoșteam pe nimeni. Dar colegii mei bursieri și profesorii de la organizația WYP erau grozavi. După două săptămâni de locuit la Londra și de participare la ateliere de fotografie, deja aveam un mic grup de prieteni. Mergeam să bem în baruri, în weekenduri făceam poze împreună și vizitam locuri frumoase. Ne dădeam în London Eye și navigam pe Tamisa cu vaporașele.

Mi-era dor de prietenele mele și de Josh, dar îi sunam des prin FaceTime, iar Bridget mi-a promis că mă va vizita în vară, când avea să se întoarcă în Eldorra. În plus, îmi ocupam timpul

cu atelierele și activitățile de la WYP. Eram entuziasmată că exploram un oraș nou. Slavă Domnului, nu aveam timp să mă gândesc la nimic altceva!

Luni întregi fusesem prizoniera gândurilor mele negre. Aveam nevoie de o schimbare de peisaj.

Trebuia să-i trimit un cadou de mulțumire colegei bursiere care acceptase să facă schimb de locuri cu mine: ea a plecat la New York, iar eu am venit aici. Doar așa mi-a permis organizația să schimb orașul atât de târziu după ce îmi acceptase candidatura.

— Sigur nu poți veni cu noi? m-a întrebat Jack, un fotograf australian de *wildlife*. Azi au reduceri la băuturi, la Mistrețul Negru.

Mistrețul Negru era la câteva minute de mers pe jos de sediul WYP și se număra printre cluburile preferate ale studenților.

Am refuzat cu părere de rău:

— O să vin data viitoare. Am rămas în urmă cu editarul pozelor.

Voiam să mă asigur c-o să predau poze excelente. Nu erau pentru un atelier oarecare, ci pentru cel susținut de Diane Lange. *Celebra* Diane Lange. Aproape c-am suferit un atac de cord când am cunoscut-o în persoană. Era grozavă! Inteligentă, incisivă și foarte talentată. Severă, dar corectă. Emana din plin pasiune pentru fotografie și era limpede că îi păsa de noi. Voia să ne bucurăm de succes și să fim cei mai buni. În domeniul fotografiei trădările și săparea colegilor erau la ordinea zilei. Prin urmare, dorința ei de-a ne ajuta să ne perfecționăm spunea multe despre personalitatea ei.

— OK. Bravo ție! a chicotit Jack. Atunci, ne vedem mâine.

— Pe mâine!

Mi-am luat rămas-bun de la el. Am scotocit prin geantă, după căști. Asta-i dezavantajul de a avea o geantă mare. E aproape imposibil să găsești în ea ce cauți.

Exact când degetele mele au atins firele căștilor, am simțit cum mi se încinge ceafa — o senzație pe care nu o mai simțisem de luni bune.

Nu se poate!

Îmi era frică să mă uit într-acolo, dar curiozitatea a învins. Încet, am ridicat ochii. El era aici, la mai puțin de un metru de mine. Purta cămașă și pantaloni negri. Arăta ca un zeu coborât din ceruri pentru a-mi răvăși inima încă incomplet vindecată.

Jur că sărmana și-a curmat bătăile pentru câteva secunde.

Nu-l mai văzusem la față de cinci luni. Imaginea era copleșitoare. Prea vie, prea uluitoare, prea frumoasă și, totodată, înfiorătoare. Chipul acesta... Ochii lui...

Instinctiv, am pășit spre el. Apoi m-am silit să mă opresc.

Nu mai aveam aer. O gheară îmi strângea pieptul, așa cum se întâmpla altădată, când mă aflam în apropierea apei. Simțeam că se apropia un atac de panică. Trebuia să plec. Altfel, aveam să mă prăbușesc chiar aici, pe trotuar.

Dar picioarele mele nu s-au urnit.

Mai mult ca sigur, am o halucinație.

Era singura explicație care avea noimă. De ce să vină Alex la Londra, în fața sediului organizației WYP, după jumătate de an de tăcere?

Am închis ochii, am numărat până la zece și i-am deschis din nou.

Era tot aici. *În fața mea.*

Spaima mea creștea.

— Bună! a zis cu blândețe.

Am tresărit. Să-l văd era de parcă m-ar fi lovit cineva în stomac, dar să-l aud vorbind era ca și cum un camion ar fi dat peste mine.

— Nu poți fi aici.

Ce prostie să zic așa ceva! Stăteam amândoi pe un trotuar, într-o zonă publică. Nu puteam să-i interzic să vină la Londra, cu toate că tare mi-aș fi dorit. Simțeam că mă înec.

— De ce ești aici?

Alex și-a îndesat mâinile în buzunare și a înghițit anevoie.

În ochii lui se citea nesiguranța. Îmi cerceta fața, căutând ceva ce nu eram pregătită să-i ofer. De când îl știam, niciodată nu-l văzusem atât de agitat.

— Am venit pentru tine, Ava.

— Nu mai ai nevoie de mine.

Aproape că nu-mi auzeam propriile cuvinte, într-atât de tare îmi zvâcnea pulsul în urechi. Îmi venea să vomit. Regretam că la prânz mâncasem un sandviș cu falafel.

— Alex, ai obținut răzbunarea pe care ți-o doreai. Nu mă interesează să intru în noul tău joc. Lasă-mă în pace!

Avea o expresie îndurerată.

— Îți jur că nu e un joc, *Ava*! Am venit să cer... Nu, nu iertarea ta. Nu pot să-ți cer asta chiar acum. Dar sper că într-o bună zi n-o să mă mai urăști și că vom putea fi din nou împreună.

A tăcut pentru o clipă.

— Voi avea mereu nevoie de tine, Rază de Soare.

Rază de Soare. Cuvintele astea mă sfâșiau, rupeau crustele de pe rănile mele abia vindecate.

— *Și nu-mi mai spune Rază de Soare!*

— *De ce?*

— *Nu e numele meu.*

— *Știu asta. E o porcărie.*

I-am trântit-o.

— Jurămintele tale n-au nicio valoare pentru mine.

M-am cuprins singură în brațe. Deși soarele strălucea, mă simțeam înghețată până în măduva oaselor.

— Și, chiar dacă ar fi avut valoare, jurămintele sosesc prea târziu.

După ororile din Philadelphia, mă mutasem la mai puțin de o jumătate de oră de casa lui Alex, și totuși nu încercase să ia legătura cu mine. Acum apărea aici, în altă țară, cerând să primească încă o șansă! Incredibil!

La fel de incredibil era că o mică parte din mine *voia* să-i dau o altă șansă.

Fii tare! Supraviețuisem câtorva tentative de crimă. Îmi învinsesem acvafobia. Prin urmare, speram să fiu capabilă să vorbesc, fără să cedez nervos, cu bărbatul care mi-a frânt inima.

— Știu, Ava.

Alex a expirat tremurător. Părea mai puțin pus la punct decât de obicei: ciufulit și cu cearcăne adânci. Oare dormea suficient? Apoi m-am mustrat fiindcă-mi păsa. Obiceiurile lui nu mai erau treaba mea.

— Am crezut că te protejez, că-ți va fi mai bine fără mine. După ce ți-a făcut unchiul meu, nu voiam să risc să fii rănită din nou, din cauză că suntem împreună. Dar nu te-am abandonat. Am pus pe cineva să te urmărească...

Am ridicat o mână, ca să-l fac să tacă.

— Stai puțin! Ai pus pe cineva *să mă urmărească*?

— Da. Pentru protecția ta.

Nu-mi venea să cred.

— Și ți se pare normal să faci așa ceva? E o nebunie! De când... O, Doamne!

Deodată, m-a cuprins o bănuială. Am făcut ochii mari.

— Mă urmărește cineva și aici, în Londra?

S-a uitat la mine. Fața lui era împietrită.

— Incredibil! am șoptit. Chiar ești psihopat. Unde e tipul?

M-am uitat în jur. Nu vedeam pe nimeni suspect, dar cei mai periculoși oameni sunt tocmai cei care arată normal.

— Concediază-l imediat!

— Deja l-am concediat.

Am mijit ochii. Fusese prea ușor.

— Serios?

— Da, l-am preluat îndatoririle. De-asta mi-a luat atâta să ajung aici. A trebuit să pun totul la punct, pentru plecarea mea din D.C.

Probabil că păream uluită. Buzele lui Alex au zvâcnit.

— De-acum încolo o să mă vezi mult mai des, Ava.

— Asta s-o crezi tu!

La gândul de a-l vedea în fiecare zi, m-a cuprins panica.

— O să depun cerere pentru un ordin de restricție împotriva ta! O să pun să fii arestat pentru urmărire!

— N-ai decât să încerci, dar nu garantez că prietenii mei de aici o să-ți facă pe plac.

O umbră a trecut pe chipul lui.

— Dacă ai impresia c-o să te las singură și fără apărare, înseamnă că nu mă cunoști deloc.

— Dar *chiar nu te cunosc*. Habar n-am cine ești, Alex. Cunosc doar persoana pe care mi-ai arătat-o tu. A fost o iluzie. O fantezie.

Emoția mă îneca.

— În ziua aceea, în Philadelphia, te-am întrebat dacă între noi doi a fost ceva real. M-ai privit în ochi și mi-ai spus că

trebuie s-o consider o lecție pentru viitor. Să știi că mi-am învățat lecția!

Alex a tresărit.

— A *fost* real, Ava. Totul a fost real.

Am scuturat din cap. Pieptul mă durea atât de tare, că nu puteam să respir.

— Îmi dau seama că ești suficient de influent și că nu te pot împiedica să faci ce vrei, dar îți pierzi timpul dacă tu crezi c-o să mă îndrăgostesc din nou de minciunile tale.

— Nu sunt minciuni, Rază de Soare...

— *Nu* îmi mai spune așa!

Nu puteam stăvili valul de lacrimi. Îmi revenisem destul de mult după despărțire, dar fiecare secundă pe care o petreceam acum în prezența lui Alex măcina zidurile pe care le construisem în jurul inimii mele. Încă o dată, inima mea a rămas expusă, vulnerabilă.

— Din cauza ta, Alex, tot ceea ce altădată mi se părea frumos nu mai are farmec. Lumina soarelui. Iubirea. Chiar și prăjiturile *red velvet*. De ce? Pentru că toate îmi amintesc de *tine*. Și când mă gândesc la tine...

Am suspinat.

— ... îmi aduc aminte de toate momentele frumoase pe care le-am trăit împreună. Acum toate amintirile astea sunt mânjite, fiindcă te-ai folosit de mine. Mă gândesc la cât de *proastă* am fost că m-am îndrăgostit de tine și cât de mult te-ai distrat pe seama mea atunci când ți-am spus că te iubesc. Mă gândesc că m-ai avertizat că am o inimă prea bună. Ți-am ignorat avertismentul. Credeam că lumea e un loc bun. Ei bine, felicitări!

Încercam să șterg lacrimile care se prelingeau în neștire pe obrajii mei. Slavă Domnului că majoritatea colegilor mei plecaseră deja, iar pe stradă nu trecea nimeni în clipa asta!

— A fost singurul adevăr pe care mi l-ai spus vreodată. Da, *aveam* o inimă prea naivă, iar lumea e altfel decât credeam. Este crudă și nemiloasă. În ea nu e loc pentru sufletele blânde.

— Rază de... Ava, nu!

Alex a întins o mână spre mine, însă m-am retras imediat. Fața i s-a umplut de tristețe. A băgat iar mâna în buzunar.

Îi tremurau umerii.

— Asta credeam pe atunci, Ava, pentru că nu cunoscusem niciodată o altfel de lume. Dar tu mi-ai arătat că frumusețea *chiar există*. O văd de fiecare dată când te privesc, când te văd zâmbind și te aud râzând. Tu vezi tot ce-i mai bun în oameni. Asta e o putere, nu o slăbiciune. Să nu lași pe nimeni — și cu atât mai puțin pe mine — să-ți răpească această putere!

Mă privea pătrunzător, răvășit de suferință.

— Ava, mi-ai spus odată că mă așteaptă ceva frumos, ceva care îmi va reda credința în viață. Tu ești acel „ceva". *Tu*.

Aș fi vrut să mă afund în cuvintele lui, aș fi vrut să fie adevărate. Însă Alex mă păcălise o dată. Cine știe ce voia de la mine de data asta?

— Îmi tot zici că vrei să mă protejezi, dar m-ai rănit mai mult decât m-a rănit oricine altcineva din viața mea. Mai mult decât Michael. Chiar și atunci când te consideram un nemernic, aveam încredere că-mi vei spune adevărul. Și uite că te-ai dovedit a fi cel mai mare mincinos dintre toți. Iar acum...

Am tras adânc aer în piept. Nu-l puteam privi în față.

— Acum lasă-mă în pace!

Pieptul lui Alex se zbuciuma. Parcă nu reușea să tragă aer în plămâni.

— Scumpo, nu pot să te las în pace. Voi aștepta oricât va fi nevoie. Nu accept să te las singură.

— Cine zice c-o să fiu singură? Poate c-o să-mi găsesc pe cineva.

Ochii lui s-au transformat în două smaralde întunecate, iar umerii i s-au încordat. A răsunat un bubuit de tunet. Nici nu observasem că vremea trecuse de la cer senin la o învălmășeală de nori cenușii, mohorâți. Nu m-ar fi mirat ca Alex să aibă puterea de a controla vremea cu emoțiile lui.

— Ba pe dracu'! a izbucnit. O să-l omor cu mâna mea pe cel care-o să te atingă.

— N-ai niciun drept! m-am răstit la el. Nu-ți aparțin!

Strângea din dinți cu atâta îndârjire, încât mă temeam c-o să-și frângă maxilarele.

— Aici te înșeli, Ava. Am greșit foarte mult. Într-o zi o să câștig iertarea ta, iar tu *ești* a mea. Pentru totdeauna. Indiferent cât de mult timp trece, indiferent cât de departe suntem unul de celălalt.

Dar știi ce înseamnă să fii posedată de mine? Înseamnă că ești a mea.

Am alungat din minte amintirea nedorită.

— Refuz să mă mai mai cert cu tine!

În seara asta mi-ar fi fost imposibil să mă concentrez la editarea fotografiilor, dar puteam să merg acasă și să plâng până adormeam, ca o idioată jalnică.

— Alex, n-ai decât să-ți pierzi timpul în Londra, dar să știi că n-o să conteze. Am terminat-o cu tine.

Am plecat înainte ca Alex să răspundă. Nu s-a dat bătut. A pornit după mine. La fiecare pas de-al lui, eu făceam doi. *La naiba!* De ce nu puteam fi la fel de înaltă ca Bridger sau ca Stella?

Mi-am aplecat capul și am iuțit pasul, încercând să-l ignor pe bărbatul de lângă mine. Picăturile de ploaie îmi stropeau fața și îmi udau părul.

— Ava, te rog!

Mi-am strâns geanta la piept, ca pe un scut.

— Măcar lasă-mă să te conduc până acasă!. Nu e sigur să mergi pe întuneric.

De două săptămâni mă întorceam singură acasă, fără probleme. Nu locuiam în cel mai sigur cartier, dar nici zonă de război nu era. Trebuia doar să fiu ceva mai atentă. În plus, aveam sprayul meu paralizant și făceam iar cursuri de autoapărare, la un centru de arte marțiale din cartier.

— E frig și plouă. Porți rochie.

Indiferent cât de repede pășeam, nu reușeam să scap de el.

— Scumpo, te rog! O să te îmbolnăvești.

Vocea i-a tremurat când a rostit ultimul cuvânt.

Strângeam din dinți. Mergeam cu capul în pământ. Doream cu disperare să ajung în apartamentul meu, la căldură. În cele din urmă, Alex a tăcut. Pur și simplu pășea lângă mine. Prezența lui impunătoare și amenințătoare îi ținea pe toți la distanță.

În sfârșit, am ajuns la clădirea în care locuiam. Am scos cheia din geantă și am băgat-o în broască. Apa îmi șiroia pe față. Nu-mi dădeam seama dacă plângeam sau nu.

Alex a rămas la ușă. Îi simțeam arșița din privire. M-am strecurat înăuntru.

Nu te uita la el! Nu te uita la el!

Am ajuns la jumătatea scărilor, pe urmă n-am mai rezistat să nu mă uit. Puteam vedea afară prin gemulețul de deasupra ușii. Alex stătea neclintit, ud până la piele. Cămașa i se mula pe pieptul superb. Părul i se lipise de frunte. Mi-a întâlnit privirea. Pe chipul lui se citea un amestec de hotărâre și angoasă.

Chiar dacă între noi se ridicase un zid de beton, Alex exercita asupra mea o atracție magnetică. Aproape că m-a determinat să deschid ușa și să-l chem înăuntru.

M-am forțat să-i întorc spatele. Am gonit pe trepte, către apartamentul meu. Nu voiam ca inima mea slabă să mă bage din nou în necaz.

Chiar și după ce am intrat în duș, tremurând din tot corpul, șoapta seducătoare a acelei atracții îmi susura în ureche, îndemnându-mă să cedez.

Spune-i să intre! Afară e întuneric și frig... Dacă se îmbolnăvește? Dacă o să fie jefuit sau rănit?

— Nu va păți nimic, am spus cu voce tare. Alex Volkov nu poate fi rănit. *El* e cel care îi rănește *pe ceilalți*.

O imagine mi-a fulgerat prin minte: Alex stătea neclintit și nefericit, scăldat de ploaia torențială. Mi-am frecat pielea și mai apăsat. Nu îl obligasem să vină după mine, nici să rămână în fața clădirii. Dacă răcea sau i se întâmpla altceva, era din vina lui.

Cu mâini tremurânde, am închis robinetul.

Mi-am petrecut următoarele ore pregătind ceva de mâncare și încercând să editez fotografii, dar în cele din urmă am renunțat. Nu mă puteam concentra, plus că mă dureau ochii de atâta plâns. Aș fi vrut să mă prefac că evenimentele din această după-amiază nu avuseseră loc.

M-am culcat devreme. Am rezistat pornirii de-a privi pe fereastră. Trecuseră câteva ore. Era imposibil ca Alex să fi rămas acolo, la ușă.

42

AVA

Alex și-a ținut promisiunea. Și-a făcut apariția în fiecare zi. Venea dimineața, când plecam spre sediul organizației WYP. De obicei îmi aducea un *latte* cu vanilie și o prăjitură cu afine — preferatele mele. Iar după ateliere mă conducea acasă. Alteori, mai ales când eram cu alți colegi sau când exploram orașul, în weekend, Alex mă însoțea, însă ceva mai discret. Îi simțeam prezența, deși nu-l puteam vedea.

Niciodată nu-mi închipuisem că Alex Volkov avea să devină obsedat de mine.

În plus, în fiecare zi îmi trimitea o mulțime de cadouri.

La sfârșitul primei săptămâni după discuția cu Alex, apartamentul meu semăna cu o grădină. Am donat unui spital toate florile: trandafirii de toate culorile, orhideele purpurii, crinii albi, floarea-soarelui și bujorii delicați.

La sfârșitul celei de-a doua săptămâni aveam atâta bijuterii, încât până și Ducesa de Cambridge s-ar fi înverzit de invidie. Le-am amanetat. Suma pe care am primit-o la schimb pentru cerceii cu diamante, brățările bătute cu safire și colierele cu rubine m-a lăsat cu gura căscată. Am donat o bună parte din bani unor

organizații de caritate. Restul i-am păstrat pentru cheltuielile mele zilnice.

Nu e deloc ieftin să locuiești în Londra, iar bursa mea nu era tocmai consistentă.

La sfârșitul celei de-a treia săptămâni, eram îngropată în mormane de ciocolată fină, coșuri-cadou și deserturi rafinate.

Nu mă dădeam în vânt nici după bijuterii, nici după flori. Lucrurile mărunte erau cele care îmi străpungeau inima, ca un fier înroșit în foc: brioșele *red velvet* pe care scria *Îmi pare rău*; un aparat foto japonez rar, pe care îl căutasem ani de zile, dar nu îl găsisem niciodată spre vânzare; fotografia înrămată, în care eu și Alex pozaserăm la Festivalul Toamnei. Nu știam că o păstrase.

— *De ce aș avea nevoie de fotografii?*

— *Pentru amintiri. Ca să-ți amintești de anumiți oameni și de evenimente*

— *N-am nevoie de poze ca să-mi amintesc.*

La sfârșitul celei de-a patra săptămâni, eram în ultimul hal: îmi venea să-mi iau câmpii. Eram pe punctul de-a ceda asalturilor lui Alex, precum un castel de nisip lovit de maree.

Într-o după-amiază de vineri, după ce s-a terminat un atelier, i-am zis că trebuie să vorbim.

Alex stătea sprijinit de un stâlp, lângă sediul WYP. Arăta enervant de bine, îmbrăcat în jeanși și cu un tricou alb. Ochelarii de soare îi ascundeau ochii, dar intensitatea din privirea lui îmi pârjolea pielea.

Câteva cursante care tocmai treceau pe lângă noi l-au privit, apoi au izbucnit în chicote.

Având senzația că n-o puteam auzi, una dintre fete a exclamat:

— Tipul ăsta e *atât de sexy*!

Mi-aș fi dorit să alerg după ea și să-i dau niște sfaturi prietenești. *Nu te îndrăgosti de băieții care par capabili să te facă să suferi! Ai mari șanse să te alegi cu inima zob.*

Alex părea netulburat de atenția fetelor. Probabil că era obișnuit cu astfel de reacții. În vreme ce el mă urmărea prin Londra, femeile de pe străzile Londrei îl urmăreau *pe el.*

— Sigur, Ava! a răspuns el. O să stăm de vorbă când vom lua cina.

A schițat un început de surâs.

— Asta n-o să se întâmple, i-am zis.

M-am uitat în jur. Ceva mai încolo, pe stradă, am zărit un loc prielnic pentru o discuție între patru ochi. Nu era o alee dosnică, dar cel puțin era mai ferită de priviri indiscrete. Nu voiam să-l vadă colegii mei și să pună și mai multe întrebări. Majoritatea observaseră deja că Alex mă aștepta în fiecare zi și trăseseră concluzia că Alex e iubitul meu.

— Hai să mergem acolo!

Ne-am îndreptat spre străduță.

— Trebuie să încetezi.

Alex a ridicat dintr-o sprânceană.

— Ce să încetez?

— Cadourile. Așteptarea. Toate astea. Nu funcționează.

Ce mincinoasă ești!

Eram pe punctul de a ceda, iar constatarea asta mă speria. Dacă o ținea tot așa, nu știam cât aveam să mai rezist.

Zâmbetul i s-a stins.

— Ava, ți-am zis că nu glumesc. Dacă vrei să nu-ți mai trimit cadouri, așa voi face. Dar niciodată nu voi înceta să te aștept.

Am ridicat mâinile în aer, cu un gest de frustrare.

— De ce? Poți avea orice femeie vrei. *De ce* mai ești aici?

— Pentru că nicio femeie nu e ca tine. Eu...

Alex a înghițit în sec.

— N-am vrut să recunosc nici măcar față de mine însumi, dar...

— Nu!

Inima mea a luat-o la galop. Știam ce urma să zică. Nu eram deloc pregătită să aud cuvintele acelea.

— N-o spune!

— Ava, te iubesc!

Ochii lui erau plini de emoție. Aveam senzația că pieptul avea să-mi explodeze.

— Ava, când mi-ai spus că mă iubești nu ți-am zis același lucru pentru că nu simțeam că merit dragostea ta. Încă nu știai adevărul despre planul meu, iar eu nu m-am gândit... Fir-ar să fie!

Și-a masat ceafa. Părea fâstâcit. Ceva cu totul neobișnuit pentru el.

— Nu așa am plănuit să-ți mărturisesc, a șoptit Alex. Chiar te iubesc. Și poate că încă nu te merit, dar sunt dispus să fac eforturi până când voi fi demn să fii a mea.

— Alex, nu mă iubești.

Am clătinat din cap. Ochii mă usturau de lacrimi nevărsate. În ultima vreme plânsesem atât de mult, că începea să mă irite cumplit totul. Și totuși nu mă puteam opri.

— Nici măcar nu știi ce este iubirea. M-ai mințit, ne-ai folosit pe mine și pe Josh opt ani. *Opt ani!* Asta nu e iubire. E manipulare, nebunie.

— Da, la început așa a fost, dar Josh chiar a devenit cel mai bun prieten al meu și chiar m-am îndrăgostit de tine. Crezi că *am vrut* să mă atașez de voi doi? Nu! Sentimentele astea mi-au dat planurile peste cap. De dragul tău și al lui Josh, ani întregi am amânat să-l termin pe Michael.

— Câtă generozitate din partea ta! am spus cu sarcasm.

Maxilarul lui s-a încordat.

— N-am zis niciodată că sunt vreun prinț coborât din basme, iar dragostea mea nu e genul de iubire din povești. Sunt un om nemilos, cu o moralitate foarte îndoielnică. Nu-ți voi scrie poezii și nu-ți voi face serenade la lumina lunii. Dar tu ești *singura* femeie pentru care am ochi. Dușmanii tăi sunt și dușmanii mei, prietenii tăi sunt și prietenii mei. Iar dacă tu ai vrea asta, pentru tine aș arde lumea din temelii.

Inima mea s-a despicat în două. Îmi doream atât de mult să-l cred, dar...

— Chiar dac-ar fi adevărat, acum problema nu e iubirea, ci încrederea. Alex, nu mai am încredere în tine. Ai dovedit că ești un maestru al manipulării. Dacă ceea ce faci acum e pur și simplu o altă manipulare pentru un alt scop? Ce-o să se întâmple dacă într-o zi, peste zece ani, o să mă trezesc că-mi sfărâmi din nou inima? A doua oară nu voi mai supraviețui.

Dacă sursa suferinței mele ar fi fost altcineva, poate că aș fi supraviețuit. Dar nu și dacă era vorba despre Alex. El mi se strecurase în suflet. Dacă l-aș fi pierdut din nou, totul s-ar fi sfârșit pentru mine.

— Ava...

Vocea îi tremura. Ochii i se înroșiseră. Aș fi putut jura că era pe punctul de-a izbucni în lacrimi. Dar Alex nu plângea. Nu era capabil să verse lacrimi.

— Iubito, te rog! Spune-mi ce să fac! Fac orice.

Am șoptit:

— Nu știu dacă poți să faci ceva. Îmi pare rău.

— În cazul ăsta, o să încerc totul, până găsesc o soluție.

Pe chip i se întipărise o hotărâre de neclintit.

Alex nu renunța până nu obținea ce dorea. Nu era în firea lui să renunțe. Dar dacă cedam în fața lui, așa cum inima mea

dorea să fac, aş mai fi fost în stare să mă privesc în oglindă? O relaţie lipsită de încredere e construită pe o temelie şubredă. După ce o viaţă întreagă trăisem plutind în derivă, acum aveam nevoie să simt pământul trainic sub tălpi.

Eram epuizată mental, fizic, emoţional.

— Întoarce-te în D.C., Alex! Ai o afacere de condus.

Inima mi s-a strâns la gândul că un ocean avea să ne despartă din nou.

Eram în ultimul hal. Habar n-aveam ce voiam cu adevărat. În mintea mea se învălmăşea un iureş de gânduri.

— Am renunţat la rolul de CEO acum o lună.

Vestea m-a şocat.

— *Ce?!*

Alex era nespus de ambiţios. Unde mai pui că fusese CEO mai puţin de un an.

De ce nu auzisem vestea asta? Dar, de fapt, nu era de mirare; nu urmăream ştirile financiare şi evitam să aud orice informaţie despre Alex.

A ridicat din umeri.

— Nu puteam fi CEO şi, în acelaşi timp, să-mi petrec tot timpul la Londra, cu tine. Aşa că mi-am dat demisia, a explicat Alex degajat, de parcă n-ar fi renunţat dintr-un capriciu la munca lui de-o viaţă.

Doar că Alex nu făcea nimic dintr-un moft. Chibzuia îndelung înainte de-a lua o hotărâre. Iar hotărârea asta nu avea logică. Doar dacă...

Am zdrobit licărul de speranţă din sufletul meu, înainte să prindă aripi.

— Dar cum rămâne cu banii, cu cheltuielile tale?

Mi-am dat seama cât de stupidă era întrebarea.

Alex a schiţat un zâmbet.

— Am destule acțiuni, investiții și economii pentru a trăi fără griji tot restul vieții. Munceam pentru că așa voiam. Dar acum vreau să fac altceva.

Pulsul meu a atins cote alarmante.

— Ce vrei?

— Să te cuceresc din nou, indiferent cât de mult va dura.

43

AVA

Anul pe care l-am petrecut la Londra, cu bursă, s-a încheiat cu o expoziție grandioasă, la care au participat cei mai influenți oameni din lumea artistică londoneză. Expoziția a avut loc în Shoreditch. Fiecare bursier avea propria secțiune în galerie.

Era emoționant, stresant și absolut incredibil.

Mă uitam la mica mea bucățică de rai și la vizitatorii care treceau prin ea, îmbrăcați elegant și cercetând fiecare fotografie. Speram că privirile lor erau admirative.

În ultimul an făcusem mari progrese ca fotograf. Deși mai aveam multe de învățat, eram al naibii de mândră de munca mea. Mă specializasem în portrete de călătorie, precum Diane Lange, dar îmi puneam amprenta personală pe munca mea. Indiferent cât de mult o admiram, nu voiam *să fiu* Diane Lange. Aspiram să fiu un fotograf original, cu o viziune proprie.

Majoritatea fotografiilor expuse erau făcute aici, la Londra. Avantajul de a locui în Europa este că e foarte ușor să călătorești în alte țări. În weekenduri luam trenul Eurostar spre Paris sau făceam excursii de o zi, în Cotswolds. Ba chiar zburasem către

țări învecinate, precum Irlanda și Olanda. Nu mă panicasem deloc în avion.

Poza mea preferată era portretul a doi bătrâni care jucau șah, într-un parc din Paris. Unul dintre ei își dăduse capul pe spate. Râdea și ținea în mână o țigară, iar celălalt se uita la tabla de șah, cu sprâncenele încruntate. Emoțiile celor doi se vedeau cât se poate de limpede. Eram foarte mândră de mine.

— Cum te simți? m-a întrebat Diane.

Avea păr blond-deschis, lung până la umeri. Ochelarii cu rame negre se asortau cu pantalonii ei și cu sacoul negru. Fusese cel mai bun mentor pe care mi l-aș fi putut dori, iar acum o consideram atât prietena mea, cât și un model demn de urmat.

Eram prietenă cu Diane Lange!

Ireal.

— Simt... de toate, am recunoscut. Ai grijă! S-ar putea să vomit de emoție.

Și-a dat capul pe spate și a râs. Iată ce-mi plăcea la Diane: fie că era vorba de bucurie, de tristețe sau de furie, își exprima emoțiile pe deplin, fără rezerve. Se afișa în lume cu încrederea unui om care refuză să se cenzureze doar pentru ca oamenii din jurul ei să nu se simtă aiurea. Tocmai acest lucru o scotea în evidență și o făcea să strălucească.

— E normal să te simți așa, a zis Diane. Eu *chiar* am vomitat la prima mea expoziție. Am vomitat pe un vizitator, unul dintre cei mai mari colecționari de artă din Paris. Am simțit că intru în pământ de rușine, dar omul a reacționat bine. A cumpărat două dintre pozele pe care le-am expus în seara aceea.

Mi-am mușcat buza de jos. Un detaliu important despre expoziție: toate fotografiile bursierilor erau de vânzare. Colegii mei au transformat totul într-o competiție. Voiau să vadă cine

reușea să vândă cele mai multe fotografii. Eu m-aș fi declarat fericită dacă reușeam să vând măcar *una*.

Gândul că un om îmi aprecia munca suficient de mult încât să plătească pentru ea mă umplea de fericire.

— Sper să am și eu o seară la fel de bună cum ai avut tu atunci, i-am spus.

Deocamdată nu vândusem nicio fotografie.

Ochii lui Diane au sclipit.

— Ava, deja ai o seară bună. Chiar mai bună decât a mea.

I-am aruncat o privire nedumerită.

— Cineva ți-a cumpărat toate lucrările. *Pe toate!*

Aproape că m-am înecat cu o sorbitură de șampanie.

— Poftim?!

Cum de era posibil? Expoziția începuse abia de o oră.

Diane mi-a făcut cu ochiul.

— Se pare că ai un admirator. Nu fi așa de surprinsă! Munca ta e bună. Foarte bună.

Nu conta cât de bună era munca mea. Nu eram un nume mare. Eram o începătoare. Iar colecțiile începătorilor nu se vând atât de repede decât dacă...

Inima îmi bătea nebunește.

Am aruncat o privire în jur. Mă așteptam să-i zăresc părul castaniu și ochii verzi, reci.

N-am văzut nimic.

Dar sigur era prezent. Simțeam că el era cumpărătorul.

Între mine și Alex apăruse un fel de... Ei bine, nu știu dacă o puteam numi „prietenie", dar era un progres în comparație cu relația noastră cu un an în urmă, când Alex sosise în Londra. Încă mă aștepta în fața apartamentului meu, în fiecare dimineață, și mă conducea acasă după ateliere, în fiecare după-amiază. Uneori vorbeam, alteori nu. M-a ajutat să exersez schemele de

autoapărare, mi-a asamblat noua masă de sufragerie, după ce vechea masă s-a stricat. Mi-a fost asistent la câteva dintre ședințele mele foto. Trecuse *mult* timp până să ajungem în acest punct, dar uite că reușiserăm.

Chiar se străduia. Dar, deși începusem să am mai multă încredere în el, ceva mă împiedica să-l iert pe deplin.

Îmi dădeam seama cât de mult suferea de fiecare dată când îl respingeam. Pe de altă parte, cu toate că rănile provocate de trădarea lui și a lui Michael erau pe cale să se vindece, ele fuseseră adânci. Încă nu aveam complet încredere nici în mine, darămite în alți oameni.

Josh absolvise Medicina luna trecută și deja mă vizitase de câteva ori. Îl avertizasem pe Alex să stea departe de mine cât timp fratele meu era la Londra. Josh încă era furios pe Alex. Nu-mi doream să se încaiere cu fostul lui cel mai bun prieten. Jules, Bridget și Stella m-au vizitat și ele. Nu le povestisem despre Alex, dar aveam bănuiala că Bridget știa. Îmi tot arunca priviri cu subînțeles.

Cineva a rostit câteva cuvinte la microfon, iar mulțimea s-a liniștit. Directoarea organizației WYP a urcat pe scenă și le-a mulțumit tuturor pentru prezență, apoi a ținut un mic discurs. N-am ascultat-o. Eram prea ocupată să-l caut din ochi pe Alex.

Unde-o fi?

Alex nu era genul de om care se ascunde în umbră. Poate doar dacă nu voia să fie văzut. Nu exista niciun motiv să fie discret în seara asta.

— ... un invitat special. Vă rog să-l aplaudați pe Alex Volkov!

Era sâcâitor. Ceva se... *Stai așa! Ce-a zis?*

Am ridicat repede fruntea. Inima mea parcă s-a oprit în loc.

Uite-l acolo! Frac negru, expresie impenetrabilă. Părul lui strălucea sub lumina reflectoarelor. În încăpere erau aproape

două sute de oameni, și totuși ochii lui i-au găsit imediat pe ai mei.

Ce naiba caută pe scenă?

Am primit imediat răspunsul.

— Îmi dau seama că prezența mea aici e o surpriză. O reprezentație în direct nu era prevăzută în program, a spus Alex. Nu sunt tocmai cunoscut nici pentru că aș fi un susținător al artelor și nici pentru abilitățile mele de interpret.

În mulțime au izbucnit râsete. Alex a așteptat ca hohotele să se stingă, apoi a vorbit mai departe. Privirea lui arzătoare nu s-a desprins de a mea.

— Indiferent că este vorba despre muzică, fotografie, film sau pictură, arta reflectă lumea din jurul nostru. Pentru foarte multă vreme, am văzut doar partea întunecată a lumii, dedesubturile ei murdare, adevărurile ei urâte. Înainte, fotografiile îmi aduceau aminte că momentele frumoase sunt trecătoare. Cântecele îmi aminteau că unele cuvinte au puterea de a-ți frânge inima. Îmi spuneam: de ce să mă intereseze arta dacă e de temut și are capacitatea de a-ți călca sufletul în picioare?

Era foarte îndrăzneț să declari așa ceva în public, de față cu elita lumii artistice londoneze. Și totuși nimeni nu a protestat. Nu se auzea nici musca. Alex ne fermecase pe toți.

— Apoi în viața mea a apărut cineva care mi-a dat toate convingerile peste cap. Ea era exact opusul meu: inocentă, încrezătoare, optimistă. Mi-a arătat frumusețea care există în această lume. Datorită ei am aflat câtă putere au credința, bucuria, iubirea. Dar mi-e teamă că am întinat-o cu minciunile mele și sper din toată inima că, într-o bună zi, va găsi o cale de a ieși, din întuneric, la lumină.

La sfârșitul discursului, în sală s-a lăsat o tăcere de mormânt. Îmi simțeam pulsul în gât, în stomac, în degetele de la picioare.

Alex a deschis din nou gura. Inima mi-a stat în loc. Vocea care s-a revărsat în microfon era cea mai frumoasă pe care o auzisem în viața mea.

Nu doar eu reacționam așa. Toți se uitau vrăjiți la Alex. Aș fi pus pariu că unele femei din public făcuseră deja o pasiune pentru el.

Versurile melodiei m-au învăluit. Era un cântec despre dragoste, despre suferința din dragoste, despre trădare și ispășire. Despre regret și iertare. Fiecare cuvânt mă sfâșia. Faptul că Alex cânta mă mișca nespus de mult. Indiferent cât de mult mă rugasem de el altădată, era singurul lucru pe care refuzase să-l facă.

Până acum.

Am înțeles de ce refuzase. Alex nu se juca. Omul ăsta *cânta cu adevărat*. Cu emoție, cu frumusețe, cu atâta sinceritate, că mi se tăia răsuflarea. Cu fiecare notă, își dezvăluia sufletul tot mai mult. Pentru un om care credea că sufletul lui e damnat fără putință de scăpare, probabil că gândul de a cânta în fața unui public era insuportabil.

Melodia s-a terminat în aplauze furtunoase. Privirea lui a zăbovit îndelung asupra mea. După aceea, Alex a coborât de pe scenă, iar mulțimea a început să discute însuflețit.

Picioarele mi s-au mișcat automat. Abia am apucat să fac doi pași. Diane m-a oprit:

— Ava, înainte să pleci vreau să faci cunoștință cu cineva. Editorul revistei *World Geographic* e aici. Revista caută mereu fotografi tineri și talentați.

— Eu... OK.

M-am uitat în jur. Nu-l vedeam nicăieri pe Alex.

Diane mă privea cu îngrijorare.

— Te simți bine, Ava? Pari cu mintea aiurea. Tot anul mi-ai vorbit despre *World Geographic*. Credeam c-o să fii încântată.

— Da, mă simt bine. Scuze! Sunt puțin copleșită.

În mod normal, m-ar fi încântat să-l cunosc pe editorul de la *World Geographic*, dar acum nu mă puteam gândi decât la Alex.

Diane a zâmbit. M-a condus către un bărbat vârstnic, cărunt și cu o barbă deasă. Era Laurent Boucher. L-am recunoscut imediat.

— A fost o interpretare pe cinste, nu? a comentat Diane. Dac-aș fi fost mai tânără cu douăzeci de ani...

M-am forțat să râd.

— Nu că m-ar fi ajutat cu ceva. Numai tu existai pentru tânărul ăla.

Mi-a făcut cu ochiul.

M-am înroșit și am bolborosit un răspuns incoerent.

— Diane, mă bucur să te văd din nou! a zis Laurent.

Avea un accent franțuzesc fermecător. A sărutat-o pe obraz.

— Diane, arăți minunat, ca întotdeauna.

— Ce șarmant ești! Laurent, vreau s-o cunoști pe Ava. Ea e studenta despre care ți-am povestit.

— A, bineînțeles!

Laurent m-a privit.

— Ceva mai devreme am vorbit cu Diane despre pozele pe care le-ai expus aici. Ești foarte talentată. Da, munca ta mai are nevoie de șlefuire, dar ai un potențial extraordinar.

— Vă mulțumesc, domnule!

Datorită interpretării lui Alex și laudelor lui Laurent Boucher, seara asta era incredibilă.

— Te rog, spune-mi „Laurent"!

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

—[illegible]

[illegible]

[illegible]

—[illegible]

[illegible]

— N-am plecat. Am rămas pe-aici, prin zonă, la fel ca tine. Vrei să mănânci ceva? N-am pus nimic în gură toată seara din cauza emoțiilor, mi-a explicat el.

— Te înțeleg.

— Adică vrei să zici că tu ai avut emoții? Fii serioasă! S-au vândut *toate pozele* din colecția ta. E incredibil! Nu s-a mai pomenit așa ceva în istoria organizației WYP.

Jack m-a îmbrățișat.

— Ar trebui să sărbătorim, Ava. Vrei să luăm cina împreună? Nu-i musai să ieșim în seara asta, dacă ești prea obosită.

Eram nedumerită. Poate că interpretasem greșit.

— Tocmai m-ai invitat la... o întâlnire?

În ultimul an, Jack îmi devenise prieten bun. Îmi plăcea să-mi petrec timpul cu el. Nu puteam nega că era atrăgător. Avea păr blond și lung, accent australian și atitudinea relaxată a unui surfer care-și petrece aproape tot timpul liber în natură. Cu toate acestea, când mă uitam la el nu simțeam nimic.

O singură persoană din lume era capabilă să-mi stârnească fluturi în piept. Acum, el nu era aici.

Jack s-a înroșit și a zâmbit sfios.

— Da. Am vrut să te invit de multă vreme, dar m-am gândit că situația o să devină stânjenitoare dacă te invitam cât încă eram colegi de bursă. Acum, când programul s-a încheiat, mi-am zis că a venit momentul potrivit. Ești frumoasă, amuzantă, talentată și ne înțelegem bine.

A făcut o pauză.

— Cel puțin așa cred.

I-am atins brațul.

— Ai dreptate. Ești unul dintre cei mai apropiați prieteni ai mei și mă bucur mult că te-am cunoscut. Ești un tip minunat.

Jack s-a strâmbat.

— Aoleu! Dacă o spui pe tonul ăsta, înseamnă că nu-i de bine.

Am izbucnit în râs.

— Nu, crede-mă! E un lucru bun. Ești atrăgător, amuzant și talentat. Orice fată ar fi norocoasă să-ți fie iubită.

— Simt că urmează un „dar", a spus ironic Jack.

— Dar...

A intervenit o voce calmă:

— Dar e ocupată. Și va fi ocupată pentru totdeauna.

M-am răsucit în loc. Mi s-a tăiat respirația când l-am văzut pe Alex la mai puțin de un metru de mine. Privirea lui se concentra asupra locului în care degetele mele încă atingeau brațul lui Jack. Mi-am retras mâna, dar prea târziu. Aproape că simțeam mirosul pericolului.

Bărbatul care își pusese sufletul pe tavă, cântând pe scenă, dispăruse. În locul lui era CEO-ul nemilos, care nu ezita să-și spulbere dușmanii.

Jack a mijit ochii.

— Tu ai cântat pe scenă, în seara asta. O aștepți mereu pe Ava la intrarea în clădirea WYP. Cine ești, de fapt?

— Cineva care-ți va smulge măruntaiele și te va sugruma cu ele, dacă nu-ți iei mâinile de pe ea, a spus Alex, cu voce înșelător de calmă.

Abia acum mi-am dat seama că palma lui Jack se odihnea pe spatele meu.

Jack m-a tras mai aproape de el. Deodată, mă temeam pentru viața lui.

— Ești un psihopat! O să chem paza...

— Nu-i nevoie, Jack, am zis iute. E în regulă. Îl cunosc. Lui Alex îi place să vorbească în hiperbole.

Am pășit în spate, iar Jack n-a avut de ales și mi-a dat drumul.

— Trebuie să vorbesc cu el, dar ne vedem mai târziu, OK?

Jack mi-a aruncat o privire neliniștită.

— Ava, tipul ăsta e...

— N-o să mi se întâmple nimic rău. Îți promit. Alex e o cunoștință veche de-a mea, din Washington.

Nemulțumirea emana în valuri dinspre Alex.

Jack a cedat:

— Bine. Dă-mi un SMS ca să știu c-ai ajuns acasă în siguranță!

M-a sărutat pe obraz. Alex a mârâit.

Jack a tresărit și i-a aruncat iar o privire bănuitoare. În sfârșit, a plecat.

Am așteptat până când Jack s-a îndepărtat. Pe urmă m-am uitat urât la Alex.

— Nici să nu te gândești!

— La ce te referi?

— Să nu-i faci niciun rău lui Jack! Și n-ai voie nici să angajezi pe cineva ca să-i facă rău! am adăugat.

Când vorbeai cu Alex, întotdeauna trebuia să te exprimi foarte clar.

— Nu mi-am dat seama că-ți pasă de el atât de mult, a comentat Alex, pe un ton glacial.

— Cum este posibil să fii același tip care a cântat ceva mai devreme? Unul e un nemernic, iar celălalt e...

— Continuă, Ava!

Alex s-a apropiat de mine. Gura mi s-a uscat instantaneu.

— Cum e celălalt tip, Ava?

— Știi la ce mă refer.

— Ba nu știu.

Am expirat prelung.

— Ai cântat în public.

— Așa-i.

— De ce ai făcut-o?

— Păi, de ce fac tot ce fac în ultima vreme?

S-a gândit îndelung înainte de a continua.

— Nu prea mă pricep să-mi exprim emoțiile. Nu îmi place să cânt fiindcă atunci când cânți te emoționezi și devii vulnerabil. Asta nu-mi convine deloc. Dar am spus că sunt dispus să fac tot ce trebuie ca să te recuceresc. Am vorbit serios. Am simțit și am crezut fiecare vers din melodia aceea. Am cântat-o pentru tine. Să știi că încep să rămân în pană de idei, iubito.

Alex și-a trecut degetul mare de-a lungul bărbiei mele și mi-a zâmbit trist.

— Știi că, de mai bine de un an, acum e prima dată când mă lași să te ating?

Am deschis gura ca să-l contrazic. Nu putea fi adevărat. Însă era. De douăsprezece luni mă retrăgeam sau îi întorceam spatele de fiecare dată când Alex voia să mă atingă. Nu pentru că nu voiam s-o facă, ci pentru că nu aveam încredere în mine însămi că nu voi ceda, dacă Alex se apropia prea mult. Ori de câte ori îl respingeam astfel, vedeam suferință în ochii lui.

Bărbia îmi tremura.

— Te-am căutat pe-aici, Alex, dar nu te-am găsit. Ai dispărut.

— E seara ta cea mare. N-am vrut să te deranjez.

— Credeam că ai plecat.

Habar n-am de ce, am început să plâng. Lacrimile îmi picurau de pe obraji, iar suspinele mele răsunau în galeria goală. Îmi era rușine de mine. Bine că eram doar noi aici!

— N-aș pleca niciodată de lângă tine, Ava.

Alex m-a tras la pieptul lui. M-am scufundat în îmbrățișare. Trecuse atât de mult timp de când mă strânsese în brațe ultima oară! Era ca și cum te-ai întoarce acasă după o călătorie lungă și singuratică. Uitasem cât de în siguranță mă simțeam în brațele

lui, de parcă nimic și nimeni nu mă putea răni. Faptul că mă simțeam la fel chiar și după tot ce-mi făcuse era foarte grăitor.

— *Vrei* să pleci? m-a întrebat morocănos.

Mi-am îngropat fața la pieptul lui, stânjenită și furioasă pe mine însămi. Corpul lui avea un miros cald, ca de mirodenii, și îmi era atât de familiar, încât mă durea inima.

Îmi fusese dor de el. Chiar dacă îl văzusem pe Alex în fiecare zi în ultimul an, nu era același lucru cu a-l atinge și cu *a fi* cu el.

— Ți-am lipsit, iubito?

Vocea lui se îmblânzise.

Am dat aprobator din cap.

Îmi fusese teamă să-l primesc iar în viața mea pentru că nu aveam încredere în el, dar mai ales pentru că nu aveam încredere în mine. După ce fusesem mințită de atâtea ori, de către oamenii pe care îi iubeam, începusem să cred că inima mea îmi era dușman. Cum să am încredere în instinctele mele, când mă înșelaseră atât de cumplit?

Dar, cu cât mă gândeam mai mult la aceste lucruri, cu atât mai mult înțelegeam că nu greșisem. Crezusem că Michael era tatăl meu biologic și că-mi salvase viața, dar adevărul e că mereu mă simțisem ciudat în preajma lui. Nu îl îndrăgisem, așa cum fiicele ar trebui să-și îndrăgească tații. Încercasem să explic lipsa afecțiunii mele prin faptul că Michael părea stânjenit în preajma mea. O presimțire mă avertizase să nu mă apropii prea mult de Michael.

Cât despre Alex, el ne amăgise și pe mine, și pe Josh. Dar în adâncul inimii îl crezusem când îmi spusese că relația noastră și sentimentele lui sunt reale.

Da, exista posibilitatea să mă înșel. Poate că acesta era doar un alt joc de-al lui Alex. Însă nu mă dumiream ce altceva ar putea dori de la mine. Plănuise să-l distrugă pe Michael fiindcă

primise informații false. Chiar dacă Alex nu ar fi acționat, Michael era deja eliminat din joc: fusese găsit vinovat de multiple acuzații de tentativă de omor și de fraudă. Risca închisoarea pe viață.

Și totuși preferam să risc și să am iarăși încredere, decât să-mi petrec restul vieții trăind cu spaima că *s-ar putea întâmpla* ceva rău. Mă săturasem să-mi las fricile să mă tragă înapoi.

Singurul mod de a trăi o viață împlinită e să *trăiești cu adevărat*. Fără frici, fără regrete.

Alex s-a tras înapoi, dar brațul lui nu mi-a părăsit talia. Mi-a ridicat ușor bărbia, iar ochii lui s-au adâncit într-ai mei.

— Vrei să rămân?

Nu mă întreba dacă vreau să rămână în galerie. Amândoi știam asta.

Am înghițit anevoie și i-am șoptit:

— Da.

Abia am rostit cuvântul, că Alex m-a tras spre el și și-a lipit buzele de ale mele. Nu era un sărut dulce, domol. Era aprig și disperat. Aveam atâta nevoie de el! Îl simțeam tremurând sub palmele mele. Până acum nu-mi dădusem seama cât de tensionat fusese.

— Să știi că acum nu mai poți scăpa de mine! m-a avertizat el.

Atingerea lui era fierbinte și posesivă.

— Știu că oricum nu aș fi scăpat.

Alex a chicotit.

— Văd că înțelegi.

Gura lui a revendicat-o pe a mea încă o dată. Eram pierdută în sărutul lui, în parfumul și atingerea lui. Alex m-a împins până când m-a lipit de perete.

— Alex?

— Mmm?

Mi-a mușcat ușor buza de jos, apoi a atins-o cu limba. Un val de furnicături s-a răspândit prin mine, de la pielea capului până în degetele de la picioare.

— Să nu-mi frângi iar inima!

— N-o să se întâmple. Crede-mă, iubito!

— Te cred.

Chiar îl credeam.

În seara asta îl văzusem pe adevăratul Alex, cu toate măștile date laoparte. Acum aveam încredere în el din toată inima.

Mi-a oferit un zâmbet sincer, care ar fi putut să declanșeze o reacție nucleară și să nimicească inimile tuturor femeilor din lume, dintr-o singură lovitură.

Am roșit.

— În plus... Mi-e dor să-mi zici „Rază de Soare".

Ochii lui Alex au scăpărat.

Mi-a ridicat fusta, centimetru cu centimetru, până când aerul răcoros mi-a atins coapsele.

— Serios? De ce altceva ți-e dor?

Și-a strecurat degetele în chiloții mei uzi și a început să-și miște degetele ușor.

— De asta?

Mi-a scăpat un scâncet.

— Da.

— Dar de asta?

Și-a apăsat trupul pe al meu până când am simțit pe coapsă erecția tare ca piatra. Fierbințeala mă pârjolea pe dinăuntru. Nu făcusem sex de un an și jumătate, iar energia mea sexuală era un vulcan pe cale să erupă.

— Da! Te rog! am gemut.

— Înainte să vin să te văd, le-am spus angajaților să plece. Suntem doar noi doi aici, Rază de Soare.

Respirația lui îmi gâdila pielea. Gura lui mi-a presărat săruturi pe gât, până a ajuns la pulsul care zvâcnea sălbatic în scobitura gâtului.

— O să ți-o trag lipită de peretele ăsta până când n-o să mai știi cum te cheamă. Dar înainte s-o fac...

M-a apucat de gât. Vocea lui blândă s-a preschimbat într-un mârâit. Vaginul meu a fost cuprins de spasme de excitare.

— ... spune-mi despre nemernicul blond care te-a invitat la întâlnire! L-ai lăsat să te atingă, Rază de Soare? L-ai lăsat să atingă ce-mi aparține?

Am scuturat din cap, gâfâind ațâțată.

Alex m-a strâns mai tare de gât.

— Minți ca să-l scapi de pedeapsă?

— Nu! am gemut. Jur că nu mint. Nu mă gândesc la el în felul ăsta.

Am icnit când Alex m-a învârtit în loc și mi-a lipit obrazul de perete. Betonul rece mi-a răcorit pielea înfierbântată.

Alex mi-a ridicat iar fusta și cu cealaltă mână mi-a tras chiloții în jos.

— Să nu te gândești *niciodată* la el! mi-a mârâit.

L-am auzit desfăcându-și cureaua și fermoarul pantalonilor.

— Eu sunt singurul bărbat din mintea ta, din gura ta, din păsărica ta strâmtă. Înțelegi?

— Da!

Eram atât de zăpăcită de dorință, încât aș fi zis orice.

— Spune: cui îi aparții?

Penisul lui se freca de pielea mea udă, și aproape c-am avut orgasm.

— Ție. Îți aparțin ție.

Alex a expirat zgomotos. În secunda următoare m-a penetrat cu furie. Mi-a pus o mână la gură, ca să-mi înăbușe țipetele.

EPILOG

AVA

— Te-am bătut!

— Ba *nu* m-ai bătut, a mormăit Ralph. Ai avut noroc la ultima lovitură.

Amuzat, Alex și-a potrivit mânecile cămășii.

— Nu-i nimic, Ralph! În cele din urmă, toți elevii devin profesori.

— Băiete, te pocnesc peste scăfârlie dacă mai spui prostii!

În ciuda replicii aspre, Ralph zâmbea.

Soția lui Ralph, Missy, a ridicat din sprâncene.

— Ce v-am spus eu despre certurile la masă? Nu vă mai ciondăniți, ca să ne putem bucura cu toții de cină!

Alex și Ralph au mormăit, dar s-au conformat. Mi-am ascuns zâmbetul.

Sprâncenele lui Missy s-au ridicat și mai mult.

— Ce-ați zis?

— Nimic, au răspuns cei doi bărbați într-un glas.

— Învață-mă și pe mine trucul ăsta! i-am șoptit lui Missy, în timp ce băieții atacau puiul fript și piureul de cartofi cu usturoi. Cum reușești?

A râs.

— Când ești căsătorită de peste treizeci de ani, înveți câteva lucruri. În plus...

Ochii ei au sclipit poznaș.

— Judecând după cum se uită Alex la tine, nu cred c-o să ai probleme să-l ții în frâu.

Alex și-a ridicat privirea în același moment în care m-am uitat la el. Mi-a făcut cu ochiul. Gura lui s-a destins într-un zâmbet diavolesc, care mi-a stârnit fiori.

Știam ce prevestea zâmbetul ăsta.

Am roșit. M-am prefăcut fascinată de farfuria mea. Alex a izbucnit în râs.

Schimbul nostru tăcut nu i-a scăpat lui Missy.

— O, ce bine e să fii tânăr și îndrăgostit! a oftat ea. Ralph și cu mine ne-am căsătorit când aveam douăzeci de ani. De atunci încoace mă bucur de fiecare minut — cu excepția cazului în care își lasă hainele murdare aruncate peste tot și refuză să meargă la medic —, dar nimic nu se compară cu pasiunea care vine odată cu tinerețea. Totul e așa de proaspăt și de nou! Și ce energie ai! Pfui! Eu și Ralph eram ca niște iepuri, vă spun sincer.

Aș fi pus pariu că obrajii mei aveau culoarea sosului de merișoare de pe masă.

O adoram pe Missy. O cunoscusem cu o săptămână în urmă, când eu și Alex am ajuns la ferma din Vermont a lui Ralph, ca să petrecem aici un weekend prelungit, de Ziua Recunoștinței. Mi-a plăcut de ea imediat. Era caldă, prietenoasă și cu picioarele pe pământ. Plăcinta ei cu dovleac era o minunăție. Pe lângă asta, Missy adora glumele vulgare și poveștile intime picante.

Azi-dimineață, din senin, m-a întrebat dacă am făcut vreodată sex în trei — apropo, răspunsul e negativ —, iar eu aproape c-am scuipat sucul de portocale.

Missy m-a bătut pe braț. Scânteia năstrușnică nu a dispărut din ochii ei.

— N-am vrut să te fac să te rușinezi. Sunt tare bucuroasă că Alex are o iubită. Îl cunosc pe băiatul ăsta de ani de zile, dar nu l-am văzut niciodată privind pe cineva așa cum te privește pe tine. Nu ziceam eu că are nevoie doar de femeia potrivită ca să-și deschidă sufletul? Înainte, era mai încordat și mai țeapăn decât un corset din epoca victoriană.

M-am aplecat spre ea și i-am zis pe un ton conspirativ:

— Sincer vorbind, nu s-a schimbat prea mult.

— Să știi că aud tot ce spui, a zis sec Alex.

— Foarte bine! Credeam că n-am vorbit destul de tare.

Alex a mijit ochii la mine, iar Missy a izbucnit în râs. Chiar și Ralph a chicotit.

— Rază de Soare, tu te exprimi mereu destul de zgomotos, mi-a întors-o Alex, cu voce mătăsoasă.

M-am înecat cu piureu de cartofi. M-a apucat un acces de tuse. Acum Missy râdea din toată inima. Bietul Ralph s-a făcut stacojiu la față, a mormăit că trebuie să se ducă la toaletă și a fugit din cameră.

După ce mi s-a domolit tusea, m-am uitat la Alex. Era imperturbabil.

— Ava, mă refeream la cât de tare vorbești cu ceilalți, desigur.

A ridicat la buze paharul cu vin.

— Tu despre ce credeai că vorbesc?

— Am senzația că, pentru o vreme, n-o să-mi auzi vocea deloc, i-am zis înțepată.

— Mai vedem noi.

Omul ăsta era enervant de arogant.

— Porumbeilor, vă las singuri cât mă duc după Ralph, a chicotit Missy. Sărmanul de el e leu în dormitor, dar e tare sfios când se vorbește despre sex, direct sau în aluzii.

După ce Missy a ieșit, m-am uitat la Alex.

— Vezi ce-ai făcut? Le-ai pus pe fugă pe gazdele noastre.

A ridicat elegant din umeri.

— Chiar așa? Hai să profităm de situație! Vino aici, Rază de Soare!

— Nu.

— N-a fost o rugăminte.

— Nu sunt câinele tău.

Am sorbit din paharul cu apă.

— Dacă nu ești pe genunchii mei în următoarele cinci secunde, o să te aplec peste masă, o să-ți smulg fusta și o să ți-o trag atât de tare, că Ralph o să facă un atac de cord când o să te-audă țipând.

Afurisitul era destul de nebun încât să se țină de cuvânt. Probabil că și eu eram la fel de nebună ca el; mi s-au umezit pe loc chiloții și nu mă puteam gândi decât la imaginea pe care o zugrăvise Alex.

Mi-am împins scaunul deoparte, m-am apropiat de el și m-am așezat în poala lui.

— Bravo! mi-a zis mulțumit.

Un braț mi s-a înfășurat în jurul taliei. M-a tras spre el până când spatele mi s-a lipit de pieptul lui.

Scula lui groasă și tare s-a lipit de fundul meu. Îmi simțeam gura uscată.

— N-a fost greu, așa-i?

— Te urăsc!

Poate că aș fi fost mai convingătoare dacă aș fi vorbit mai ferm, nu într-o șoaptă ațâțată.

— Ura e doar un sinonim pentru dragoste.

Și-a strecurat o mână sub puloverul meu și mi-a cuprins un sân în palmă. M-a sărutat pe gât.

— Nu prea cred, am spus, aproape gemând.

Doamne! Mâinile și gura lui erau magice.

Am aruncat o privire către ușa sufrageriei. Missy și Ralph încă nu se întorseseră. Dar posibilitatea de a fi surprinși mi se părea tulburătoare, sexy. Eram atât de udă, încât îmi era teamă că voi lăsa o pată pe pantalonii lui Alex, după ce mă ridicam.

— Nu? În fine...

Alex m-a mușcat de ureche. Mi-a cuprins bărbia cu degetele și mi-a întors fața spre el.

— Te-ai simțit bine săptămâna asta?

— Da, Alex. A fost cea mai frumoasă Zi a Recunoștinței pe care am trăit-o de multă vreme.

Anul trecut petrecusem Ziua Recunoștinței cu Josh. Venise la Londra. Ne-am distrat de minune. Ne-am îmbuibat cu mâncare comandată de la restaurant, pentru că nu știam cum se gătește curcanul, și ne-am uitat la telenovele englezești. Dar atunci nu eram sigură de sentimentele mele pentru Alex, iar Josh încă era supărat pe fostul său cel mai bun prieten.

Și acum era supărat.

Când a aflat că eu și Alex ne-am împăcat, și-a pierdut cumpătul. A refuzat să-mi vorbească săptămâni bune. Chiar și acum, conversațiile noastre erau încordate. Josh a rămas în D.C. pentru rezidențiatul lui. Încă locuiam în același oraș, dar refuza să ne întâlnim dacă și Alex era prezent. Josh ignora toate eforturile lui Alex și mi-a dejucat planurile de a-i ajuta să se împace. L-am invitat să sărbătorească Ziua Recunoștinței împreună cu noi, dar, așa cum mă așteptam, a refuzat.

— Mi-ar fi plăcut să fie și Josh cu noi. Mi-e dor de fratele meu.

— Și mie. O să se dea el pe brazdă.

În ciuda cuvintelor lui încrezătoare, fruntea lui Alex s-a încrețit. Deși nu o spunea cu voce tare, știam că și lui îi era dor de Josh. Fuseseră ca frații.

Din păcate, Josh era încăpățânat. Cu cât trăgeai mai mult de el, cu atât se înverșuna mai tare. Tot ce puteam face era să-i dăm timp și să așteptăm.

Am oftat și mi-am pus brațele în jurul gâtului lui Alex.

— Da, o să-i treacă supărarea. În afară de faptul că Josh lipsește, săptămâna asta a fost perfectă.

Eram în Vermont de șase zile. Excursia asta era un vis de toamnă demn de postat pe Instagram. Târguri de artizanat, cursa curcanului, cel mai bun cidru de mere pe care îl gustasem... Chiar și lui Alex îi plăcuse, deși refuza să recunoască. Din întâmplare, fusesem de față când Ralph, fostul lui instructor de Krav Maga, îl sunase și îl invitase în Vermont, de Ziua Recunoștinței. Mi-a luat o veșnicie să-l conving pe Alex să accepte.

M-a apucat de mijloc și m-a sărutat pe buze.

— Bine! Bucură-te c-am închiriat o cabană, în loc să stăm aici, cu Ralph și Missy, mi-a șoptit el. O să plătești pentru îndrăzneala ta de mai devreme.

De entuziasm, inima mi-a zvâcnit în piept. N-am apucat să răspund. Vocea lui Missy și cea a lui Ralph au răsunat foarte aproape. Am sărit atât de repede din poala lui Alex, încât m-am lovit cu genunchiul de masă.

Roșie ca sfecla, m-am aruncat pe scaunul meu chiar în clipa când gazdele noastre au intrat în cameră.

— Îmi pare rău c-am lipsit atât de mult, ne-a zis Missy. Sper că nu v-am întrerupt.

— Deloc! am chițăit. Pur și simplu savuram puiul tău delicios.

Am ciugulit din carnea care se răcise deja.

— Mmm... Ce bun!

Alex a pufnit în râs. I-am aruncat o privire iritată.

— Mâncarea s-a răcit, dragă. Vreți s-o încălzesc sau trecem direct la desert? Am făcut plăcintă cu nuci pecan, una cu dovleac și una cu mere.

— Desert! am strigat eu și Ralph în același timp.

— Alex, tu ce zici?

— Eu vreau doar o felie de plăcintă cu nuci pecan. Mulțumesc!

— Aiurea! O să primești câte o felie din fiecare, i-a întors-o Missy. Doar nu le-am făcut degeaba, nu?

Era imposibil să nu-i faci pe plac lui Missy.

Când am plecat de la ei, eram sătulă. Eram pe punctul de-a exploda.

M-am sprijinit de Alex. Ne întorceam la cabana noastră închiriată, aflată la cincisprezece minute de mers pe jos.

— Ar trebui să venim aici în fiecare an, de Ziua Recunoștinței, i-am spus.

— Da, dacă suntem invitați.

Mi-a aruncat o privire bănuitoare.

— Nu, Ava! N-o să mai venim aici.

— Păi, te-ai distrat!

— Ba nu. Urăsc orașele mici.

Alex mi-a pus o mână pe spate și m-a ajutat să ocolesc o baltă pe care nu o observasem.

M-am bosumflat.

— Atunci, de ce ai acceptat să vii?

— Pentru că tu n-ai fost niciodată în Vermont și nu-ți mai tăcea gura. Acum, că ai fost în Vermont, nu e nevoie să revenim.

— N-o face pe durul! Am văzut când ai cumpărat cățelușul ăla de porțelan, la târgul de artizanat. Ai crezut că nu văd. În plus, mă târăști la magazinul cu cidru fierbinte în fiecare după-amiază.

Obrajii lui Alex s-au înroșit.

— Pur și simplu profit de situație, a mârâit el. Văd că o cauți cu lumânarea în seara asta.

— Poate că da.

Am țipat încântată și am rupt-o la fugă când Alex a întins mâna spre mine. M-a prins în două secunde.

— Ava, mă omori cu zile.

M-a răsucit cu fața la el.

Lumina lunii îi poleia trăsăturile. Pomeții săi păreau să despice întunericul. Frumos. Perfect. Rece, cu excepția căldurii din îmbrățișarea lui și a strălucirii jucăușe din ochi.

I-am cuprins gâtul cu brațele, iar picioarele mele s-au agățat de talia lui.

— Deci ne întoarcem aici anul viitor, de Ziua Recunoștinței, nu?

Alex a oftat.

— Poate.

Cu alte cuvinte, „da"!

Eram tare bucuroasă.

— Poate c-o să venim în Vermont ceva mai devreme, ca să mergem la cules de mere...

— Nu-ți forța norocul!

— Alex?

— Da, Rază de Soare.

— Te iubesc!

Trăsăturile i s-au înmuiat de blândețe.

— Și eu te iubesc!

Buzele lui mi-au atins ușor gura.

Mi-a șoptit:

— Dar să nu crezi că n-o să te bat la fundul gol după ce ajungem la cabană!

M-a răscolit un fior de nerăbdare.

Abia așteptam.

ALEX

Contrar spuselor lui Ava, nu-mi plăcea în Vermont. Au existat și câteva chestii nu chiar oribile — de pildă, mâncarea și aerul proaspăt —, dar nici gând să *mă bucur* de viața la țară.

După ce m-am întors la muncă, mi-am dat seama cât de bine fusese cu Ava, de Ziua Recunoștinței.

Archer Group m-a reprimit jenant de repede ca CEO, după ce m-am întors de la Londra. Nu mă miram. La urma urmei, eram cel mai bun. Tipul care îmi ținuse locul pentru un an se descurcase acceptabil, dar când am intrat în biroul meu, în urmă cu patru luni, chiar și el a știut că jobul lui de CEO se încheiase.

Biroul acela fusese dintotdeauna al meu, indiferent cine ocupa scaunul.

Consiliul de administrație se bucurase să mă vadă înapoi în funcție, iar acțiunile firmei Archer Group crescuseră cu douăzeci și patru la sută de când presa anunțase vestea întoarcerii mele.

Acum aveam un echilibru mai bun între viața profesională și cea personală. Ava se mutase în penthouse-ul meu din Logan Circle[1] — în principiu, pentru că preferam să o devorez în patul nostru, decât să mănânc prânzul la birou.

[1] Unul dintre cele mai căutate cartiere ale orașului Washington.

Spre ușurarea angajaților mei, de ceva timp plecam de la birou în jur de ora șase.

— Rază de Soare! am strigat.

Am închis ușa de la intrare.

Mi-am atârnat haina în cuier și am așteptat un răspuns.

Nimic.

Ava, care lucra ca fotograf junior pentru *World Geographic* și pentru alte câteva reviste, era de obicei acasă la ora asta. Am simțit o undă de îngrijorare. Dar apoi am auzit scârțâitul robinetului și sunetul slab, dar inconfundabil, al dușului.

M-am mai relaxat. Eram încă paranoic în privința siguranței lui Ava. Spre consternarea ei, angajasem un bodyguard cu normă întreagă, care să aibă grijă de ea. Ne-am certat rău din cauza asta, însă pe urmă ne-am împăcat cu câteva partide de sex exploziv. În cele din urmă, am ajuns la un compromis: nu am concediat bodyguardul. În schimb, avea să fie foarte discret și am stabilit că nu va interveni decât dacă Ava ar fi fost în pericol.

Mi-am luat și alte măsuri de precauție pentru a mă asigura că dușmanii mei se vor gândi de două ori înainte s-o atace. Printre altele, răspândisem „zvonuri" despre ce pățise ultimul tip care îndrăznise s-o atingă.

Odihnește-te în iad, Camo!

Zvonurile au funcționat. Unii oameni se temeau de mine atât de tare, încât nici nu mă puteau privi în ochi.

De asemenea, firma Hauss Industries a ajuns în ruină din cauza deciziei neînțelepte a lui Madeline de-a se asocia cu unchiul meu. Am adunat destule materiale scandaloase despre tatăl lui Madeline. Deturnare de fonduri, spălare de bani, afaceri cu personaje dubioase. Fusese un om foarte „ocupat". Tot ce-a trebuit să fac a fost să trimit companiilor rivale ale firmei

Hauss un pont anonim și câteva informații alese pe sprânceană, iar de restul s-au ocupat ele.

Tatăl lui Madeline risca să înfunde pușcăria, iar Madeline lucra la un restaurant de mâna a șaptea din Maryland, după ce guvernul pusese sub sechestru toate bunurile familiei Hauss.

Singura persoană pentru care îmi făceam griji era Michael. Ava spunea că îi tot trimitea scrisori lui Josh, rugându-l să-l viziteze în închisoare. Până acum, Josh refuzase.

Fiindcă nu voiam să am și mai mult sânge pe mâini, renunțasem la planul de a-l trimite pe Michael în mormânt. Aveam oameni în închisoarea aceea; oameni care îl supravegheau și îi făceau viața grea. Dacă Michael rostea numele lui Ava, aș fi aflat imediat și m-aș fi asigurat că n-o să-l mai pronunțe niciodată.

Din obișnuință, am deschis televizorul din camera noastră și am ascultat distrat știrile de seară, în timp ce mă dezbrăcam. Ar fi trebui să intru și eu în duș, cu Ava. La ce bun să avem un duș enorm, cu perdea de ploaie și cu o bancă la îndemână, dacă nu ne-o trăgeam în el măcar o dată pe săptămână?

Penthouse-ul meu era imens, dar până când Ava s-a mutat aici și l-a înfrumusețat, avusese un minimum de mobilă. Ava a cumpărat piese de artă, a pus peste tot flori și poze înrămate în care apăream noi doi sau Ava și prietenele ei. Atât Jules, cât și Stella au rămas în D.C. după ce au absolvit. Bridget își împărțea timpul între Eldorra, Washington și New York. Prietenele ei tolerau mai bine relația noastră decât Josh, dar asta nu însemna că-mi plăcea ca fețele lor să se holbeze la mine nonstop. Am fost de acord ca fotografiile alea să rămână în apartamentul nostru doar pentru că Ava s-a tot milogit de mine până am cedat.

— Ar fi trebuit să-i spun „nu", am mormăit.

Mă uitam la o poză cu mine și cu Ava, făcută la un meci de baseball, astă-vară. Atârna pe perete, lângă pozele ei, pe care le cumpărasem la expoziția bursierilor organizației WYP.

Ava mă punea să fac tot felul de lucruri nebunești, cum ar fi să renunț la cafea și să-mi organizez mai bine programul de somn. Zicea că asta o să mă ajute cu insomnia. Adevărat, dormeam mai multe ore ca altădată, dar asta se explica mai degrabă prin faptul că Ava era lângă mine.

În plus, mai beam câte o ceașcă de cafea, la birou.

Mă pregăteam să intru în baie când mi-a atras atenția ceva spus de crainicul de știri. M-am oprit. Eram aproape convins că nu auzisem bine. Însă burtiera din partea de jos a ecranului m-a contrazis.

Ava a închis robinetul. Am auzit-o deschizând ușa cabinei de duș.

— Ava?

A urmat un foșnet slab.

— Alex, ai venit devreme!

A ieșit din baie învăluită într-un nor de abur, cu părul și pielea umede. Purta doar un prosop. Când m-a văzut a zâmbit cu toată fața.

— N-am avut multă treabă la birou.

Am sărutat-o. Penisul meu a zvâcnit de dorință. Eram tentat să smulg prosopul de pe ea și s-o posed chiar aici, lipită de perete, dar trebuia să afle ceva înainte să începem unul dintre maratoanele noastre de sex.

— Ai vorbit cu Bridget azi?

Ava s-a încruntat.

— Nu. De ce?

— Uită-te la știri!

Pe ecran, crainicul turuia.

Ava a tăcut și a ascultat. A rămas cu gura căscată.

Se întâmplase ceva nemaiîntâlnit în istoria de peste două sute de ani a regatului Eldorra.

Vocea prezentatorului de știri a umplut camera. Era atât de emoționat, încât glasul îi tremura.

Prințul moștenitor Nikolai a abdicat de la tronul Eldorrei pentru a se căsători cu Sabrina Philips, stewardesa americană pe care a cunoscut-o anul trecut, în timpul unei călătorii diplomatice la New York. Legea eldorrană stipulează că monarhii țării trebuie să se căsătorească cu cineva de descendență nobilă.

Sora lui, prințesa Bridget, este acum prima în linia de succesiune la tron. Când va deveni regină, va fi prima femeie-monarh a Eldorrei de mai bine de un secol...

În filmarea care însoțea comentariul crainicului, Bridget ieșea din Hotelul Plaza din New York, cu chipul imobil. Era urmată îndeaproape de bodyguardul ei ursuz. Au înconjurat-o reporterii.

— La naiba! a exclamat Ava.

Chiar așa! Din câte îmi aminteam, Bridget nu era deloc mulțumită de restricțiile care vin la pachet cu rangul de prințesă. Acum, când devenise prima în linia de succesiune la tron, îmi imaginam că o lua razna de nervi.

În imagini, Rhys a condus-o pe Bridget spre o mașină care îi aștepta. Le-a aruncat reporterilor o privire atât de amenințătoare, încât au făcut cu toții un pas înapoi. Cei mai mulți oameni nu ar fi observat, dar eu am surprins căldura din ochii lui Bridget când s-a uitat la Rhys. Am văzut felul în care mâna lui a strâns-o pe a ei o secundă mai mult decât ar fi fost necesar, înainte să închidă portiera în urma ei.

Am păstrat acea informație într-un colț al minții mele, pentru viitor. Bridget era prietena lui Ava, așa că n-o aveam în

vizor. Dar niciodată nu strică să ai material de șantaj despre o viitoare regină.

Judecând după ceea ce tocmai văzusem, atitudinea lui Bridget față de viitorul ei ca regină era cea mai neînsemnată dintre problemele ei.

SFÂRȘIT

MULȚUMIRI

Dintre toate personajele pe care le-am creat, Alex și Ava sunt două dintre preferatele mele (Sst! Să nu le spuneți celorlalte!). Vreau să le mulțumesc tuturor celor care m-au ajutat să-mi transpun povestea pe hârtie.

Cititorilor manuscriselor mele — Aishah, Alison, Gunvor, Kate și Kelly — le mulțumesc pentru încurajări și feedback. Pentru mine e foarte stresant, de fiecare dată, să trimit în lume un nou „copil-carte" de-al meu, dar *Twisted Love* a fost pe mâini bune, deoarece aceste doamne sunt minunate!

Li se cuvin mulțumiri editorului meu, Amy Briggs, și redactorului Krista Burdine, pentru că mi-au pus manuscrisul la punct și mi-au suportat afecțiunea dubioasă pentru punctuația... specială.

Lui Quirah, de la firma Temptation Creations, îi sunt recunoscătoare pentru că a creat o copertă superbă.

Nu în ultimul rând, vă mulțumesc vouă, bloggerilor și recenzorilor, pentru că ați copleșit această carte cu atâta dragoste. Vă ador și vă voi fi mereu recunoscătoare!

Cu dragoste,

Ana